

Flugfiske i Norden

Flytringen – vill vi verkligen ha den?
Engelska kalkströmmar   Terrestrials

HER ER ETT UTROLIG TILBUD FRA HARDY'S TIL ALLE SPORTSFISKERE.

Går du med planer om å kjøpe fiskestang du kanskje ikke har råd til, kommer du til å finne denne annonse meget interessant.

Fordi dette er ett helt spesielt tilbud fra vår side som introduksjon på våre nye kullfiber Favourite fiskestenger.

Assortementet består av 8 fluestenger, 3 slukstenger, 3 to-hånds laksestenger for flue og en markstang.

Hver stang har grafittforsterkede holkeløse skjøter.

Hver stang har en unik overflate som gjør friksjonen stang/snøre minimal.

Og hver stang har håndbundne silkesurringer i tråd med Hardy's kvalitetsbegreper.

Man skulle tro, at på grunn av alt dette, villè vår Favourite stangserie bli temmelig dyr.

Dette er ikke tilfelle.

For sannheten er at vi er villige til å redusere vår fortjeneste slik at du ikke behøver å gå glipp av ett godt kjøp.

Videre opplysninger om Favourite serien får du ved å kontakte din lokale Hardy forhandler.

 HARDY
THE WORLD'S FINEST FISHING TACKLE.

"Fina" fiskar – och andra?

En av mitt flugfiskarlivs finaste stunder upplevde jag för några år sedan tillsammans med två goda vänner. Vi fiskade timmarna före solnedgången i en grund havsvik, där en av våra mer namnkunniga år mynnar. Fisken var otroligt selektiv och visade sig i retfullt eggande vak i ytan, men den ratade länge våra ansträngningar, tills vi äntligen fann den rätta flugan. Sedan kunde vi kroka loss den ena stora fisken efter den andra. De var visserligen inga kämpar på kroken trots sin storlek, och varför den här kvällen fortfarande efter flera år står i ett tacksamhetens skimmer för mig, beror kanske på att den röda kvällshimlen var så fin, eller för att fisken var så otroligt selektiv och skygg, eller kanske bara därför att jag fiskade med just fluga – och gjorde det tillsammans med vänner som jag gillar högt och rent. För inte kan det väl ha varit för att vi fiskade id?

Vid ett annat tillfälle för ett tiotal år sedan gick jag utan arbete en hel sommar. Jag sörjde väl inte så mycket som jag borde ha gjort, utan tog den ofrivilliga ledigheten till intäkt för att få fiska så mycket som möjligt. Men plånboken var i slankaste laget, och det gällde verkligen att vända på slantarna både en och två gånger. Att fiska dag ut och dag in i vatten med laxartad fisk var inte att tänka på, utan jag började snegla på andra vatten i min närhet. Det var främst sjöar med gädda och abborre som stod till buds – och där lärde jag mig uppskatta också dessa fiskar som objekt för mina lömska syften. Den sommaren gav mig många sköna upplevelser med tunga gäddor och pigga abborrar.

Jag är först och främst flugfiskare. Jag älskar den skygga öringen och den selektiva regnbågen, men jag får alltså stort utbyte också av att fresta abborren, gäddan och iden. Men jag får det bara med flugspö i hand.

Vill vi verkligen ha flytringen, frågar Terje Bomann-Larsen i ett mycket välformulerat och tankvärt inlägg i detta nummer av FiN. Och på samma sidor kommer några flytringsfiskare till tals med sina synpunkter. Själv skulle jag vilja forma om frågan, för frågan är inte längre om vi vill ha flytringen eller inte. Flytring-

en är nämligen redan här – och den kommer att stanna. Frågan skulle istället bli: till vad ska vi ha flytringen? För jag tror nämligen också att den kan ställa till skada i känsliga miljöer.

Den första uppgiften jag funnit om flytringen i den nordiska fiskepressen är från den svenska Sportfiskaren nummer 10 1935. Så vi har varit hotade ganska länge, även om vi inte varit medvetna om det. Men trots allt kanske flytringen nu är på väg att få sitt genombrott i våra nordiska vatten. Därför måste vi också veta vad vi ska ha den till.

Även om jag vet, att alla vi som läser FiN har vår egen uppfattning om hur vi vill bedriva vårt fiske med fluga – och vet hur viktigt det är att respektera varandras åsikter – så måste jag personligen erkänna, att jag tycker det gått inflation i fisket efter de laxartade fiskarna, och att ett besök vid abborrtjärnen borde vara ett gott alternativ till besöket vid regnbågsgölen. För trots alla exklusiva reportage i FiN och andra fisketidsskrifter, så är det ju så fisket ser ut för de flesta av oss, åtminstone i Sverige. I USA är det också så, att flytringen i första hand är bass- och bluegillfiskarens redskap att nå sina vatten.

Vi som läser FiN bor i Norden. Det är ett vidsträckt område med olika förutsättningar att bedriva vår hobby, och vi fiskar alla utifrån olika tradition och bakgrund. Hur många put and take vatten finns det i Norge, och hur många norrlänningar finner gäddan vara värdig ett försök med flugspö i hand? Och vad betyder flytringen för våra danska vänner – kanske i första hand ett redskap för fiske från kusten?

Flytringen kan vara en fara för vissa vatten och deras fiskbestånd, det är helt klart. Men den kan omvänt minska trycket på hårt belastade vatten, genom att kanalisera en del av vårt flugfiske till att upptäcka nya områden, möjligheter och fiskslag.

Det här är inte i första hand en försvarsskrift för flytringen – det är i stället ett försök att väcka intresset för alla de fiskar, som vi normalt inte söker med våra flugor. Och ett försök att ge dem en egen status. Det borde i varje fall gälla alla oss, som i första hand inte kallar oss regnbågsfiskare, öringfiskare eller laxfiskare – utan istället kallar oss flugfiskare.

Gunnar Johnson

Flugfiske i Norden

NR 2 apr 1983

INNEHÅLL:

Harren i Sølensjøen	sid 4
Havsöringsknep II	sid 10
Första nymffisket	sid 14
Engelska kalkströmmar	sid 16
Impregnera en puppa	sid 19
Horngädda	sid 20
Korrosion af fluegrej	sid 23
Stor öring på lågt vatten	sid 24

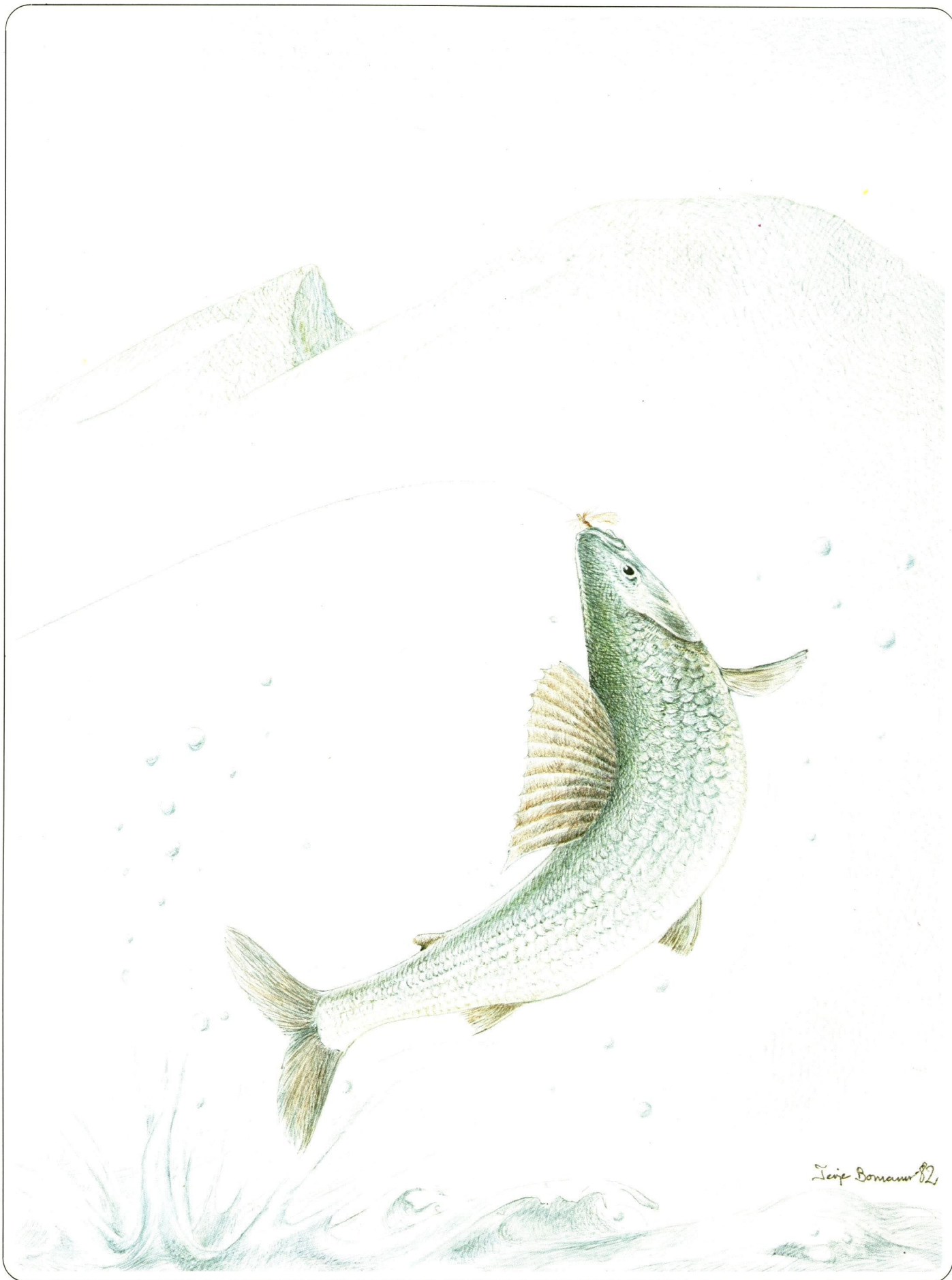
Brev fra Preben	sid 27
Terrestrials	sid 28
Flytringsfiske	sid 32
Tänkt och tyckt	sid 36
Marknadsnytt	sid 38
Köp, sälj och byt	sid 42
Flugbindarspecialen	sid 44
Tankar på strandkanten	sid 47

Passar flytringen vårt nordiska flugfiske?

(Foto: Björn Tång)

Harren under Rendalsølen. (Akvarell: Terje Bomann-Larsen.)

Harren under Rendalsølen

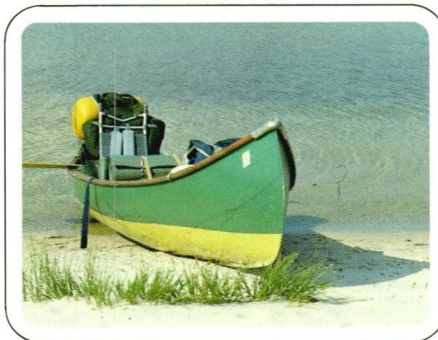
Av Terje Bomann-Larsen

På vegen fra Rendalen til Fiskevoll-
len krysser vi Mistra, og det snek seg
inn en liten tvil. Var man litt gal? Her
fløt den mest idylliske fiskeelv som
tenkes kan; Stryk og høler i perfekt
fordeling, omkranset av åpen bjer-
keskog og frodig vierkratt. Fluefiske-
re var her og. Smekre carbon- og ca-
nestenger lente seg opp mot svensk-
og norskregistrerte campingvogner.
Likevel fortsatte vi stedig mot vårt
opprinnelige mål: Sølensjøen. Snart
etter så vi den bre seg ut i dalen un-
der oss, og tvilen var der fortsatt. Vi
nådde Fiskevollen (Norges største
innenlands fiskevær) og tok kontakt
med vakthavende lotteier for å ordne
formalia. Vi betalte kr. 40.- for ei
ukes fiske, og kr. 5.- pr. døgn for
parkering, men takket nei til båt og
campingplass ved været. Vårt mål
var den mindre beferdede sørenden
av sjøen, og vi hadde egen kano og
fjelltelt med. Vi snakket litt om fis-
ket, og vakthavende greidde ikke
helt å skjule sin skepsis da han så

hva vi hadde av redskap. "Men dere
har lov til å bruke oter!" utbrøt han.
Å forklare yrkesfiskeren hvorfor vi
foretrakk tørrflue anså vi som sløsing
med tid, så vi bare mumlet noe om at
vi fikk så vi klarte oss for tre år si-
den... – Men tvilen i bakhodet satt
der ennå.

Vi fant ei båtstø, lastet kanoen og
gled ut på den åpne fjellsjøen. Vann-
flaten lå som et spill i den varme
julikvelden, bare brutt av de spredte
ringene etter grove vak. Tvilen for-
svant, og de neste dagene skulle vise
at den hadde vært grunnløs.

Sølensjøen er den minste av de tre
store sjøene som regnes til Femunds-
marka i videste forstand. Samtidig er
den den av sjøene som er minst pre-
get av sivilisasjon. Dette skyldes i
første rekke at det ikke går noen bil-
veg langs sjøen. Eneste forbindelse
er den nesten tre mil lange bomve-
gen fra øvre Rendalen (avgift kr 25).
Sjøen ligger knappe 700 meter over
havet, og som Femunden og Isteren

Kanoen er ideell som framkomst-
middel og fiskebåt. (Foto: Terje Bo-
mann-Larsen.)

er den omkranset av glissen, små-
vokst furuskog. Strendene er stort
sett steinet, men innimellom finnes
de fineste sandstrender man kan fo-
restille seg. Over det hele rager mek-
tige Rendalsølen hele 1750 m.o.h.

Fiskebestanden i Sølensjøen er
sammensatt. Mest er det nok av sik
og røye, men også harrbestanden er
meget god. Ørret er det atskillig
mindre av, og bestanden av gjedde,
abbor og lake er uten interesse i den-
ne sammenheng. Helt siden vikinge-
tida har det vært drevet yrkesfiske
etter et sinnrikt lottsystem. Lotteiere
er bønder fra øvre Rendalen, og for
dem betyr virksomheten ved Fiske-
vollen en betydelig bi-inntekt. Lott-
systemet gjør at bestanden beskattes
kontrollert, og holdes i fin balanse.
Hvert år tas det ca 15.000 kg fisk i
sjøen, vesentlig sik og røye som fis-
kes med not om høsten. (På denne
bakgrunn tør det være innlysende at
en sportsfisker kan unne seg den
matfisk han måtte ønske. Sportsfis-
kets andel blir likevel ubetydelig).
Gyttegrunnene for røya ligger i
sørenden av sjøen, og for å komme
nærmere fiskeplassene har noen lott-
eiere reist fiskebuer her. Disse var
nok særlig viktige i tida før påhængs-
motoren. I dag leies de ut til turister i
ferietida, men man bør nok være ute
i god tid om man er interessert i dette
tilbudet. Det samme kan gjelde leie
av båt.

Harren

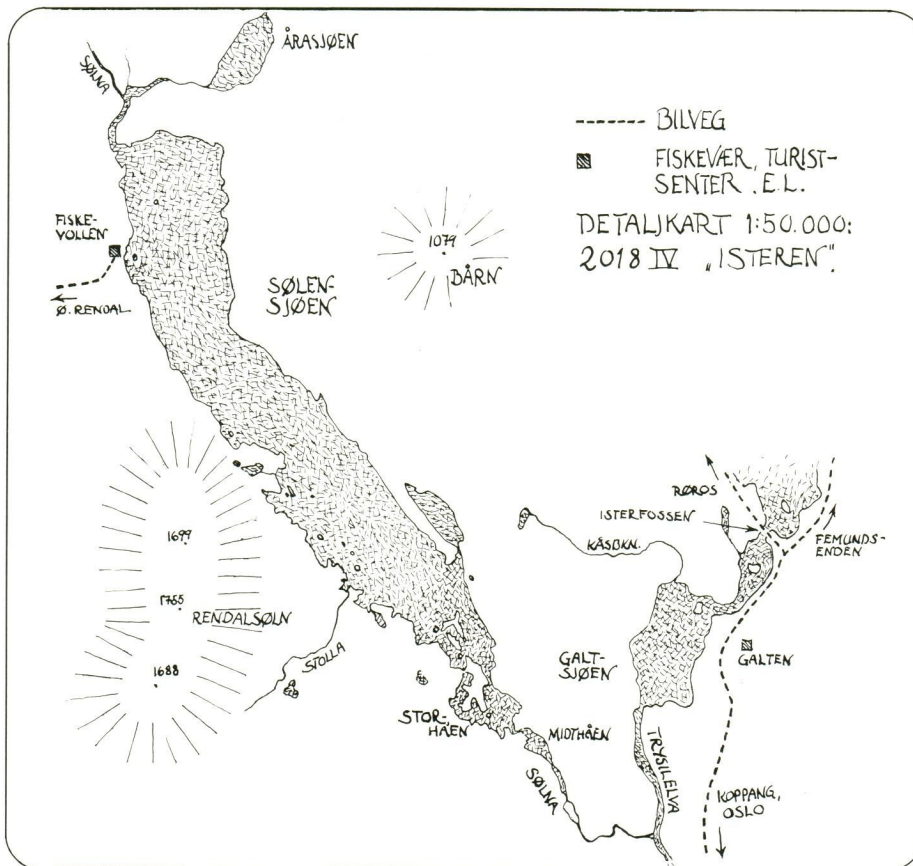
Men det er hverken siken eller
røya som interesserer oss. Kanskje er
det mulig å få kontakt med disse ar-
tene på spesielle tider av året, men
jeg har ikke opplevd det under mine
besøk, som begge har vært lagt til
første halvdel av juli. Heller ikke har
jeg sett noe til den mer sjeldne ørre-
ten. Nei, det er harren som har gitt

forts. på næsta sida

Fiskevollen er det naturlige utgangspunkt for en tur på Sølensjøen. (Foto: Terje
Bomann-Larsen.)

forts. från föreg. sida

meg fiskeopplevelser ved Sølensjøen, og det er den det skal handle om her.

Som kjent er harren en takknemlig fluefisk som mer en gjerne tar sin føde fra overflaten. I motsetning til ørreten fortsetter den med det også etter at den har nådd anseelig størrelse. Storfisken kan altså tas på tørrflue hvis man bare finner ut hvor den står og har utstyr og fluer til å fange den med.

I den forbindelse kan det være interessant å se på resultatene fra mine to fisketurer til Sølensjøen. I 1979 vei-de min største fisk 4 hg. De øvrige la alle under 3. Dessuten opplevde jeg utallige "feilslag". Jeg overdriver ikke hvis jeg påstår at høyst én av ti kom så langt som til håven. I 1982 vei-de den største fisken 1 kg. Ytterligere fire-fem gikk over halvkiloen, og det er pen vekt til harr å være. 4-hektosfisken fra -79 ville ligget under gjennomsnittet, og krokingspro-senten var oppåklagelig, anslagsvis 80-90%.

Hva var så årsaken til så sprikende resultater? Noe kunne skyldes ulike værforhold. I 1979 hadde vi ei uke med nær sagt sammenhengende gri-sevær, mens 1982 var preget av sol og varme. Likevel tror jeg ikke dette forklarer så mye, for også i -79 på-gikk en rik klekking av innsekter,

særlig vårfluer, og mellom regnbyge-ne kunne harren vake vel så intenst som i solgangsbrisen i -82. Det er heller ingen rimelig grunn til å anta at bestandssammensetningen kan ha endret seg så radikalt på tre år. Små-fisk så vi fortsatt nok av, men vi lot oss ikke lure til å servere den våre fluer. For framgangen i -82 skyldtes nok først og fremst en generell utvik-ling av egne fiskemetoder, mer hen-siktsmessig utstyr og fluer, samt et godt erfaringsgrunnlag fra turen i 1979.

Utrustningen

La meg begynne med utrustning-en. Jeg vil varmt anbefale at man gjør turen med kano og telt. På den må-ten gjør man seg uavhengig av Fiske-vollen og kan flakke fritt omkring på sjøen, - uten en støyende påhengs-motor som skaper mistriksel for en selv og andre. Teltet bør imidlertid ikke være for stort, for mange steder kan det være vanskelig nok å finne en jevn flate stor nok til et fjelltelt. Også i det øvrige bør man ruste seg ut som til fjelltur. Siden man slipper å bære kan det være fristende å ha med litt ekstra "luksus", men husk da at en tungt lastet kano kan bli en usikker farkost i høy sjø. Sølensjøen er åpen, og allerede ved bris kan den

gå farlig grov. Mange tror at den største risikoen er kantring. Etter min oppfatning er det atskillig større fare for at kanoen kan bli fylt med vann, og denne faren øker med las-tens vekt. Dessuten kan man bli tvunget til å bære bade kano og øvrig utrustning over land. Vi måtte gjøre det i -79, og da var vi glad for at vi hadde tenkt på vekta, og for at alt var pakket i ryggsekker. (Disse kan gjer-ne fores med store plastsekker). Det eneste som ikke får plass i sekkene er kamera o.l. som under ingen om-stendigheter må komme i kontakt med vann. Dette ligger i ei plastbøtte med tett lokk. Flyteplagg er en selvfølge ombord. Vannet er alltid is-kaldt, og selv dyktige svømmere kommer ikke langt. Ligger man først i vannet må man dessuten redde mest mulig av utstyret, og det er inn-lysende at den operasjonen forenk-les vesentlig om man er utstyrt med flytevest. Videre bør man være for-siktig med å gå for langt fra land. Særlig ved ustabil vær kan forholdene forandre seg utrolig raskt. En gang la vi utpå mens hele sjøen lå som et speil. Et kvarter senere måtte vi søke nødhavn. Man er ille ute om man befinner seg midtfjords når det plutselig blåser opp.

Noen ord om fiskeutstyret er også verd å ta med. Her er det viktig å kunne kaste langt, og trenger du grov redskap for å legge 25 meter mellom deg og flua, så bruk det. Ak-kurat til dette fisket er det ikke så galt å bruke det norske "standardutsty-ret"; 9-foteren i klasse 7-8. Første bud må være å nå ut til fisken, så får presentasjonen komme i annen rek-ke. Fisken i Sølensjøen er da heller ikke like sky som i hardt fiskede små-elver. Det er nemlig helt mikrosko-piske sjanser for at den har sett ei tørrflue før. Som så ofte ellers synes jeg klasse 6 er et ypperlig kompro-miss, og til tørrflue alternerer jeg mellom et flytende (SH) og et godt fett Orvis intermediate-snøre (WF). Førstnevnte er "all round"-snøret, mens I-linen brukes der hvor spesielt lange og presise kast er påkrevd. Beg-ges snørene har langt klump, og for å utnytte kapasiteten bruker jeg ei 8'6" kolfiberstang for AFTM 6-7.

Insektlivet

Insektlivet ved og i Sølensjøen er meget rikt og variert. Forskjellige ar-ter forekommer i store mengder på samme tid, og fisken setter pris på dem alle. Jeg har aldri opplevd direkte selektiv fisk i Sølensjøen, men jeg

har likevel fått inntrykk av at enkelte arter foretrekkes framfor andre. Særlig gjelder dette vårfluene. Selv om det samtidig forekommer atskillige mengder steinfluer og store døgnfluer, virker det som de større vårfluene er selve "rosinen i pølsa" for harren. Under mitt siste besøk opptrådte dessuten stankelbeinet i store mengder. Solgangsbrisen forårsaket stadige havarier i bølgene, og dette var noe harren satte pris på. Men selv når magen var sprengfull av stankelbein, og ingenting annet, tok den gjerne en Para-sedge til dessert. Derimot kunne den ofte vrake en dun-immitasjon.

Som nevnt har Sølensjø-harren liten erfaring med kunstige fluer, – ihvertfall om vi ser bort fra grove, dobbeltkrokedde oterfluer. Superimmitasjoner er derfor ikke påkrevd, men likevel er det ikke likegyldig hva for fluer vi bruker. Selv en stor og erfaren fisk kan forveksle en Cock-Y-Bondhu med ei vårflue, stige opp og ta den, men det er høyst tvilsomt om den havner i håven. Harrens munn er relativt liten, og mye stiv bust gjør det vanskelig for den å suge i seg flua. Selvsagt kan man behjelpe dette ved å gå ned i krokstørrelse, men da får man problemer med krokfestet, og resultatet i praksis blir det samme: Fisken slipper unna. Dette var en erfaring jeg gjorde i 1979 da jeg hovedsaklig fisket med "buste-fluer". I -82 var disse byttet ut mot sparsomt dressede Para-Sedges (FiN 5/6-82) og Streaking Caddies. Som supplement til disse hadde jeg noen puppeimmitasjoner som henger under et fallskjermhackle i overflaten. Disse binder jeg på samme måte som Para-Sedge, med to unntak: Fallskjermhacklet bindes inn på oversiden av kroken, og vingene (eller rettere; vingesekkene) gjøres atskillig kortere (ca. 1/3). Selv om disse fluene bindes på de krokene som er aktuelle for større harr i Sølensjøen (nr. 12, 10, 8) har ikke fisken problemer med å slurpe dem i seg. Resultatet er ofte at fisken krokas langt inne i kjeften, og da blir den hengende. Vær forberedt på at fluene slimmes til og må skiftes ofte. Ha derfor flere eksemplarer av favorittmønstrene parat i boksen.

Krok nr. 10 er den mest aktuelle for immitasjon av Sølensjøens vårfluer. Ønsker man dessuten å immitere steinfluer, døgnfluer og stankelbein bør man også konsentrere seg om de større eksemplarene (12-8). Fargene spiller neppe noen større rolle, men nyanser mellom rødbrunt og grått til vårfluene og eventuelt oli-

Fiskeplasser som er verd et forsøk: A. Utenfor bekkeoset står det nesten alltid fisk. I strømskvalet er det helst småfisk, men mot kvelden kommer også de store nærmere land. Utenfor odden B dannes strøm, og der ute kan det stå stor fisk. I det smule vannet på lesida finner vi småtassene. Strøm dannes også i sund, og D og E er gode fiskeplasser her. Der sundet er smalest er det for grunt for storfisk. Fra C og F nåes de sikreste plassene ved øya. Særlig fra F kreves det stor rekkevidde for å nå ut over "barneværelset" i le av øya. I den grunne vika og inn mot sandstranda er det mest smått, men vader man ut et stykke (G) kan man nå større fisk som krysser ute ved marebakken. (Merk: Ved odden og øya har vindretningen avgjørende betydning for hvor fisken står.) (Tegning: Terje Bomann-Larsen.)

venbrunt til døgn- og steinfluer skulle være gangbart i de fleste situasjoner. Selv om vi klarte oss utmerket med vårflueimmitasjoner, kunne vi ikke dy oss for å prøve oss på stankelbeinet, som på dagtid var den viktigste vakgiveren. Feltbinderiet kom fram, og følgende mønster ble skapt på en holme sør i Sølensjøen:

Krok: nr. 10 eller 8. 4X-fine.

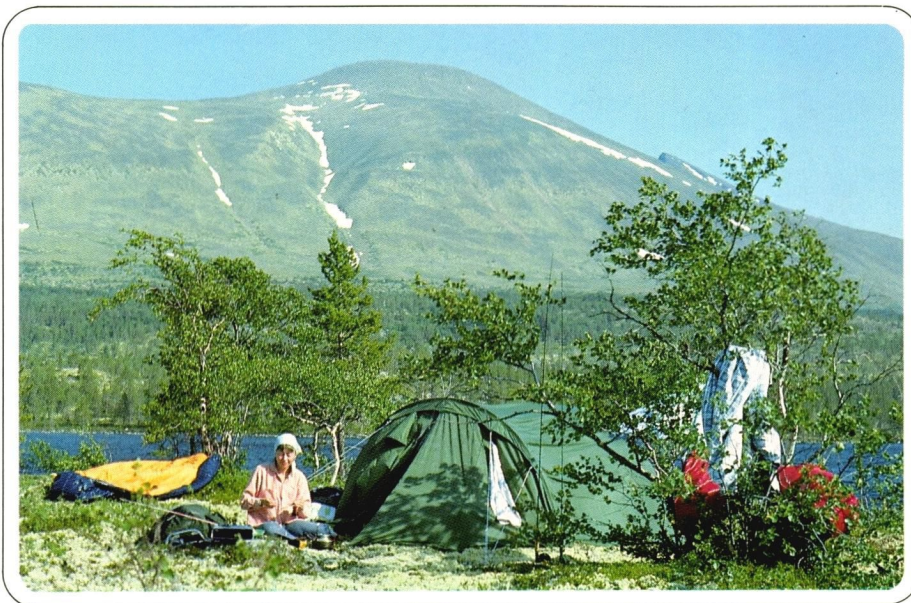
Kropp: Poly; Golden Olive og Light Tan i blanding.

Vinger: Lyst brunt polygarn.

Bein: 6 fibre fra gullfasanens halefjær. (Kneledd formes ved å slå knute på fibrene.)

Som man ser, ei enkel og grei flue
forts. på næsta sida

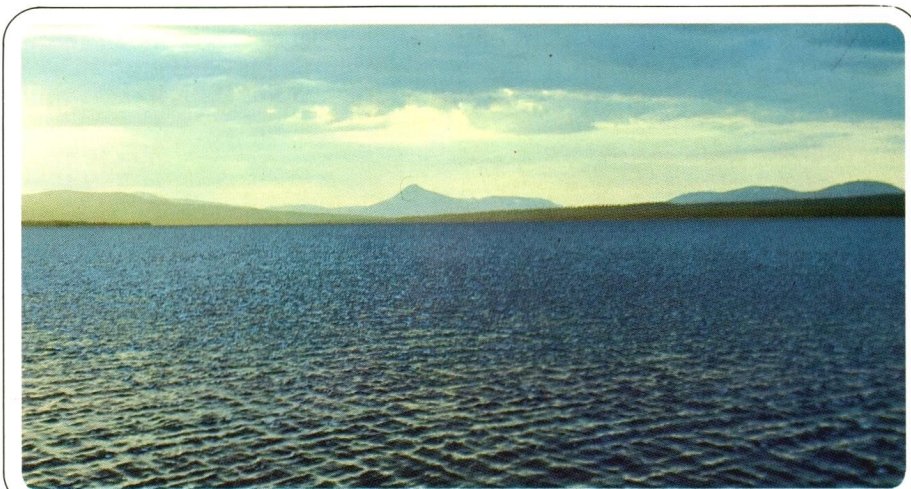

Morgen på en holme i Sølensjøen. (Foto: Terje Bomann-Larsen.)

Sandstrand ved Stollas utløp. Over det hele rager Rendalsølen. (Foto: Terje Bomann-Larsen.)

Sølensjøen mot Elgpiggen. Å lete opp harrens standplasser kan virke håpløst. (Foto: Terje Bomann-Larsen.)

forts. från föreg. sida

uten hackle, og harren svelget den uten problemer. Kanskje kan krokingsevnen bedres ytterligere ved at antall bein reduseres til 4. Siden det er snakk om å immitere halvt druknede havarister, er flyteevnen mindre vesentlig.

Hva man forøvrig trenger er et par lette vaderstøvler og ellers hva man pleier å slepe med seg på fisketur. I tillegg til flyte- og intermediatesnører pleier jeg å ha et par spoler med synkesnører i sekken, men disse har jeg hatt lite bruk for ved Sølensjøen. Kanoen kommer også til nytte under fisket. Når du har vadet ytterst ut på steinbanken og selv det mest perfekte kast ikke bringer flua ut til fisken, da går du i båten. Under fiske med flue er kanoen alltid en enmannsbåt, og det er en forutsetning at du har lært deg å manøvrere raskt og smidig uten baugpadler. Både under padling og fiske plasserer du deg litt bak midten, og står på kne i bunnen av båten! Er vinden svak kan kanoen drive over standplassene mens du kaster foran båten. Ved sterkere vind trenger man et anker til å bremse farten eller holde båten helt i ro. I stedet for et tradisjonelt anker er det greit å bruke en pose eller et nett som fylles med stein. På den måten kan tyngden reguleres, og under forflytning fra leirplass til leirplass er det en fordel ikke å ha et tungt anker ombord. Kanoen er altså både framkomstmiddel og fiskebåt, og egner seg ypperlig til begge deler. Med litt øvelse er den lett og rask å manøvrere, og man kommer forbausende nær fisken uten å skremme den. Til sjøfluefiske bør den være et godt alternativ til den amerikanske flyteringen, som jeg har en del motforestillinger mot å introdusere i norske vann.

Var finner vi fisken?

Dermed skulle alt være klart for fiske. Det store spørsmålet er nå hvor man finner fisk som er verd å tilby ei flue. Når man ser ut over det store, åpne vannspeilet kan oppgaven synes håpløs, men det er den altså ikke. Ser man fisk vake, er man godt hjulpet. De større eksemplarene tar store insekter, og det gjør de med kraft og intensitet. Riktignok springer ikke harren klar av vannet, men den viser ofte den markante ryggfinnen, og den gir en god pekepinn om størrelsen. Dessuten: Dersom man fra vaket hører et langtrukket, surklende "rap", bør man så avgjort prøve et kast. Lydløse sipvak er det

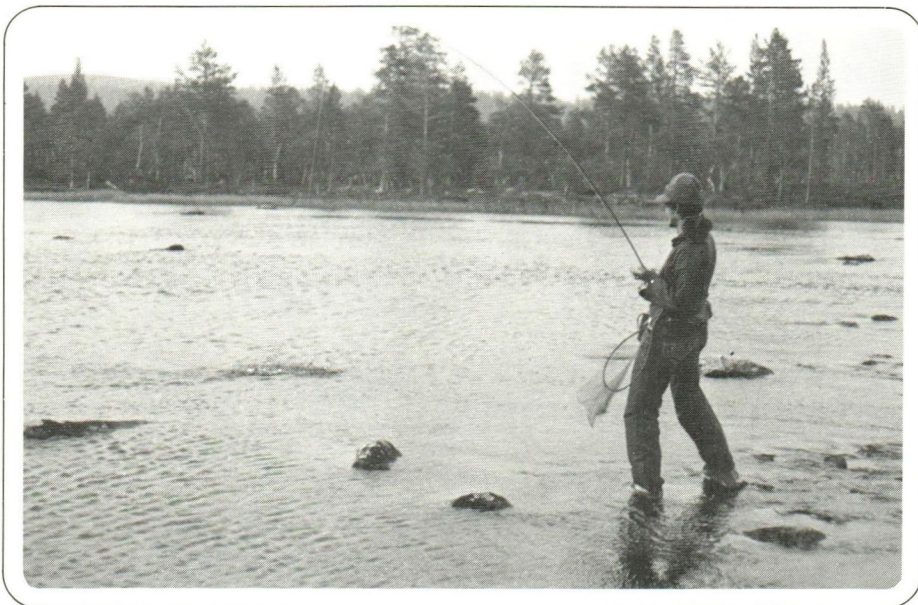
sjelden verd å ense. Men for å se stor fisk vake må man være der det skjer, og i det følgende skal jeg gi noen tips om hvor det *kan* være.

Jeg kunne oppgi konkrete fiskeplasser jeg selv har funnet, men jeg synes ikke det ville være riktig. Noe av mora er å finne fram selv, og det finnes utvilsomt en rekke gode fiskeplasser som jeg aldri har besøkt. Derfor vil jeg heller prøve å gi generelle anvisninger. De fleste kjenner vel harren som strømfisk, og som vist på tegningen, er det nettopp der det er strømning i vannet at den største fisken står. At ut- og innos er gode fiskeplasser vet vi fra før. Forøvrig bør man prøve ved odder, sund og rundt øyer og holmer. Her skaper vinden strøm når den presser vannet forbi hindringene. På slike steder driver næringsdyrene over standplassene i konsentrerte mengder, men husk også at du må ut på et visst dyp for å komme i kontakt med storharren. På grunnene, i vikene og i ly av holmene og oddene finner vi barneværelsene. Der kan det ofte vake livlig men bare unntaksvis er det fisk på over 2 hg. Derfor er det viktig med stor rekkevidde, så man kan kaste over disse plassene og ut i bølgene utenfor.

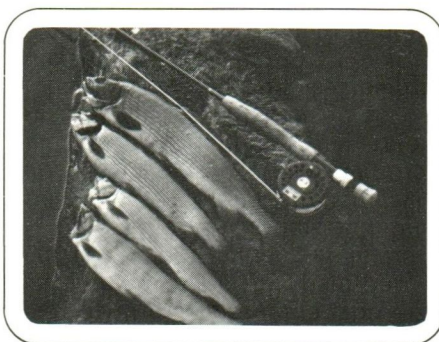
Hva jeg her har berettet gjelder Sølensjøen, og erfaringene derfra kan ikke uten videre overføres til andre fjellsjøer som f.eks. Isteren og Femunden. Hva harrfisket angår finnes nok atskillige likhetspunkter, men særlig bestandssammensetningen varierer en del i de tre sjøene. Blant annet er harren mindre dominerende i de andre sjøene, mens det, særlig i Isteren, kan være vesentlig større sjanse for ørret og sik på flue. Innslaget av gjedde og abbor er også betydelig i Isteren og deler av Femund.

Para-sedge och Streaking Caddis

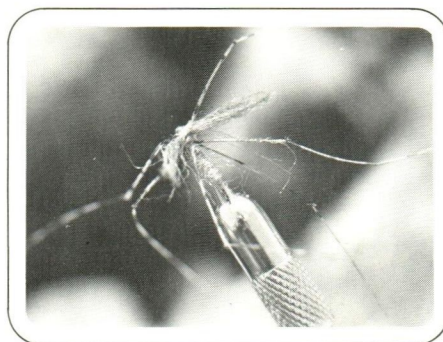
Den siste kvelden ved Sølensjøen hadde vi blinket ut en lovende fiskeplass på kartet. Været var ikke like strålende som de foregående dager, og da vi dro kanoen på land falt det noen spredte regndråper. Vinden var dessuten i sterkeste laget for presis kasting. Ikke et vak var å se, og optimismen var dempet da jeg la flua på vannet i et første prøvende kast. Jeg lot den drive et lite stykke med vind og strøm, og gjorde klart for et lengre kast, da flua ble tatt med et hissig plask. Fast fisk – og den var

Artikkelforfatteren med hjertet i halsen og kilosharr på kroken. (Foto: Elisabeth Tellefsen.)

– Og her er fangsten, et hyggelig resultat av en snau halvtimes fiske. (Foto: Terje Bomann-Larsen.)

Stankelbeinet er vel verd en immitasjon. Denne versjonen ble til ved Sølensjøen sist sommer. (Foto: Terje Bomann-Larsen.)

stor! Harren satt godt og jeg kjørte den hardt, men da den skulle i håven kunne jeg ikke ta den inn der jeg sto. Altfor mange skarpe steiner var i veien, og jeg hadde ikke giddet å trekke på meg nylonvaderne så jeg kunne gå ut og håve den på utsiden. Følgelig måtte jeg buksere fisken over til reinere farvann. Under denne manøvreren skjedde det: Snøret satte seg bom fast. Nærmere ettersyn viste at det forsvant under en sunken tømmerstokk. Etter mange viderverdigheter som ikke bør forbindes med elegant fluefiske, fikk jeg lirket fortommen løs. – Men bare fortommen. Harren var forduftet med en av mine Para-sedges i kjeften. Skuffelsen var enorm. Jeg anslo fiskens vekt til 7–8 hg, og det ville vært turens største fisk og mitt livs største harr... (Harren finnes ikke i mine hjemmetrakter, så jeg har ikke så mange på samvittigheten.)

Men selv om alt virket dødt, kunne det vel være fler der ute? Jeg satte på ny flue og prøvde på samme sted. Reprise! At nærmeste nabo just var forsvunnet under mystiske omstendigheter hadde tydeligvis ikke vakt mistanke. Jeg holdt denne fisken langt unna tømmerstokken og fikk den trygt i håven. Også det var en pen harr på godt og vel halvkiloen, men altså mindre enn den tapte.

Min Para-sedge var grundig tilslimet, og jeg byttet den mot en Streaking Caddis nr 12. Et par kast mot samme standplass viste at det nå var mest mindre fisk tilbake, så jeg la flua noen meter lenger ut. Nytt plask – tilslag, og et voldsomt drag i redskapen. Fortommen med spiss 0,15 holdt for både hugg og mot-hugg, og kampen var i gang. Snart ruste fisken ned i dypet, for så å kas-

forts. på sid 42

Det "vilda" vattnet ger de största chanserna

De klassiska fiskeplatserna för havsöring – de grunda, blanka stryken – är och förblir nattfiskeplatser. Men havsöringen hugger även mitt på dagen, om man vet hur och var den väljer sina ståndplatser.

Text: Bengt Öste

Foto: Lennart Bergqvist

Redan när jag knackar ned den första bokstaven, R:et, i denna artikel ömmar det litet i höger axel. Dagen är den 9:e mars, sent i går kväll kom jag tillbaka från årets första havsöringsfiske, i skånska Nybroån, och att timmar i sträck driva en åttans sjunklina i envis motvind blev litet för mycket för min otränade kastarm.

Men blyxtbesöket i Nybroån gav mig några färska svar på frågorna om havsöringsflugfiskets *var* och *när*. Låt mig börja med *var* – det finns nämligen en tumregel som gäller all havsöring i alla strömvatten vid alla tider på fiskesäsongen: de ståndplatser havsöringen väljer skall erbjuda maximal trygghet och maximal bekvämlighet.

Med trygghet menas skydd för upptäckt och skydd för angrepp. Havsöringen vill gärna ha "tak över huvudet", men detta tak kan vara mycket olika – mycket vatten, kraftigt brutet vatten, vitvatten, nedhängande grenar, grästuvor och, framför allt, mörker. Bekvämlighet betyder, för en havsöring, absolut strömlä – den vill "parkera" på ståndplatsen utan att behöva röra en fena – och ha god syretillförsel.

I sina krav på trygghet och bekvämlighet skiljer sig havsöringen från laxen. En lax väljer inte sällan en

ståndplats där den är mycket lätt att upptäcka, utan att detta generar den det minsta, även om det är si och så med bekvämligheten. Den tvingas ofta "flagga" i strömmen för att hålla sig kvar på den plats den valt, och blir därigenom ännu lättare att upptäcka. En lax kan suveränt nonchalera störningar som t.ex. människor som passerar den på stranden eller fluglinor som upprepade gånger flyter över dess huvud, medan havsöringen blixtnabbt flyr eller i varje fall blir så vaksam att den vägrar att ta en fluga.

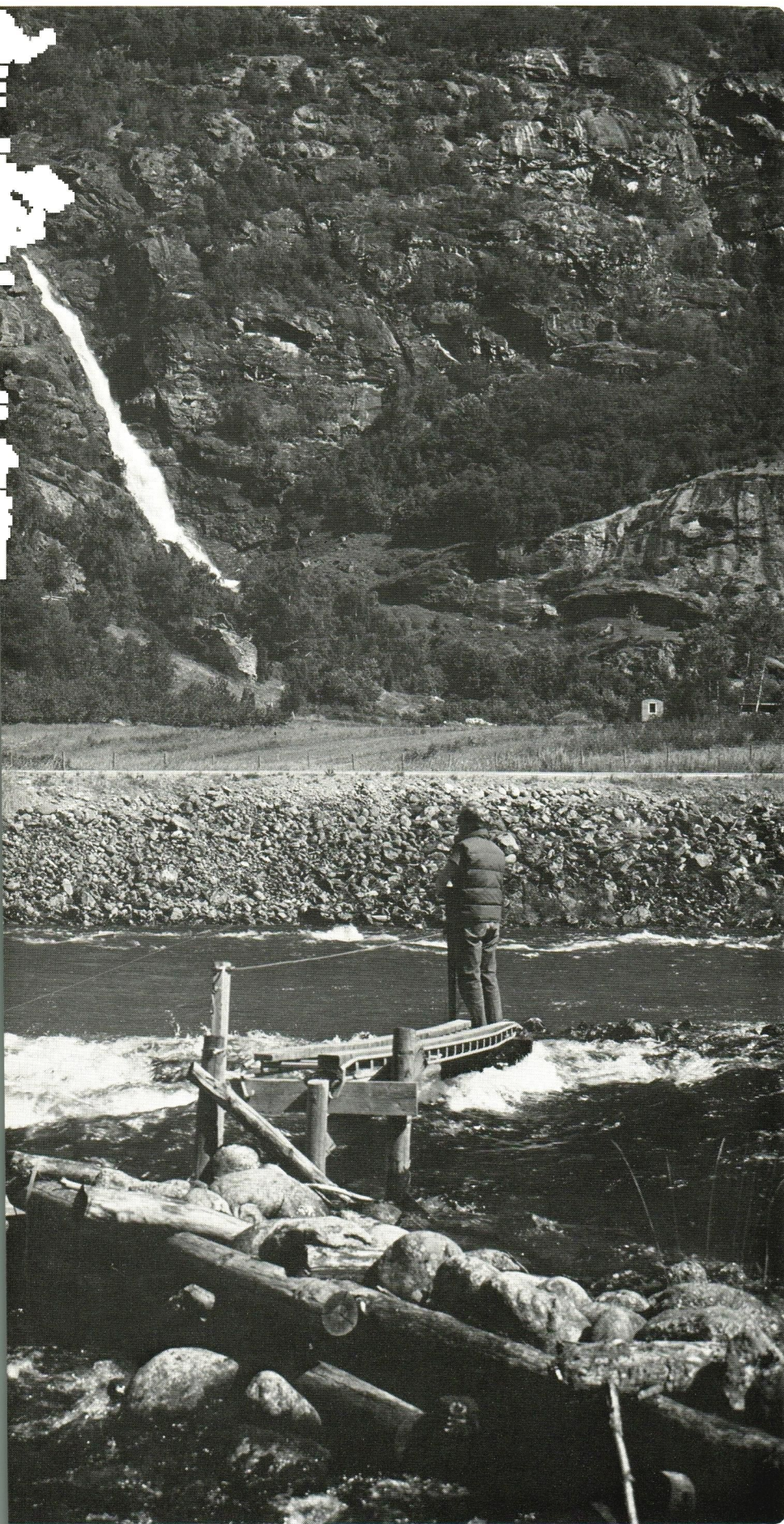
Men trots dessa skillnader kan man naturligtvis också ibland lätt upptäcka havsöringar, speciellt i grunda och klara norska älvar, och se även dem "flagga". Men anledningen är då att de kommit i så stora stim att de bästa ståndplatserna inte räcker till alla – där ställer sig de största fiskarna, och de kan även då vara mycket svåra att upptäcka, för de står blick stilla.

Små vatten – och stora

I ett vatten som Nybroån och tidigt på våren är tumregeln trygghet-bekvämlighet lätt att tolka. Äns ringa bredd – 10–20 meter – och det faktum

att den slingrar sig i mjuka kurvor genom ett småkulligt landskap, ger flugfiskaren många trumf på hand. Långa sträckor har Nybroån bara en strömfåra, tydligt markerad, under vilken man anar ett V i botten. Där, naturligtvis, finns havsöringen, under den smala snabbströmmens tak. Äns ringa bredd gör det också möjligt för flugfiskaren att placera flugan och hela eller större delen av linan på andra sidan huvudströmmen. Jag använde en åtta meters, medel-snabbt sjunkande klump, splitsad till en level flytlina nr 4; det är en närmast idealisk kombination för de flesta vårvatten. Det ger flugan tid att sjunka, och möjligheter att "hänga" den djupt i strömfårans V.

Vattentemperaturen spelar också en viktig roll för havsöringens val av ståndplatser. Den reagerar på skillnader mindre än tiondels grader, och i kallt vårvatten är den mycket obenägen att förbruka sina kalorier. Den ställer sig där vattnet är som djupast och lugnast. I ett vatten som Nybroån gör detta att fisken är lättare att hitta för fiskaren – i andra, större vattendrag kan det däremot göra fisket svårare.

Men i Nybroån fanns havsöringen dessa marsdagar där den borde finnas, enligt tumregeln. Frågan om *var* fisken fanns var med andra ord lätt att svara på, och *hur* var inte heller så knepigt. Rent tekniskt var det en enkel match, om inte vindbyarna spelat en del spratt, att få flugan att gå djupt och långsamt genom djupgroparna. Kanske gick den en smula *för* långsamt – flera av de havsöringar som högg gjorde det först när jag rent rutinmässigt höjde och sänkte spötoppen ett par gånger innan jag halade hem linan för ett nytt kast. Nybroöringarna ville tydligen, trots det kalla vattnet, ha lite "fart" i flugan.

Klassiska fiskeplatser

Tumregeln om trygghet-bekvämlighet är, som sagt, lättast att tolka på våren, men ju större vattnet är, desto

forts. på nästa sida

Det vilda och vitskummande vattnet – här i den så kallade Prinshölen i Aurlandsälven i Norge – ger fiskaren en god chans att komma nära öringen utan att skrämma den, och få den att hugga, även mitt på dagen.

Havsöringen hugger bara när den är helt ostörd

forts. från föreg. sida

svårare är det naturligtvis att genom att "läsa" vattnet kunna hitta de gropar eller "hålör" i botten där fisken finns. Där vattnet består av flera klart markerade småströmmar är det inte alltför svårt. Var och en av dessa mindre strömmar kan ju fiskas på samma sätt som den enda strömmen i Nybroån, även om det understundom krävs avancerad vadning för att komma i position. Men att hitta fisken i de större vattnens breda "glides", där det inte finns några snabbströmpartier alls, kräver både tid, tålamod och experimentlusta.

Men när vattnet är varmare, under sommar- och förhöstfisket, blir denna tumregel svårare att tolka. Havsöringens stränga krav på skydd undan upptäckt och attack förblir oförändrade, men dess krav på friskt, syremättat vatten ökar och dess avoghet mot onödiga kroppsansträngningar minskar. Den ställer sig då ofta betydligt grundare, och föredrar ett tak av brutet, oroligt vatten framför stort djup. Om vattnet inte bara är varmt utan även lågt och klart, är vitvattensträngarna inte sällan de ställen där man lättast hittar havsöringen, och dessutom de enda där den kan övertalas att ta en fluga!

Det klassiska flugfiske efter havsöring, som det bedrivs på de brittiska öarna och i många norska vatten, bygger på att havsöringen i klara och grunda åar och älvar ofta har svårt att hitta idealståndplatser – det är bara mörkret som kan tillfredsställa dess stränga krav på trygghet. När det börjar skymma "backar" havsöringen oblygt från de djupare partierna under hårdströmmarna där den under dagen gjort sig både osynlig och oåtkomlig, och sprider sig i poolernas grundare och lugnare nedre delar, och längs dess långgrundade stränder.

Där är den oåtkomlig, och även om vattnet på sådana platser ofta är mycket grunt och helt blankt, känner sig havsöringen såpass ostörd att den vågar bita i en fluga. En fiskare som uppträder försiktigt kan då hinna fånga både en och flera, innan det oundvikliga inträffar – en fisk blir skräm, och alla flyr.

Även om det inte sällan kan finnas havsöring på grunda, blanka nackar även på dagen, är de då så skygga att

det är näst intill omöjligt att undvika att skrämma dem. Sådana platser är och förblir nattfiskeplatser. Men i andra partier av älvarna kan flugfiske efter havsöring – våtflugefiske och i vissa älvar även torrflugefiske – vara mycket framgångsrikt.

Det "vilda" vattnet

Dessa andra partier är sådana där havsöringen känner sig säker och ostörd även i dagsljus – och där det är möjligt för fiskaren att närma sig fisken utan att störa den. Det är älvpardier som representerar det rakt motsatta mot de klassiska nattfiskeplatserna, alltså "vilda" sträckor med snabbare och mycket brutet vatten, gärna med en rikedom på snabba, knixiga småströmmar och en kraftigt kuperad botten. Även i denna skenbart oroliga miljö hittar havsöringen många lämpliga ståndplatser, och där känner den sig så trygg att den även kan attackera en fluga. Sådana platser kan naturligtvis fiskas även på natten, men det förutsätter att man hunnit bli väl bekant med dem – på de grunda blankstryken är det avsevärt mycket lättare att gå och kasta i mörker.

Samma sak gäller i princip även svenska havsöringsvatten, även om de sällan är lika grunda och klara som de norska. Men även ett starkt humusfärgat vatten kan, som bekant, vara mycket klart – och havsöring i klart vatten är alltid mycket skygg. De blanka stryken är även i svenska åar och älvar mycket svårflirtade i dagsljus, även om fisken i regel inte är lika skygg som i klara norska älvar med ljusa bottnar – men fullt tillräckligt för att vägra hugga, och för att ohjälpligt störas av en klumpigt hanterad fluglina. Nattfiske är inte tillåtet i många svenska havsöringsvatten – det är därför det brutna, oroliga vattnet, groparna under småströmmarna och hålorna under övervuxna stränder som ger de största chanserna.

Trots att havsöringen definitivt är en öring och laxen en lax, finns det likheter i deras beteende. Det finns alldeles särskilt idealiska ståndplatser, där de största fiskarna alltid "parkerar", även om ståndplatserna är olika för olika vattenstånd. Om du

får hugg av en fin havsöring, så anteckna plats, tid, vattenstånd, vattentemperatur och väder. Nästa gång förhållandena är desamma står sannolikt en fisk av samma storlek på exakt samma ställe, och hugger på samma klockslag!

Men en av skillnaderna mellan lekvandrande havsöring och lax är att havsöringen är avsevärt mycket huggvilligare. Bägge är huggvilligast när de just anlänt till den nya platsen, men en lax som stått "parkerad" en tid kan nonchalera alla flugor i dagar eller t.o.m. veckor. En havsöring bjuder däremot, även om den också kan vara mycket trögflirtad, *varje dygn* på något eller några tillfällen då den är villig.

Därmed är jag inne, på allvar, på att söka finna ett svar på frågan *när* – och den är avsevärt mycket svårare därför att tidpunkten varierar mycket kraftigt med årstid, väder, vattenstånd, vattentemperatur och förmodligen även en hel del annat som jag vet ännu mindre om.

Mitt-på-dagen-hugget

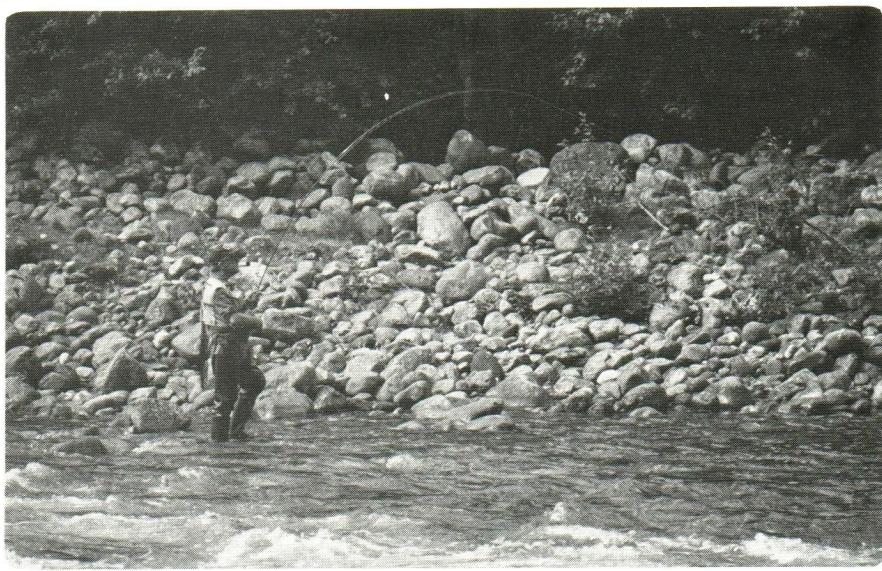
Vid mitt korta vårfiskebesök vid Nybroån var även den frågan lätt att finna ett svar på – det var mulet och småregnigt men klarnade upp, och när solen försiktigt tittade fram var saken klar: nu eller aldrig! Vid fiske på våren kan en sådan väderförändring starta en intensiv huggperiod, och en pålitlig regel är: ju varmare väder, desto bättre fiske.

Men sommar och förhöst är det annorlunda. Tidiga morgnar och sena kvällar är som regel rätt så pålitliga, men vad som får havsöringen att, ibland, hugga intensivt mitt på dagen är oklart. Under fiske i norska älvar har jag, inte sällan, haft ett fint fiske med både våt- och torrflugor mitt på dagen – mellan klockan 11 och 1, men bara då, och under förutsättning att vädret varit mycket bra, helst strålade som från en klarblå himmel. Men även om vädret varit stabilt och solen fortsatt att lysa och vattenståndet och vattentemperaturen varit desamma, är det bara vissa dagar jag upplevt ett verkligt gott fiske. Varför? Ja, på den frågan har jag faktiskt inte något svar alls.

Klockan är 11 på förmiddagen, solen strålar, temperaturen är över 30 grader i skuggan...

...det blixtrar till bland stenbumlingar under vitvattnet, en havsöring har låtit sig frestas...

Under motsvarande förhållanden i Sverige, alltså sensommar, eller förhöstfiske, har jag också upplevt liknande fenomen, men då oftare litet senare på dagen, vid 2- eller 3-tiden – och sällan när solen strålat från en molnfri himmel. Varmt väder, ja, men soldis eller ett tunt molntäcke har varit det mest gynnsamma.

I svenska vatten – sydsvenska, vill jag tillägga, för jag har ringa erfarenhet av havsöringsfiske i nordsvenska älvar – har jag också upplevt att fisken "kommit igång" och huggit intensivt i kanske tjugo minuter vid skenbart udda tider på dagen, men vid sådana tillfällen har det i regel funnits en synbar anledning. Vattnet

har kanske stigit med någon centimeter, eller solen har försvunnit i moln. Havsöringen reagerar mycket kraftigt på även små förändringar i vattenståndet – men även en höjning på bara någon eller några centimeter brukar gå att se, genom att det plötsligt kommer barr, små pinnar och löv flytande med strömmen.

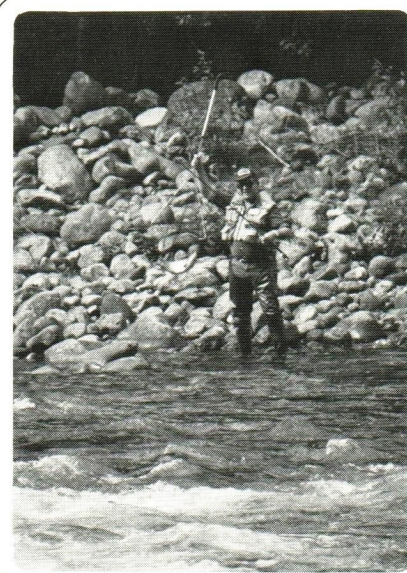
Pröva "udda" ställen

Det är, som sagt, svårt att ge svar på frågan *när* havsöringen hugger. Men – och det är mycket viktigt att komma ihåg, så viktigt att även det

kan kallas en tumregel – det finns trots allt ett svar på frågan som gäller överallt och alltid: havsöringen hugger endast när den är helt ostörd. Hårt fiske, som aldrig eller bara korta stunder ger vattnet och fisken ro, minskar chanserna drastiskt. I sådana vatten, och speciellt under sensommar- och förhöstfisket, händer det ofta att det bara fångas ett par fiskar varje dag, trots att många fiskare är i farten och det finns mycket fisk i älven – och de fiskar som fångas, hugger på morgonen.

Med andra ord: den som först diskret och försiktigt visar sin fluga för havsöringen har en god chans. Men några fler chanser blir det inte, den dagen – är en havsöring störd, kan den behöva upp till ett helt dygn för att åter komma till ro och bli huggvillig. Blir den ordentligt störd, rentav skrämmd, hjälper det inte ens att vänta – fisken har flytt, och kommer inte tillbaka.

I ett hårt fiskat vatten – och i varje fall flertalet av de mer kända svenska havsöringsströmvattnen är hårt fiskade – är det därför ofta de "udda" platserna, med svårvadat, storstenigt och "knixigt" vatten, som ger flugfiskaren de största chanserna. Fisken står kanske inte lika tätt där, men den är i regel mer ostörd. I norska havsöringsvatten är det dessutom ofta just de platserna som ger en chans att fånga havsöring på torrfluga. Men mer om detta, och om flugorna för havsöringsfiske, i nästa artikel.

...och efter några minuter kan artikelförfattaren häva en nystigen, blank trekilosfisk.

Med nymf vid Vuollelite

Om första fisket med Sawyernymf i
legendariska Ångermanlands
Sportfiskeklubbs vatten, och om mötet med
en livsfilosof, poet och flugfiskare...

Av Lars-Åke Olsson

En underbar bit av Lapplands fjällvärld låg framför mig. Jag befann mig vid Kultsjöns nedre del som kallas för Vuollelite – det nedre selet eller nedre sjön – och solen sken över den breda och mäktiga luspen, som forsacken kallas här uppe. Himlen var fullständigt molnfri, och det var en sådan där dag, som kan infinna sig första veckan i augusti då högsommarens ofta oroliga, blåsiga väder har lugnat ner sig och en viss stabilitet har inträtt.

På nacken vakade rödingarna oavbrutet. Eftermiddagssolen reflekterade deras röda bukar och kontrasterade fenornas snövita kanter. Jag var ensam vid luspen och bara några år gammal som flugfiskare. För första gången skulle jag fiska röding med flugspö, och för första gången skulle jag fiska med S.S. Nymph, Frank Sawyers mörka grååsnymf, som kom till i Dalarnas Storå när han och Nils Färnström fiskade där och det svenska nymf-fisket föddes.

Jag hade en grön silkelina och hela tafsens utom ett par decimeter av spetsen var infettad. Den tunga "smala" nymfen slog omedelbart igenom vattenytan, och när tafs och lina började sträckas, steg nymfen mot vattenytan i en lockande, kläckande rörelse.

Ring efter ring slog ut på vattenspejeln. Jag kastade snett uppströms och tog in lina i takt med strömmen för att hålla kontakt med nymf och tafs. I det snabba vattnet var det inga problem med mot-hugget. Rödingarna tog nymfen och krokade sig själva. Eftersom jag inte kastade så långt, så kunde jag i det solgenomlysta vattnet se när fisken högg. En del rödingar hade ett speciellt sätt att ta nymfen. De lät den passera, svängde runt, simmade nedströms och högg den. Jag hade ingen aning om vad fisken tog. Kanske kläckande bäcksländor och nymfer, efter-

som "lusparna brukade vara fulla av dem", eller fjädermyggpupp och fjädermygg, som kom flytande med strömmen från sjön. I vilket fall som helst så tog jag en knippa fina rödingar runt 30 centimeters längd och en öring på 32 centimeter. Alla tog den mörkgrå sawyernymfen. Jag har fortfarande ett exemplar

kvar sedan den tiden. Den är litet kraftigare till formen, än de som man kan se idag, och på en del ställen lyser den mörkbruna koppartråden igenom.

Den sena middagen bestod av stekt öring och röding med kokt mandelpotatis. Efter middagen serverades Vildmarkskaffe och Rödingvåk i dubbel bemärkelse.

Det var inte bara rödingen som föll för de nya sawyernymfarna. Här ett knippe öringar från nedre delen av Holmselet. Idag kan en sådan bild ge intryck av rovfiske, – men vattnen var då mycket fiskrika.

Ångermanlands Sportfiskeklubb var tidigt ute för att skapa en flugserie för de egna vattnen, och för snart 50 år sedan såg den så kallade Ångermanlandserien dagens ljus. I ett kommande nummer av FiN berättar Lars-Åke Olsson om flugorna – idag ett stycke flugfiskehistoria – som bör vara en inspirationskälla också för vår tids klubbar.

Kaffet var kokat i den öppna spisen, och rödingen vakade nere på Holmselet medan den intressante Gösta Gleerup berättade om hur bra fisket kunde vara förr. I en av de två böcker som han givit ut, – den som har den härliga titeln "Vildmarkskaffe och rödingvak", – finns ett kapitel från den 10 juli 1954. Då tog han tre rödingar som tillsammans vägde tre kilo. Den största fisken var på 1,5 kilo. Två av dem tog han på sin favoritfluga, en torr Wickham's Fancy, medan mellanfisken högg på den klassiska rödingflugan Mallard Claret and Blue.

Ett annat av hans äventyr ägde rum på Vuolleliteluspen. Han hade ankrat en av de svartfjädrade forsbåtarna i suget på luspen, och fått en öring på uppskattningsvis 3,5 kilo att i första kastet ta hans torra Wickham. Han drillade den länge men tappade den vid hävningen. När han så i skymningen skulle ro hem och drog upp draggen som höll båten, stötte han till den ena åran som försvann i suget ned mot forsen. Förtvivlat kämpade han med den åra som fanns kvar och lyckades stående i fören paddla till andra stranden.

Det var underbart för mig som ung flugfiskare att få sitt där på en veranda i södra Lapplands fjällvärld och lyssna på dessa fiskeberättelser. Gösta Gleerup var en mångsysslare och levnadskonstnär, – liksom många andra i Dunkrokens Gille. Han var medlem i Visans Vänner, domare vid hundutställningar, småviltjägare, författare på deltid och framför allt flugfiskare. Under några år var han också chefredaktör för tidningen Sportfiskaren. Hans hår var silvergrått och hans ögon stora och bruna som ett rådjurs. Jag glömmer dem aldrig!

Hans flugspö, Hardys Halford Dry fly rod, var det första fina flugspö jag känt på. Det var smidigt och elegant jämfört med mitt nio fots toptunga Streamfly. Runt klingan, en decimeter ovanför handtaget, satt en ring av kork där han fäste flugkroken. En sådan ring hade jag aldrig sett tidigare, – och inte senare heller för den delen. Han hade Hardys Corona Superba IBI, vilken var finare i ändarna men grövre mot mitten än en HCH lina.

Gösta Gleerup hade nyss läst och recenserat Färnströms bok Öring. Han var helt entusiastisk över den och det nya nymffisket, men hade ännu inte sett de

engelska nymferna, så det var mycket roligt att visa honom mina egna. Vi bytte S.S. Nymph mot Mallard Claret and Blue, den måste man ju bara ha om man skulle fiska röding i fjällen, och mot Wickham's Fancy.

Nästa förmiddag blev en upprepning av gårdagen men nu gällde det öring. Jag tog en av båtarna och gled ut på det blanka Holmselet och ankrade på strömnacken i slutet av selet. Den blanka vattenytan låg livlös i solskenet, men den grå storånymfen var lika effektiv också den här dagen. Hur många fiskar jag missade vet jag inte, men sju korta feta öringar med små huvuden och röda fläckar utströdda över kroppen tog nymfen, kände dragningen av tafs och lina, exploderade i höga hopp och krokade sig själva.

Mitt nymffiske föddes i Ångermanlands Sportfiskeklubbs fjällvatten. Det blev en succéartad början tack vare engelsmannen Frank Sawyers sätt att fiska och binda nymfer, och tack vare den nymf som fanns i sådana mängder i Storån i Dalarna. Anmärkningsvärt i samman-

hanget är att Ångermanälven ovanför sjön Malgomaj, där klubben hade sitt vatten, också heter Storån!

Klubbens två jubileumsskrifter är historiska dokument från ett fjällvatten, som förlorat sin själ, sin livskraft och sin frihet, men som dessförinnan gav medlemmarna, och även andra fiskare och jägare som strövade omkring i älvdalen, underbara upplevelser av skiftande slag.

Trots det vemod som uppstår, när man ser de båda böckerna, är det ändå en härlig läsning, där klubbens historia från år 1931 rullar fram. Där finns också noveller som "Storån förr och nu" och "En fiskefärd till Storån vid sekelskiftet", omväxlande med fiskeäventyr och klubbträffar. Intressant är att man bland klubbens ordningsregler hittar en attsats som lyder: "öring och röding under 25 cm samt harr under 30 cm längd skall återbördas till vattnet. Det är önskvärt att oskadad fisk över minimimåtten även återbördas till vattnet".

Det stämningsfulla minnet från dessa dagar förmedlar Gösta Gleerup i sin dikt "Fjällsommars". Den får därför avsluta min berättelse om första fisket med nymf i Ångermanälvens källflöden.

Broder i söder, i norr, varhelst du för övrigt må dväljas,
stiger ej längtan nu stark till viddernas leende sommar,
kort, intensiv, vitt skild från sörlandets dåsande juli?

Ljus välver rymden sitt tak från fjällen i väster, där solen
nyss gått till vila en stund, till Malgomajs spegel i öster.
Grips du av oron, som dock är ron i sig själv, för att hinna
färdas till Luspen, där du som mången gång förr firar vaka
samman med bullrande fors, vid rödvingetrastarnas lockrop,
allt medan fjällskuggan drar sitt nattliga dok över Bångnäs.

Ser du den solgula Calthan, strax under strandvattnets yta,
liljekonvaljen i blom, och snödrivan invid dess rötter,
drillsnäppans duniga unge, vaktad av ängsliga modern?

Här är på en gång båd' vår och sommar – men höstliga budet
mäter den röding du fått, ty han ståtar redan i lekdräkt.

Kalkstrømsfiskeri for enhver

*Fiske i engelska kalkströmmar behöver inte kosta stora pengar.
Följ med till fiskrika Wiltshire, som bjuder på
många vatten till rimliga kortpriser.*

Text och foto: Henrik Thomsen

Skulle ferien engang falde i det sydengelske, kunne det måske strejfe en og anden fluefiskers tanke, at han samtidig kunne prøve sine fluer i de kalkstrømme, denne del af England er så berømt for. Når han så har tænkt den tanke, vil den næste naturligt være, at det er næsten umuligt for en almindelig dødelig uden særlige bekendtskaber at komme til – medmindre han er parat til at betale nogle ganske ublu priser – og derpå opgive tanken igen. Det ville være synd, for der er faktisk muligheder for at få noget spændende kalkstrømsfiskeri for en rimelig pris.

De to mest berømte floder, hvis navne næsten enhver læser af fluefiskelitteratur på et eller andet tidspunkt støder på, er Test og Itchen. De findes i det idylliske Hampshire i nærheden af Winchester (Itchen løber faktisk lige igennem byen), men ikke særligt langt vestpå kommer man ind i grevskabet Wiltshire, som er lige så rigt på ægte kalkstrømme. Den største af dem er den store flod Avon, der med tilløb afvander Salisbury Plain. Salisbury selv ligger på floden lige nedenfor sammenløbet af de fleste af disse vandløb. Hjemmehørende i byen er SALISBURY AND DISTRICT ANGLING CLUB, der har mange stræk af vandløb og søer både oven- og nedenfor byen, med lakse- og medefiskeri, samt fluefiskeri efter ørred og stalling. Til det sistnævnte, som denne artikel vil koncentrere sig om, råder klubben over ikke mindre end seksten kilometer strømvand. Ved at betale indmeldelsesgebyr og årskon-

tingent for godt 300 da kroner kan man fiske alt hvad hjertet kan begære. Det er ikke særligt dyrt og det siger sig selv, at en sådan forening har mange medlemmer. Presset på vandet kan da også til tider være meget stort enkelte steder, men da disse tider er temmelig forudsigelige, er det med lidt planlægning ikke svært at få mange gode dage med vandet næsten helt for sig selv.

Det nævnte pres falder tæt sammen med majfluesæsonen. Når den er ovre, går langt de fleste af de lokale over til medefiskeri og forlægger dermed residensen til andre vande, der ikke har interesse for fluefiskere. Kommer man på ferie efter midten af juni, kan man være næsten sikker på godt med albuerum de fleste steder. Men falder ferien i majfluesæsonen, og hører man ikke til dem der får røde knopper over hele kroppen ved at finde sig omgivet af mange andre fiskere, så er dette fiskeri bestemt heller ikke til at kimse af. Majfluefiskeri er en helt speciel oplevelse.

Der er masser af fisk i Avon og Wylye – de to floder, der dækker næsten hele klubbens tilbud af fluefiskeri. Skulle man endelig rette en kritik mod disse vande, er der måske for mange fisk. I hvert fald er antallet af stalling kolosalt, og man er nødt til at lede lidt imellem de mange for at finde de gode. Wylye har en ganske god bestand af vilde bækørreder, der nemt når pundstørrelsen, men at finde dem kræver en indsats. Til gengæld er sejrsfølelsen så meget større, når det lykkes ikke alene at finde en, men også at overliste den.

Wylye er nok det smukkeste af de to vandløb. Dens vand er rent nok til at man kan se bunden klart på flere meters dybde mange steder, hvor de mere stærkstrømmende partier holder bundens hvidgule kalk-ral fri for mudder og giver grøbund for frodige vandranunkler, der hænger i strømmen den ene efter den anden med stængler på to-tre meters længde. Insektlivet er enormt og man finder alle de gænske kalkstrømsarter i løbet af sæsonen. Omgivelserne er idylliske og det ofte i højere grad end Hampshires både mere berømmede, men også mange steder mere spole-rede landskab.

Avon er større og mere varieret både hvad angår dalens og vandløbets karakter. Faktisk er det her muligt at komme til at fiske i alt lige fra bymæssig bebyggelse over herregårdsparker til åbent agerland. Også her findes der mange stallinger i både små og store størrelser, men der bliver sat flere ørreder ud end i Wylye, så chansen for en pæn ørred er nok større i disse stræk.

Men måske en nærmere præsentation af nogle af de individuelle stræk ville være på sin plads.

Wylye Fishery, River Wylye

Dette består af to stræk typisk frodig Wylye. Det nederste starter fra landsbyen Wylye og snor sig en lille kilometer ned gennem åben eng. For at finde de gode fisk kan det betale

sig at ofre de nederste par hundrede meter samt de gamle brofundamenter midtpå den største opmærksomhed, uden dog at overse resten. Det øverste stræk ligner det nederste til forveksling, indtil man når den lille landsby Fisherton de la Mere, hvor gamle møllerester ændrer det. Skulle noget her fremhæves for noget andet, måtte det nok blive strækket ovenfor den murstensbro, der spænder over den sydlige forgrening. Endelig ville det være synd at forsømme en lille fodtur rundt i landsbyen. Det er kun en gade, men hvis man ikke har set idyl før, er det vanskeligt at overse her.

Wylfe Fishery, Stapleford

Det er et varieret om end kort stræk, der virkelig er et besøg værd. Øverst er det raskstrømmende over kalk-ral og vandranunkel med store huller ind imellem og en del overbevoksning af specielt piletræer, medens farten langsomt går af efterhånden

den som man kommer længere nedad, for til sidst at slutte med et dybt og langsomt stræk, der ikke umiddelbart ser så tiltrækkende ud som den øverste ende. Men når majfluerne sværmer eller når vårfluerne dukker op i de sene aftentimer i højsommeren er det stedet at være. I øvrigt må antallet af fiskere på vandet ikke overskride seks. Dette reguleres af et såkaldt "disc system", en "adgangsbegrænsning" der styres ad seks små nummerede træplader, der hænger på en tavle ved indgangen til engen. Inden fiskeriet påbegyndes tager man en plade med sig og hænger den tilbage ved fiskeriets afslutning. Er alle pladerne ude – ja, så er der altså lukket for tilgangen på det tidspunkt.

Town Water, River Avon

Dette er faktisk indenfor Salisburys bygrænse og er hvad der kaldes et "mixed fishery", fordi der også kan dyrkes medefiskeri. Det er altså

ikke det mest interessante vand set fra en fluefiskers synspunkt, men de lokale påstår at man ikke skal overse dets muligheder. Det drejer sig specielt om den allerøverste ende fra Stratford Bridge og ned til øen, hvor der skulle fjæle sig nogle temmelig store fisk i dybderne. Til daglig lader de sig ikke se, men igen er det et sted der er et besøg værd, hvis majfluerne er på vingerne eller i de sene sommeraftener med en vårflueimitation.

Durnford Fishery, River Avon

Få kilometer ovenfor Salisbury begynder herresædet Durnfords jorde og her har klubben erhvervet sig noget af sit bedste og mest varierede fluevand. Her er dybe og langsomme stræk af hovedløbet afvekslende med opstemninger og mølledam, og hvis man er mere interesseret i "indianerfiskeri" er der også nogle sideløb – de

forts. på nästa sida

Landskapet kring de glasklara kalkströmmarna ger en extra dimension åt fisket. Här River Avon vid Durnford.

Ett uppströms fiske med torrfluga eller nymf på tunn tafs

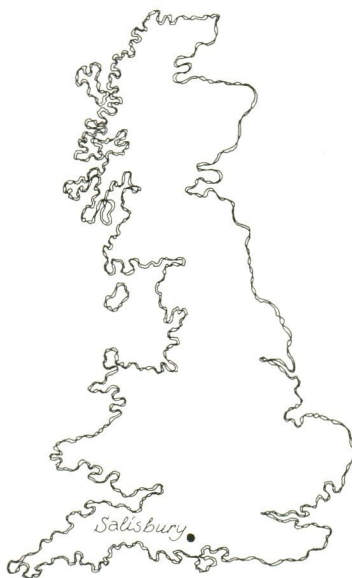
forts. från föreg. sida

så kallade "carriers". Det er nok det mest populære af klubbens vande og det har naturligvis sat sig sine spor. Dels er det nok det sted der sættes forholdsvis flest fisk ud og dels er der indført et endnu mere restriktivt system for fiskeriet end ved Stapleford. Vandet er inddelt i femten "beats", og inden man starter fiskeriet skal man ind i gården ved Deans Farm ved fiskeriets sydgrænse og føre sit navn i en bog, der findes her. Samtidigt sikrer man sig en plade med nummeret på det beat man har tænkt sig at fiske, og fører selvfølgelig også dette nummer ind i bogen ved siden af sit navn. Der er ophængt et kort med de forskellige beats indtegnede, så man kan se hvad man vælger. Ved endt fiskeri hænger man pladen tilbage og fører sin eventuelle fangst i bogen.

De enkelte beats er temmelig korte, men til gengæld har man eneret over dem så længe man er der. Er man flere sammen, er der altid den mulighed at tage et antal sammenhængende beats, så man i fællesskab har mere vand at bevæge sig på. Men det er godt fiskeri og selvom det som alle andre steder i verden har sine døde perioder, skal der nok ske noget på et eller andet tidspunkt. Er man alene og hører man til dem, der har svært ved at holde sig i ro og vente, er det en god ide at vælge et af sideløbene. De er mindre i volumen og derfor længere i udstykning, og så er de i øvrigt lidt oversete af de fleste. For dem, der vælger at fiske her, venter der måske en virkelig oplevelse.

West Amesbury, River Avon

Et stykke længere oppe i dalen kommer den lille by Amesbury. Fiskeriet ligger som en kæmpestor hestesko lige sydvest for. Her er der ingen restriktioner og somme tider kan der være mange fiskere. Yderligere bliver der ikke sat så mange fisk ud her som ved Durnford og Ratfyn længere oppe. Alligevel er det bestemt et besøg værd. Dels er her meget smukt med et bredt flodleje kranset af megen bevoksning, og i

Vart vänder man sig?

Interesserede kan opnå medlemskab ved at henvende sig i John Eadies sportsforretning på 20 Catherine Street, Salisbury, eller ved at skrive et godt stykke tid i forvejen inden afrejsen hjemmefra til:

**The Secretary
SALISBURY AND
DISTRICT ANGLING
CLUB
29A Castle Street
Salisbury
Wiltshire**

den tætte grøde gemmer der sig mellem de mange små stallinge et ikke ringe antal gode vildørreder på omkring pundet, som er ren lykke at komme i kontakt med. Den nederste trediedel er den mest interessante.

Ratfyn, Countess & Upper Avon, River Avon

Lige ovenfor Amesbury ligger klubbens øverste vand på floden

Avon. Ved et første besøg kan man godt fristes til helt at opgive det som håbløst, men det ville være uklogt. Langt det meste af det er temmelig håbløst, men hvis man går op til den allerøverste ende ændrer det pludselig karakter og bliver et meget tillokkende og spændende vand med masser af grøde og mange gode fisk. De mange stallinge er naturligvis stadig karakteristiske, men dels er der gennemgående mere størrelse på dem her, og dels findes der også mange pæne ørreder. For at komme til dette øverste stræk, skal man helt op forbi den lille sø Ratfyn Lake, som i øvrigt også tilhører klubben. Der er udsat regnbueørreder i den, og ethvert medlem har ret til at fiske efter dem en dag i løbet af en uge. Inden fiskeriet fører man sit navn ind i bogen, der findes ved søens sydøstende.

Det gode stræk af floden ovenfor Ratfyn Lake er erhvervet fra The Officers' Fishing Association, hvis lange stræk op forbi Netheravon starter her. Det er den klub, hvor Frank Sawyer var fiskeopsynsmand et langt liv igennem og hvor han udviklede sine nu så berømte nymfer.

Små flugor

Med seksten kilometer fluevand er mulighederne naturligvis mangfoldige, og de her nævnte er kun nogle få appetitvækkere. Fluevalget skulle ikke give de store problemer, da insektlivet på mange måder minder om skandinaviske forhold. De klassiske engelske mønstre er naturligvis stadigvæk brugbare, men som besøgende skandinaver har man her en mulighed for at prøve om de nyere skandinaviske ideer er konkurrencedugtige. Generelt skal fluerne være så små og letklædte som muligt, ligesom det helt lette grej giver det bedste udbytte. Det er sjældent klogt at bruge mere end 0.16 i spidsen af forfanget og lange kast hører til sjældenhederne. Insekterne er primært døgnfluer, der findes hele sæsonen igennem, og vårfluer, der kommer til ved højsommerens begyndelse. Reglerne er strikte, idet det kun er tilladt at fiske med opstrøms tørflue i tiden 15 april till 30 juni, medens opstrøms nymfeskiferi bliver føjet til resten af sæsonen fra 1 juli til 15 oktober.

Impregnera en nerblyad puppa!

*Uppmaningen kan synas ologisk och motsägelsefull.
Inte förtynger man en fluga, för att sedan impregnera
den med flytmedel...*

Av Gunnar Johnson

Temat för den här artikeln har egentligen redan avhandlats i FIN. Men det gjordes då på några korta rader i en artikel, som egentligen handlade om något helt annat. Idén bakom uppmaningen är emellertid så intressant, att den väl försvarar lite större utrymme.

I sin artikel *Torrflugan och ytspänningen* (FiN nr 2/82) berättar Jan Å Fritzson om varför man ibland också bör impregnera flugor, som ska fiskas sjunkna. Orsaken är att flugorna därmed inte väts, utan blir överdragna med en silverglänsande luftblåsa, och därför får en slående likhet med t ex en kläckande nattsländepuppa, – en egenskap som Gary LaFontaine berättade om i förra numret av *Flugfiske i Norden*, och som han anser vara väsentligt då det gäller att imitera pupporna.

Luften mellan puppan och pupphuden kan vara mer eller mindre tydligt framträdande, men alla som haft insekter i akvarium har sett fenomenet, och vet att det gäller också för andra kläckande insekter än nattsländepuppor.

De här raderna vill också visa på att effekten kan erhållas med flera

olika typer av dubbing. Man behöver alltså inte nödvändigtvis använda nylon eller annat "blankt" material. Däremot är det viktigt att kroppen är "fluffig", – antingen utkammad som på en SL-puppa, försedd med en "ytterpåse" som på Gary LaFontaines puppor, eller helt enkelt grovt dubbad med krusigt garn som på en Rackelhane. Flugkroppen får alltså inte vara slät, utan måste ha möjlighet att hålla luftfickor.

En flugkropp, som är innesluten i luft, måste naturligtvis förtyngas för att sjunka. Krokskaftet är därför lindat med blytråd. I starkt strömmande vatten kan luften ibland pressas ut, men det är förvånansvärt hur väl den silverglänsande bubblan fäster vid pupporna. Man ska också tänka på, att rätt fiskad, så följer puppan driftande med vattnet, och i förhållande till strömmen har den därför ingen hastighet alls. Genom att göra extra luftkast, slår man också ut eventuellt vatten, och puppan kommer på nytt att sjunka innesluten i sitt reflekterande hölje, varefter den får drif- ta, – eller i långsamt vatten fiskas upp mot ytan...

Jan-Åke och jag har experimenterat en del med de här förtyngda/impregnerade pupporna. Det är fortfarande för tidigt att utläsa några definitiva resultat, eftersom vi önskar prova fler material, men metoden har ändå visat på en del intressanta möjligheter, och vi vill därför föra den vidare. Alla vet vi ju hur dödligt effektiv en impregnerad Rackelhane är, och idén bakom de impregnerade och förtyngda pupporna bygger på samma grundutseende hos flugorna. Men i vårt fall vill vi inte att pupporna ska "ploppa upp" till ytan, utan fortsätta att fiska under vattnet.

Kanske kan vi tillsammans utveckla den här idén i sommar genom att prova den på olika material och olika typer av flugor. Hör gärna av er till redaktionen i höst och meddela era erfarenheter.

Men första testet kan ju vara att impregnera en puppa – och sedan den torkat ordentligt – stoppa ner den i ett glas med vatten. Håll upp glaset mot ljuset, så som fisken ser den riktiga puppan mot den ljusa vattenytan. Resultatet talar sitt tydliga språk, – och jag gissar att det väcker experimentlustan hos de flesta av er.

Blyet får puppan att sjunka, – impregneringen håller kvar ett skimrande lufthölje.

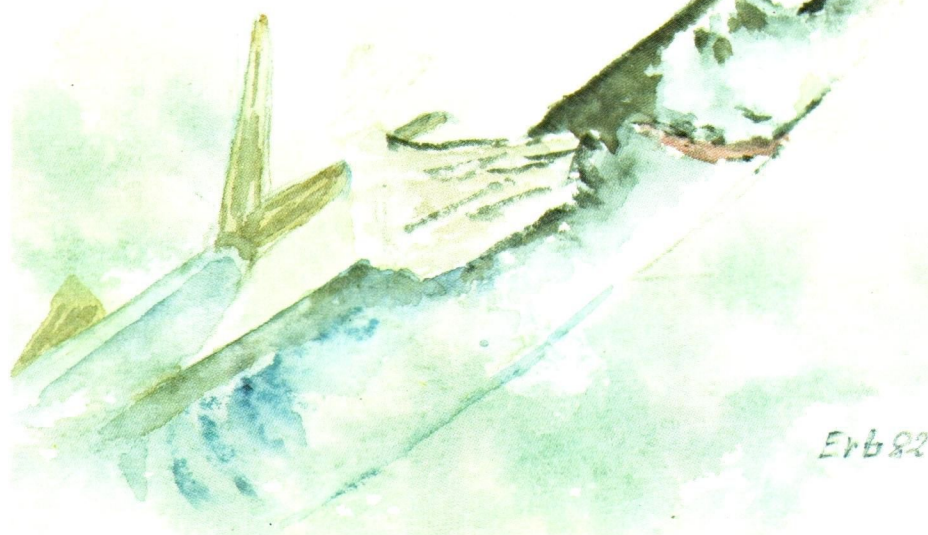

Vårfiskets stora akrobat

I en gnistrande kaskad far en silverblixxt ur vattnet. Det är näbbgäddan som tagit min fluga...

Av Raul Olsson

Illustrationer Bertil Ekholm-Erb

Min telefon skräller. Det är tidigt på morgonen en grådisig, blåsig majmorgon, – och så en lördag till råga på allt. Jag låter signalerna gå, innan jag sömnigt lyfter på luren: "Hej Raul, den har kommit! Idag hinner jag inte, men du ställer väl upp imorgon? Dom har lovat bättre väder".

Så här har det gått till i många år nu. Alltsedan Christer och jag upptäckte, hur skojigt det är att fiska näbbgädda med fluga. Och sannerligen följer det inte en solig söndag med lagom vind på denna grådisiga lördag, då jag helst hade velat stanna kvar i sängvärmen en bra stund till. Idealvädret för näbbgäddfisket, sol eller växlande molnighet och en svag

pålandsvind. Budet om horngäddans ankomst – så kallas den för det mesta här i Skåne – har spritt sig utefter kusten. Den siktades troligen först i början eller mitten på maj norr ut vid Strömstad, och budet gick vidare söderut till närmaste fiskekompis, tills det nu äntligen har nått mig.

All utrustning ligger klar i bilen sedan "varningen" från Christer kom igår. Vid niotiden svänger hans vita Saab in till trottoaren utanför huset, och några minuter senare ger vi oss iväg till vårt inneställe. Det är en långgrund strandremsa utanför Trelleborg, som har sandbotten omväxlande med stenpartier. På med vardarbyxorna! De varma fiberkläderna

har vi redan tagit på oss hemma. Det är viktigt nu, när vattnet fortfarande är ganska kallt. Vi vadar långt ut – nå ja, tills vattnet är i midjehöjd åtminstone. Havet ligger lugnt med bara en svag krusning på ytan. Än syns ingenting. Linorna svischar iväg och vi gör hastiga hemtagningar. Ingen-ting. Vi väntar. Där! Vattnet börjar liksom koka, på några få ställen. Ut med flugan. Mitt in i "koket". Ingen-ting! Men nog är det horngäddan som är i farten. Koken upphör, och plötsligt hojtar Christer till. I en gnistrande kaskad far en silverblixxt ur vattnet, dyker ner igen och far upp åt andra hållet. Det sprutar om fisken. Den far hit och dit, men tvingas obe-

vekligt fram till Christer. Den sitter fast och han kan landa den.

Så är det min tur. Jag har tagit hem linan fort, så att min tubfluga nästan stripar i ytan. Och där sitter den! In i säcken med den, sedan jag lossat kroken. "Säcken" är den påhittige Christers uppfinning. Den hänger vid sidan i ett bälte, och på det sättet går det bra att ta flera näbbgäddor, innan man behöver gå i land.

Fisken är åter efter flugan. Hugger, men fastnar inte. Jag tar in linan lite fortare – och stannar upp. Där sitter den! I en graciös vändning tar denne akrobat till fisk min svarta tubfluga och skuttar fram över vattnet. Den blänker som en svärds klinga mot ljuset. Saltomortalerna avlöser varandra i en vild kamp för friheten. Rullen knarrar, spöet spänner sig i en båge. Det varar en kort stund, men sedan ligger även den i säcken. Den var stor, den sista jag tog. Nästan kilot och kanske 80 cm lång, gissar jag.

Efter två timmar har vi fått vad vi anser oss kunna ta vara på och vadar i land. Det känns kyligt om ben och underliv, och vi hoppar omkring på stranden för att få igång cirkulationen. Sätter oss ner och tar ett bloss. Det känns skönt att fiskesäsongen har kommit igång igen. Vi har ju varit ute tidigare, när havsöringen strök förbi vår kust. Men detta med horngädddefisket är något alldeles speciellt.

Utrustningen

Mina första kontakter med horngäddan hade jag med ultralätta spinnfiskeredskap. Först sedan några år tillbaka har jag uteslutande använt flugutrustning. Jag tycker det är mer spännande. Jag bedriver mitt flugfiske vid kusten i lugnt väder. En lätt pålandsvind ger mig de bästa fiskemöjligheterna, och den vinden gör det inte svårt att kasta.

Jag använder glas- eller kolfiber-spön i längder mellan 8' och 11' klassade för AFTM 7 till 9. Ett kolfiberspö har stora kraftreserver, som kommer väl till pass för just flugfisket i lätt motvind. Jag har även provat tvåhandsspön, men funnit att ett enhandsspö gott räcker till för denna typ av fiske. Christer använder däremot ett långt tvåhandsspö i klass 10, även det av kolfiber. Han tycker att det är lättare att "driva" den relativt stora tubflugan med en tyngre lina och ett långt spö.

Rullarna vållar oss lite problem. De måste rengöras och torkas noga efter

användningen i bräckvattnet. Själv använder jag en japansk Hardy-kopia, som jag kom över billigt. Utbudet av saltvattenbeständiga rullar är dåligt här i Sverige. Christer har köpt sig en Martin-rulle, som är avsedd för bruk i saltvatten, men den var inte billig precis. Till nästa år har jag tänkt skaffa mig en rulle med hög utväxling eller kanske t.o.m. en Martin automatrulle.

Men det går också alldeles utmärkt att ta in linan snabbt och låta den ligga i vattnet, eller som jag gör nu, dra in den i en linkorg. Horngäddan rusar sällan långt, men det gäller ändå att ha tillräckligt med backing på rullen. Det kan finnas havsöring i närheten!

Horngäddan går i ytskiktet, och därför använder jag oftast flytlina el-

ler sinktiplina. Linkorgen är bra att ha, när man måste dra in linan för hand utan hjälp av rullen. Horngäddan är en snabb fisk, och när den rusar rakt mot fiskaren är det svårt att få in linan tillräckligt snabbt. Då kan linkorgen vara vännen i nöden, för att undvika att trassla in fisk, håv, lina, spöbutt och vadarbyxben i en enda röra. För att nå så långt som möjligt, föredrar jag shooting heads. Tafsens bör vara något längre än spöet, och jag håller mig till 0,30 lina. Förutom havsöring kan det också finnas torsk på grundvattnet!

Håven ja! Eftersom det är så lätt att få ett bra grepp om denna långsmala fisk, har jag aldrig håv med mig. Christer har tagit fram ett "keep-net" som består av en finmaskig nätpåse

forts. på nästa sida

Favoritflugor för näbbgädda

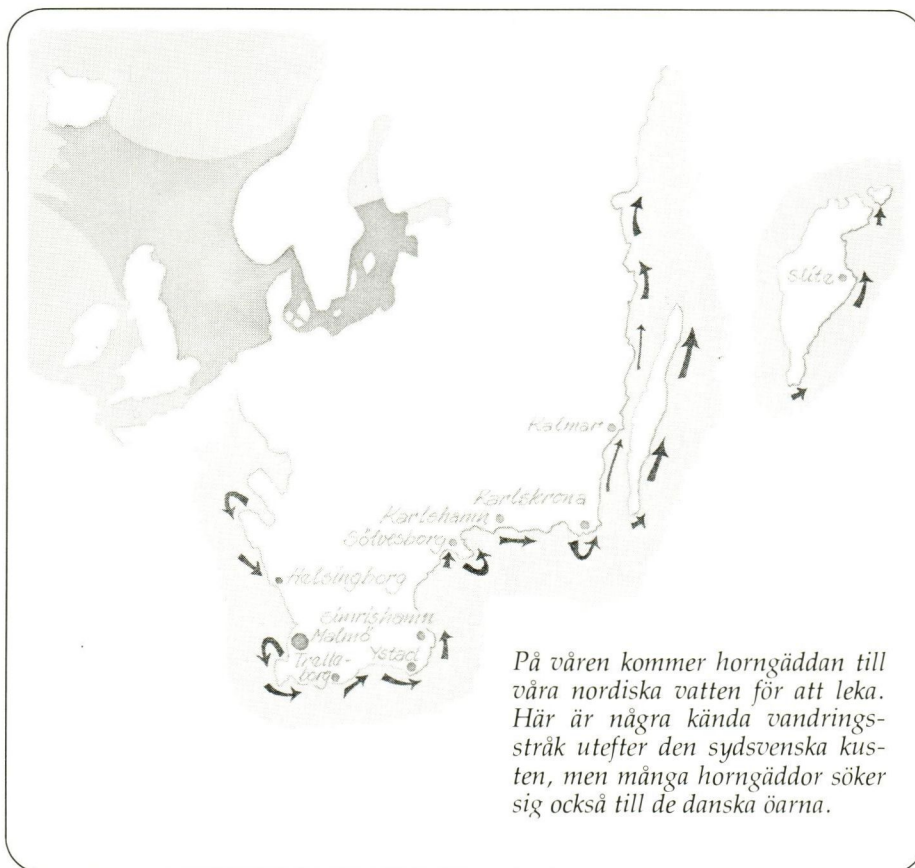
HORNETTAN

Krok: fransk trekrok (sylvass!)
Bindtråd: svart
Kropp: plasttub klädd m. svart Swannundaze
Stjärt: svart kalv
Rib: oval silver tinsel
Vinge: gul kalvsvans
Huvud: rött (lackat)
Ögon: 2 sv. lackprickar
Kraghackel: orange tupphackel

HORNTVÅAN

Krok: fransk trekrok (sylvass!)
Bindtråd: svart
Kropp: vitt ullgarn el. poly
Stjärt: röd kalv
Rib: bred, flat lurex el. silvertinsel
Vinge: vit kalvsvans
Huvud: svart (lackat)
Kraghackel: orange tupphackel

näbbar och flygfiskar. Födan består av tobis, småsill, småfisk och kräftdjur. Den är smidig och stark, och simmar snabbt med ormlika rörelser. Den gör korta hopp i snabb följd, och man hittar stimmen i ytskiktet. Fisken anses ha god syn och den jagar på dagen.

I början av maj kommer näbbgäddan in från Atlanten och vattnen söder om de brittiska öarna för att leka på grunt vatten, helst över sand- eller stenbotten med en vegetation av blåstång eller ålgräs. Förtruppen bildas i allmänhet av de största exemplaren. Vid leken "kokar" vattnet på ett litet område i en eller två minuter. Under sådana "kok" är fisken helt oemottaglig för alla slags beten. Man kan dra en fluga rätt igenom en sådan "kokande gryta" utan att få hugg, men strax efteråt kan fisken rusa på flugan igen.

På det hela har flugfiske vid kusten efter olika slags fisk – först och främst havsöring – blivit allt mer populärt, och det är verkligen mödan värt att pröva även denna variant av flugfiske, för att ge vår ädla sport ytterligare en dimension.

forts. från föreg. sida

av håvgarn, genom vars övre ände han har trätt ett tjockt gummisnöre – ett sådant, som man använder för att beslå seglen på båtar. För att lätt kunna öppna nätet, fästes det i bältet på två ställen med 20–30 cm mellanrum. Sedan är det bara att dra utåt, och sesam – nätkassen öppnar sig.

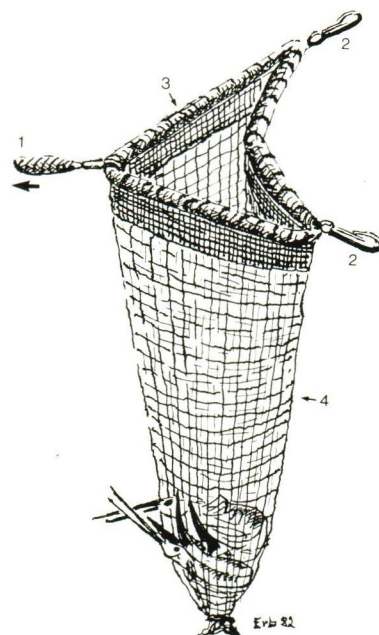
Tubflugor

För horngäddefisket föredrar jag tubflugor eller flugor bundna på Waddingtonshanks. Jag har tidigare provat streamers, men då funnit att fisken lättare kan vrida sig loss. Det är klokt att förse sig med både ljusa och mörka flugor. Den gamla regeln om mörka flugor vid mörk väderlek och ljusa flugor, när det är mycket ljust, tycks även gälla här. Det är viktigt att flugorna förses med silvertinsel som ribbing! Tublängden bör vara mellan 2 och 3 cm. Eftersom näbbgäddans mun är mycket hård och fylld med små, vassa tänder, täcker jag oftast mina tubflugor med ett tunt lager epoxi eller vinylcement. I annat fall trasas de sönder mycket fort. Krokarna bör vara sylvassa för att kunna tränga igenom näbbgäddans hårda käft. Själv föredrar jag en liten fransk trekrok.

För att göra betet attraktivt för horngäddan, varierar jag hemtagningen av flugan, dock bör den generellt sett fiskas i ytskiktet. Jag brukar göra ett par snabba ryck och sedan stanna upp, för att låta flugan sjunka lite, vippa något med spötoppen och så göra några snabba hemtagningar igen. Ibland krokas näbbgäddan sig själv men man bör göra ett ordentligt mothugg. Det finns inte någon anledning att hårddrilla fisken. Låt den själv bestämma takten.

I de nordiska länderna med så många kustmil, finns det givetvis ett stort antal fiskeplatser där horngäddan går till. Utöver de på kartan utmärkta stråken, som jag själv känner till, fiskas horngäddan ända från Strömstad och långt upp i Östersjön. Bland kända svenska fiskeplatser kan dessutom nämnas kuststräckan söder om Kungsbacka, de långgrunda stränderna vid Tjörn och Orust, området vid Bohus-Malmön och många många fler.

Näbb- eller horngäddan (*Belone belone*) är en mycket vacker pelagisk stimfisk, som förekommer i Atlanten, Medelhavet, Svarta Havet och långt upp i Östersjön. Den kan bli en meter lång och väga över ett kilo. Medelvikten ligger omkring fem hekto. Näbbgäddan är närbesläktad med familjerna makrillgäddor, halv-

CHRISTERS "KEEP-NET"

1. Handtag med vilket man öppnar häven. 2. Fästpunkter för bältet. 3. Gummisnodd inköpt i en skepps-handel. 4. Finmaskigt hävnät, som är sammanbundet i botten. Naturligtvis dödas de fiskar som ska behållas, innan de stoppas i nätet. Det har alltså endast namnet gemensamt med metarnas keep-net.

Korrosion af fluegrej

Korrosion är inte bara ett problem för kustflugfiskaren. Även du som fiskar i sötvatten ska se upp för de smygande angreppen.

Text och foto: Christian B. Hvidt

Korrosion – især af letmetalslegeringer – er et betydeligt problem for kystfluefiskeren. Dyre letvægtsfluehjul er på få uger blevet uhelbredelig ødelagt efter kontakt med brak- eller saltvand. Kystfluefiskeren er sig derfor bevist om korrosionsproblemet og forebygger det med alle kunstens regler.

Nu skal fluefiskeren der kun færdes ved vore ferske vande, ikke tro sig fritaget for netop dette problem, – tværtimod: Den øgede luftforurening med svovldioxid, kuldioxid og nitrogenoxider resulterer jævnligt i en regn af syre over det meste af vores klode. Som bekendt virker syre ætsende på metaller, og derfor volder den sure nedbør – syre-regnen – skader på daglige forbrugsvarer så som tagrender, biler o.a. Ikke kun de daglige forbrugsvarer er udsatte, – men så sandelig også fluefiskerens dyrt købte fluegrej.

Symptomerne

De første symptomer på korrosion viser sig i regelen ved, at polerede og blanke metalflader bliver matte og grynede. Nogle metaller som f.eks. kobber ændrer farve, når de angribes. Små bobler i lakeringer er ofte også et sikkert tegn på korrosion. Diagnosen er sikker, hvis boblerne let kan fjernes med en fingernegl, og der er uregelmæssigheder i metallet under boblerne.

Ofte er man ikke opmærksom på de første spæde angreb, da de opstår i sammenføjninger, på indersiden af fluehjulets tromle og andre mindre synlige steder. Grunden dertil er, at fugtighed

er en betingelse for, at syre har en virkning og korrosion kan finde sted. Derfor skal steder der er vanskelige at tørre for fugt, jævnligt have fluefiskerens opmærksomhed.

Forebyggende midler

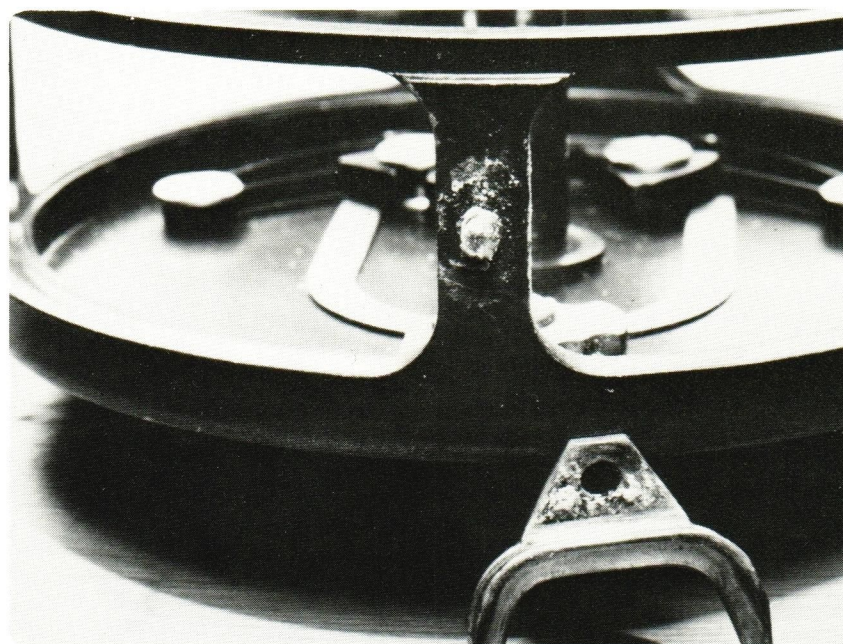
På kystfluefiskeriets scene findes flere effektive råd og midler mod korrosionsangreb. De vil – om de efterleves – forlænge levetiden af dit fluegrej betydeligt. Her er et udvalg:

– Før hver sæsons begyndelse adskilles fluehjulet til mindste pal og skruer. Hver for sig indgrides de enkelte dele groft i stearin. Stearinen vil nu delvist ligge i flager og klumper, som man kan "smelte ind" i metallets

porer og sprækker ved flittigt at gnide med fingerne. Det tynde lag stearin vil da forsegle alle ujævnheder mod fugt.

– Efter fisketuren skal alt grej skyldes grundigt af i rent og ferskt vand. Derefter tørres de omhyggeligt med en blød klud eller evt. en hårtørre. – Men vær forsigtig, ikke alt dit grej tåler kraftig varme. Husk, at smøre alle bevægelige dele med en syrefri olie.

– Er fluehjulets spole ikke lakkeret fra fabrikken, bør den lakkeres på indersiden med en hård og slidstærk lak, for at forhindre direkte kontakt med den fugtige bagline. Den bedste sikkerhed opnår du ved at spole flue- og bagline af hjulet, for derefter at skylde og tørre linerne. Det er dog besværligt og tidskrævende, men det kan der rades bod på med en linevinde.

Et typisk sted, hvor korrosion først opdages, – men for sent.

Stor öring på lågt vatten

Eller historien om den fantastiska flymfen

*Av Jan Å Fritzson och
Gunnar Johnson*

Juli och augusti månads ljumma kvällar bjöd oss på förra säsongens bästa fiske.

Platsen var Emåns utlopp i en liten kvarndamm, och flugorna på våra tafsar var mjukhacklade våtflugor fiskade uppströms på flymfmanér. Kväll efter kväll sökte sig dammens stora öringar upp i ån för att proviantera. Vi såg de första vaken strax före skymningen, men lät fisken vaka i lugn och ro, för att i skydd av det tilltagande mörkret tappa allt mer av sin naturliga skygghet. Som mest kunde vi ha sex eller sju stora öringar, som samtidigt ostört vakade i åns

utlopp i dammen. Ju mörkare det blev, desto längre upp i ån gick de, men de flesta öringarna valde att stanna nedanför den grundtröskel som finns ett tjugotal meter upp i ån. Längst upp är vattendjupet endast cirka 25 centimeter, för att öka till det dubbla just innan strömmen går ut i själva dammen.

Flera gånger inträffade det, att de största öringarna stod längst upp vid tröskeln. De hade nätt och jämt vatten över ryggen, och kunde inte vända sig utan att en virvel på ytan avslöjade dem. Att så här på närhåll – och på mycket grunt vatten – få kon-

fronteras med kvarndammens största öringar, var en fantastisk upplevelse som satte fiskenerverna i dallring.

Ett fiskevårdsprojekt

Naturligtvis är det extrema förhållanden som gjorde detta fiske möjligt, men liknande platser finns säkert runt om i Norden. Ån och dammen har vi tidigare presenterat i FiN:s allra första nummer 1979. Dammen, som ingår i ett fiskevårdsprojekt i regi av Bodafors Fiskevårds-

öringar som vi erbjöd våra flugor för-
ra sommaren låg i viktsklassen 1–3
kilo, och då är det vilda öringar, som
fått klara sig helt på egen hand utan
någon som helst stödutfodring. 1978
vägde de största öringarna högst ett
halvt kilo.

Långväga gäster har ibland ställt
sig tvivlande till våra berättelser om
stora fiskar, och vi kan förstå dem.
Själva ån, som ju är uppväxtplats för
öringen, ser inte mycket ut för vär-
lden. Den är i genomsnitt 3–4 meter
bred, men på långa sträckor knappt
hälften. Den är också mestadels
grund. Så grund att vi på några stäl-
len tvingast bygga lågvattenhöljor,
för att klara kritiska torrperioder.

Det är alltså dammen, som givit
öringen möjlighet att bryta genom
tillväxtbarriären, och därmed gå över
i tungviktsklass. Samtidigt är öring-
arna ute i vår damm inte alls några
drömöringar ur flugfiskarens syn-
punkt. De stora öringarna går oftast
djupt, och visar sig endast i ytan vid
mycket kraftiga kläckningar. Sådana
tillfällen kan vara vårens första mass-
kläckningar av fjädermyggor, då dri-
vor av tomma pupphudar kan täcka
stora delar av vattenspegeln. Efter is-
lossningen kan det därför vara på sin
plats att åka ut och kika efter aktivite-
ter i ytan. Nu tar öringen alla tillfäl-
len att proviantera sig feta efter sen-
höstens lek och vinterns viloperiod.
Men det ska till en ordentlig kläck-
ning, för att väcka en stor örings lust
att ta en närmare titt på vad insekter-
na vid ytan har att erbjuda. Och det
skall också till en ordentlig motiva-
tion, för att väcka vår lust att se vad
ett sjunklinefiske med streamer kan
ha att erbjuda, och därför möts de
stora öringarna och vi båda sparsma-
kade spösvingare inte så ofta. Men
för vår egen del räcker det med att vi
vet att öringarna finns där. De får
gärna gå ifred där ute på djupet i
dammen, när de så generöst bjuder
oss på vakfest uppe i åmynningen un-
der högsommarens ljumma kvällar.

sällskap, har under de gångna åren
visat sig väl motsvara förväntningar-
na. Den har fungerat som tillväxtma-
gasin för åns öringar, som i själva
dammen vuxit till storlekar de aldrig
skulle kunnat nå i ån. De stora hon-
öringarna kan bygga upp betydligt
större mängder könsprodukter än
vad mindre öringar kan göra, och de
kan också kraftfullare hävda de bästa
lekreviren. Med andra ord har vi un-
der de här åren inte bara ökat medel-
vikten och antalet öringar i vårt
stycke av Emån. Vi har också fått de
verkligt stora öringar, som vi drömde
om när vi startade arbetet 1978. De

öringen går som ett lokomotiv rakt ut
till dammens skyddande djup, och
precis som lokomotivet drar med sig
en rad vagnar, så drar den krokade
öringen med sig alla andra öringar
som sökt sig upp i ån.

Väntar vi däremot till mörkret
sänkt sig ordentligt (det får gärna bli
så mörkt att vi har svårt att binda på
flugan), så minskar öringarnas vak-
samhet betydligt. Flera kvällar har vi
kunnat kroka fisk efter fisk som rusat
ut i dammen, medan de övriga obe-
kymrat har vakat vidare. Naturligtvis
har vi under sommarens gång ut-
vecklat en del "fula trick", som till
exempel att alltid fiska oss från myn-
ningen och uppåt i ån. De först kro-
kade fiskarna har därigenom inte ru-
sat förbi och lika lätt skrämt med sig
några andra öringar, eftersom de all-
tid gått direkt ut i dammen efter
krokningen, medan övriga fiskar be-
funnit sig på uppströmsidan.

Selektiv fisk

Våra öringar har under dessa kväl-
lar varit mycket selektiva. Endast ett
mönster, eller rättare sagt flugtyp,
har accepterats. Fisken har vakat ef-
ter både kläckande och äggläggande
insekter, och både dagsländor och
nattsländor har stått på deras matse-
del. Öringarna har alltså inte varit
selektiva i den meningen att de en-
dast tagit *en* insekt. Nej, de har istäl-
let varit selektiva i den bemärkelsen,
att de *endast tagit insekter just i ytfil-
men*. De har alltså ratat en torrfluga
som står på vattnet, och de har också
ratat flugor som fiskats strax under
vattenytan.

Den första kvällen öste vi ut i stort
sett allt vi hade i torrflugeväg, över
som det verkade helt ointresserade
öringar. Något missmodiga, och på
forts. på nästa sida

Kvällsfiske

Genom att vi väntar med att på-
börja fisket till det blivit tämligen
mörkt, så "invaggar" vi öringen i en
känsla av säkerhet. Börjar vi kasta
redan i den första skymningen så
skrämmas vi lätt fisken, och krokas vi
någon, vilket oftast händer just i för-
sta kastet, eftersom vattnet då varit
orört och fisken ostörd, så brukar re-
sultatet endast bli ett. Den krokade

Pröva en "torrflymf" i sommar.

forts. från föreg. sida

väg att ge upp, fick vi så till slut hugg på en flymf. Men det var först när vi gick över till att fiska impregnerade flymfer just i ytfilmen, som vi kunde plocka fisk efter fisk. Plocka är kanske inte rätta ordet. Innan vi riktigt fått klart för oss vilka grova öringar vi hade att göra med, så tappade vi flera fiskar. Däremot innebar krokningen sällan något problem, öringen sög begärligt i sig våra uppströms fiskade "torrflymfer", och krokade sig vid flera tillfällen själv. Nu skall det först som sist erkännas att vi båda sedan många år är flymf-frälsta, och det är därför inte så märkligt att vi valde den flugtypen vid våra nattliga kastövningar.

Flymfen har enligt vårt sätt att se på flugor (förhoppningsvis samma sätt som öringen ser på dem) många fantastiska egenskaper. Först och främst är de vad Gunnar i tidigare böcker och artiklar har kallat för *allmäninsektslika*. Dessutom är flymfen mycket allround. Den kan bindas tunn och slank, men den kan också bindas med tjockare kropp och kraftigare hacklad. I det första fallet ger den intryck av en kläckande dagslände och i det senare fallet liknar den mer en nattsländepuppa på väg att förvandlas till vingad insekt. Genom att välja olika hår till den dubbade kroppen och olika färg på hacklet,

kan man låta dem representera de arter som är mest aktuella för årstiden. Flymfernans mjuka hackel tillför dem dessutom en av de viktigaste egenskaperna hos en fluga, – nämligen intryck av liv.

Men även den bästa fluga fiskar inte av sig själv. Det är trots allt vi som håller i spöet, som bestämmer hur vi presenterar våra dunkrokar. Också här ser vi båda stora fördelar med dessa mjukhacklade flugor. Vi kan presentera dem på traditionellt sätt, så som Jim Leisenring och Pete Hidy har berättat att deras flugor är avsedda att fiskas. Med andra ord under vattnet och med det lilla dödliga lyftet, som är känt som Leisenrings lift, just då flymfen befinner sig omedelbart framför öringen. Eftersom det hela tiden är frågan om ett ytnära fiske så ser vi i de flesta fall när fisken tar, vilket underlättar krokningen.

Men vi har alltså också fiskat våra flymfer impregnerade och flytande med fridrift i ytfilmen. Det är just den tekniken, som visat sig vara så överlägset effektiv vid åtskilliga tillfällen. Kikar man på flugan liggande på det här sättet, så förstår man dess stora attraktionskraft på öringen. Flymferna är mycket *allmäninsektslika*, och liggande i ytan kan de representera kläckare eller stillborns, men också andra förolyckade insekter, eller till och med spent sländor.

Bindtekniken viktig!

En av de största hemligheterna både med de traditionellt fiskade flymferna och våra impregnerade, är utan tvekan valet av kroppsmaterial och att man dubbar dem med Leisenrings och Hidy's teknik, där dubbingmaterialet spinns in mellan en dubbellagd tråd av silke. Det är för oss inte fråga om något slags hokus pokus eller någon önskan att följa en flugbindartradition till varje pris. Nej, istället har våra egna kritiska experiment övertygat oss om metodens fördelar. I vått tillstånd ger denna dubbingteknik en mycket levande och insektslik kropp, och mellan fibrerna fastnar tusentals små mikroskopiska luftbubblor, vilka tillsammans med en större bubbla mellan kropp och hackel ger en effekt, som ligger mycket nära synintrycket av en kläckande nymf eller nattsländepuppa. Flugan befinner sig långt ifrån och ute i vattnet medan man själv står på stranden. Därför har man lätt att overse med sådana egenskaper. Man ser det ju inte. Men om man tar sig tid att jämföra de riktiga insekterna i insektsakvariet med den egna flugan – också i insektsakvariet – så förstår man bättre att uppskatta flugor med den här typen av kroppar. (Tekniken att spinna kroppar kunde du läsa om i FiN nr 4/82).

Allroundflugor

Emåns utlopp i vår damm kan kanske tyckas vara ett allt för begränsat stycke vatten för att våga skriva om de mjukhacklade flymfernans fantastiska fisklighet. Och visst är det riktigt. Därför har vi också praktiserat vårt fiske i andra strömmande vatten. Flugorna har därvid visat sig lika attraktiva på regnbåge och öring i danska åar. De har också tagits med stor tillförsikt av öringar och bäckrödingar i våra egna snabbare åar, och de har lurat regnbåge, cutthroat och öring i glasklara amerikanska strömmar.

Vi har funnit att många flugfiskare inte känt till flymfer, eller vetat hur man binder och fiskar dem. Samtidigt har vi funnit att flera flugfiskare trott sig fiska med flymfer, men då

I skymningen kom de stora öringarna in från dammen...

räknat in i stort sett alla mjukhacklade våtflugor, – flugor, som de sedan fiskat nerströms på våtflugemanér.

Men nu är det så, att alla flymfer är mjukhacklade våtflugor, men alla mjukhacklade våtflugor är för den skull inte flymfer. Ordet flymph är ju en kombination av de engelska orden *fly* och *nymph*. En flymf ska alltså egentligen presenteras som en slända på väg att kläckas. Först då fiskas den som en flymf. Men själva anser vi den vara betydligt mer allround, och att flymfens attraktionskraft på fisken till stor del beror på den speciella dubbingtekniken, där kroppsmaterialet spinns in mellan dubbla trådar av naturligt silke.

Allt fler av våra vänner har liksom vi funnit flymferna vara ytterst välfångande, och vi har till och med hört någon säga: "Fick jag bara välja en fluga, så nog blev det en flymf i fortsättningen". Och efter flera års fiske med dessa flugor är vi beredda att hålla med.

Prova själv!

Med den här artikeln vill vi göra FiN:s läsare mer uppmärksamma på flymferna, och samtidigt uppmuntra andra att experimentera fram egna nordiska mönster på flugor bundna med den här tekniken.

Det är alltid svårt att rekommendera egna favoriter, eftersom insekterna varierar kraftigt mellan olika vatten, men vi vill ändå gärna avslutningsvis ge bindbeskrivningar på några flymfer som visat sig vara speciellt attraktiva för öringarna i våra egna strömmar på det Småländska Högländet.

När Gul forsslända är på vattnet:

Krok: 12

Kropp: gul färgad kanin på klargult silke

Hackel: ljus cremefärgat

Stjärt: ljus cremefärgat

Bindtråd: orange

Favoritflymfen i Emån:

Krok: 12, 14

Kropp: oppossum på beigebrunt silke

Hackel: ljusbrunt

Bindtråd: ljusbrun

Allroundflymfen Hare's Ear:

Krok: 12, 14, 16

Kropp: hare's poll på askgrått silke

Hackel: partridge eller ljusbrun höna

Rib: fin guldwire

Bindtråd: beige eller grå

BREV FRÅN PREBEN

Om flugor, fisk och fiskare

Vad vill FiN egentligen?

Nu har 'Flugfiske i Norden' eksisteret i fire år, og jeg kan ikke lade være med at tænke lidt tilbage nu og da. Ser man, hvad der er kommet ud af den spæde begyndelse, der startede for 5-6 år siden, da de første tanker blev fostret om at forsøge at lave et tidsskrift for fluefiskere – noget i stil med de amerikanske – kan man ikke andet end være en lille smule stolt og glad, selv om man kun har bidraget såre lidt til dets nuværende højt estimerede stadi. Men samtidig føler jeg, at der også nu, da vi sådan set er kommet så vidt, at vi har fået bevist, at bladet er levedygtigt, må være et behov for overvejelser over, hvad meningen er med bladet eller rettere, hvad er udgavernes mening skal være bladets formål i årene fremover.

Man kan nemlig anskue formålet ud fra flere sider – vil vi gerne have et blad om fluefiskeri, der kan sælges bedst muligt, altså så stor en prænummerantgruppe og køberskare som muligt. Eller skal vi sætte os ganske bestemte mål med hensyn til den påvirkning vi bevidst eller ubevidst gør på vore læsere?

I Vest-Tyskland udgiver Jochen Schück 'Der Fliegenfischer' ene mand, og han foretog for et par år siden gennem i bladet indlagte spørgeskemaer en analyse af, hvad bladets prænummeranter ønskede sig af bladet: Hvad de kunne lide af de allerede bragte artikler og hvad de ikke kunne lide, samt hvad de savnede. Derved fik udgiveren et helt klart billede af, hvilken vej han skulle gå, om han ville gøre bladet mere skræddersyet efter læsernes ønsker.

Jeg ved til fulde, hvad der kunne forøge vores læserskare ganske betragteligt: I hvert eneste nummer en nøje beskrivelse af et godt fluefiskevand à la artiklen i første nummer i 1978 om Mörrumån, med nøje beskrivelse af standpladser o.s.v. Og så en hel del sider med omtale af det sidste nye grej, plus tilstrækkelig

med plads til at mange flere kunne få deres egne mønstre gengivet i farver og med komplet bindebeskrivelse.

Det er sikkert det mange kunne ønske sig, men jeg tror hurtigt man ville opdage bagsiden af medaljen. Efterhånden som der blev 'afsløret' flere og flere fiskevande, ville bladets forfattere blive bandlyst ved ethvert fiskevand i Norge og Danmark. Det lyder så smukt med 'konsumentvægledning', men de der skriver disse artikler skal tænke på, at de ikke har fået mandat til at 'skribe' det pågældende fiskevands dyder ud for alverden af alle de mange andre for hvem det er deres lille paradis, som de efter mange anstrengelser har fundet frem til, eller som er blevet dem betroet under tavshedspligt. Jeg synes sporene skræmmer: Næsten alle de tidligere gode fiskevande, der er blevet omtalt i bladet, er nu i løbet af et par år blevet tilløbsstykker med så mange fiskere i højsæsonen, at det mest af alt ligner 'Dyrehausbakken'.

Jeg ville meget gerne, at vi kom derhen, at vi gennem artikler i bladet fik fortalt, at det er ikke antallet eller størrelsen af vore fangster, der tæller i det lange løb, men derimod de oplevelser vi har med fluestangen i hånden. Som en klog mand engang har sagt: Fluestangen fører mig altid til de smukkeste steder et land kan byde på. Og så træffer man som regel andre med samme indstilling til naturen som een selv.

Jeg vil citere, hvad jeg sagde i et interview i et dansk dagblad:

Vi har en stor opgave i at vise andre den glæde der ligger i fluefiskeriet, for når man tænker på den trælse tilværelse vi har idag, så er vi faktisk nødt til at sige til folk: "Dette liv skal ikke regnes i penge, det skal regnes i oplevelser, hvis vi skal have noget ud af det".

Preben Torp Jacobsen

Bjud på en terrestrial

Bara 5 procent av alla insekter lever i sjöar eller vattendrag. De övriga lever på land, – men ofta i farlig närhet till vattnet...

Av Rolf Ahlkvist

(Foto: Katarina Sandgren.)

Skuggande överhäng i strömkanten ger terrestrial-fiskaren goda chanser. (foto: Rolf Ahlqvist.)

För många år sedan brukade jag fiska en näringsfattig skogså i mina hemtrakter. Ån var bitvis drömligt vacker men glest besatt med öring och betraktades som allmänt svåriskad och en smula speciell. Fångsten var oftast klen. För det mesta kom jag tomhänt hem och ibland med någon enstaka fisk i korgen. Jag var vid den här tiden nybliven flugfiskare och fylld av en okuvlig entusiasm, som vare sig dålig fångst eller dåligt väder förmådde dämpa. Men visst kändes det emellanåt en aning snopet, att efter en hel dags trasslande i den oländiga terrängen utefter ån inte ha en enda fisk att visa upp. I böcker och tidningsartiklar hade jag inhämtat den teoretiska bakgrunden till mitt fiske. Där hade jag fått lära mig att flugfiske i huvudsak handlade om dagsländer och deras imitationer. Man instruerades att spana efter sländkläckningar och nymf-aktivitet, och om ingendera inträffade fick man vackert sitta på stranden och vänta. Lyckligtvis tog mitt naturliga rörelsebehov ut sin rätt, annars hade jag väl suttit där än, för sländkläck-

ningar var en stor sällsynthet vid min å.

Vid ett tillfälle, efter en fruktlös dag, lyckades jag fånga en öring i en grund strömstryka sent i kvällningen. Det var en vacker fisk av bäcköringtyp med mörk rygg och en mängd vinröda prickar längs sidorna. Jag dödade den snabbt, och sedan jag lossat den tufsiga torrflugan, satte jag mig i strandsluttningen för att rensa. Magsäcken var tjock och hård som en tumme, och innehöll till min förvåning varken sländor eller nymfer, utan en hel gröt av färska och halvsmälta stackmyror.

En vecka senare var jag tillbaka vid ån igen. Den här gången med ett antal mödosamt ihopknåpade myrrepresentationer i asken. De var tillverkade av lackat bindsilke med en tunn hackelkrans kring midjan, och gav en ganska god illusion av originalet både vad beträffade färg och form. Jag upptäckte genast att de ogärna ville flyta, men det betydde uppenbarligen mindre, för fisken tog dem resolut och oförfärat, och det var för-

forts. på nästa sida

Inte bara myror, getingar, skalbaggar och harkrankar är begärliga för fisken. I det frodiga kulturlandskapet kan en gräshoppa vara ett "måste" i flugasken. (Foto: Gunnar Johnson.)

Flugan ska "plumsa" ner på vattnet.

forts. från föreg. sida

stås huvudsaken. En idé hade via flugbindningsbordet omsatts i praktisk handling och visat sig fungera. Det kändes mycket tillfredsställande.

Myran kom för övrigt att ge mig många intressanta dagar vid ån och några minnesvärda fiskar dessutom. Jag tror så här i efterhand, att mina tidiga framgångar med mönstret också hängde samman med psykologiska faktorer. För första gången i mitt unga flugfiskarliv visste jag precis vad jag gjorde. Istället för att på måfå kamma av vattnet med mer eller mindre hopplösa sländimitationer, hade jag en plan för mitt handlande. Resultatet blev större koncentration och ett betydligt mer inspirerat fiske. Händelsen öppnade dessutom mina ögon för en ny aspekt av flugfisket, som litteraturen inte hade gett mig. Jag började med ens upptäcka, att det hände andra saker på vattnet än de omskrivna sländkläckningarna, och mitt flugbindande fick en delvis annan inriktning. Jag såg hur blåsten skakade myror, spindlar och larver från snår och grässtrån. Jag kunde iakttä hur ett kyligt regn gjorde skalbaggar och harkrankar tröga och otympliga. Väl nere på vattnet, hjälplöst fastklibbade i ytfilmen, blev de sedan ett lättfångat och näringsrikt byte för hungrika fiskar. Mina representationer av dessa landbaserade insekter blev allt vidlyftigare, och kom förutom myror att omfatta även getingar, larver (Woolly Worm), bärfisar, spindlar, harkrankar och skalbaggar i olika utföranden. Efterhand har jag rensat bort en hel del kusar ur mina askar, men några typer hänger alltid med och har visat sig vara attraktiva i många vatten.

En disciplin med egen status

I det stora landet i väster, varifrån så många innovationer på flugfiskets område har nått oss här i Norden, har fisket med landbaserade insekter (s.k. terrestrials) blivit något av en egen disciplin. Det finns egentligen ingen orsak till, att de inte skulle vara förtjänta av samma status här hos

oss. Det hela bygger i själva verket på logik. Det finns på vår jord över en million insektsarter och nya upptäcks varje dag. Av dessa är bara ungefär 5 procent bundna till sjöar och vattendrag för sin utveckling. Restande 95 procent lever på land, men mestadels i farlig närhet till sjö och älv. Att många enskilda individer ur dessa horder av landinsekter förr eller senare hamnar i vattnet är en självklarhet. Det är helt enkelt ett naturligt inslag i det ekologiska systemet, och något som vi flugfiskare kan profitera på. Fisken äter landinsekter med stor förtjusning, – och periodvis i betydligt större omfattning än vi vanligen tror. Speciellt i lätt försurade vatten har landinsekter kommit att få en allt större plats på fiskens matsedel i takt med att känsliga sländarter slagits ut. En annan sak är att landinsekter många gånger kan vara svåra att upptäcka för det mänskliga ögat. Vi ser det vi vill se och missar sällan en slända, som med upprättstående vingar kommer ridande på strömmen. Landinsekter däremot, som exempelvis myror och mindre skalbaggar, ligger djupt i ytfilmen och passerar ofta oförmärkt. Fisken ser dem emellertid desto bättre, troligen betydligt bättre än de ser en skir slända. Enstaka vak i jämna intervaller är många gånger ett tecken på att landinsekter står på menyn. I sådana situationer kan det ibland löna sig att försöka en MacMurray eller en hjorthårs-bug försätligt placerad med lagom förhåll.

Fisket med landinsekter är naturligtvis en metod som inte enbart är knuten till strömmande vatten. Den fungerar också när det gäller våra vanliga rengbågs-sjöar. Bärfisar och harkrankar är exempel på insekter, som är välkända av oss som fiskar stilla vatten. Särskilt användbara är representationer av dessa under sensäsongen när regnbågen gärna går och plockar höstduvna insekter i strandregionen.

Utnyttja fiskens "matminne"

Terrestrials kan ge ett intressant fiske i de flesta typer av vatten men personligen har jag en speciell känsla

för bäcken eller den lilla ån. Små strömvatten där korta uppströmskast och skrå-kast in under grenar och bråte är den bästa metoden. Här gäller det att läsa vattnet och gärna återvända många gånger för att lära sig de vanligaste ståndplatserna. Detta är dubbelt viktigt, eftersom landbaserade insekter sällan förekommer i sådana mängder, att de ger upphov till en regelrätt "rise". Man har ofta inga säkra indikationer på var fisken befinner sig, utan måste lita till erfarenhet, kunskap och intuition. Träffar man rätt, har man emellertid goda chanser. Fisken håller alltid ett öga på vattenytan och värderar automatiskt de föremål som kommer drivande. Synintryck jämförs mot tidigare minnesbilder. En enstaka slända får kanske passera oantastad, medan en rejäl skalbagge eller en saftig geting ger ett proteintillskott, som mer än väl motsvarar arbetsinsatsen. Man kan som flugfiskare utnyttja fiskens "matminne" till och med mitt under pågående sländkläckning. Jag brukar alltid försöka en terrestrial, när jag har misslyckats med den aktuella sländan. Vid många tillfällen har jag fått uppleva hur fisken för ett ögonblick avbrutit sitt sländfrossande, för att istället ta min fluga. En god vän brukar förebrå mig detta förfaringssätt på etiska grunder, men det tar jag inte så hårt. Det rör ju sig trots allt om representationer av insekter som existerar, och som fisken bevisligen åter från tid till annan.

Terrestrial-fiske innebär mestadels normalt torrflugefiske. Vissa imitationer är emellertid tyngre och mer kompakta än traditionella torrflugor, och det kan man faktiskt dra nytta av. Från min barndoms fisketurer med långspö och mask, minns jag, att man ibland kunde få en trög öring att hugga, om man lyfte masken och lät den ploppa ner igen med en ganska kraftig markering i ytan. Det här tycks också gälla vid fisket med terrestrials. Man låter kastet stoppa upp med ett litet ryck ett stycke ovanför vattnet, så att flugan ger ett lätt plums vid nedslaget. Hugget kommer ofta blixtnabbt, även om flugan inte hamnar exakt där den ska. I små igenvuxna vatten, där bak-kasten är en smula äventyrliga, når man samma effekt med ett rätt genomfört switch-kast.

Balsageting

6 x 6 mm

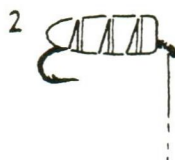
Skär en skära
för kroken.

Krok: 10-12

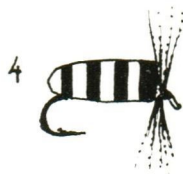
1 Täck bindtråden med klister.
Låt det torka en stund.

Klister i skåran. Tryck fast
kroppen och förankra den
med bindtråden.

3 Lacka 2-3 gånger.

Hackel.

Anders Forsling 82

En balsageting är författarens egen favorit. Den är i det närmaste outslitlig, och kan lätt försees med nytt hackel sedan den tuggats av många och vassa fisktänder. (Teckning: Anders Forsling.)

Pröva en geting

Vilka representationer man väljer att fiska hänger givetvis samman med typ av vatten. Myror är särskilt gångbara i näringsfattiga barrskogsmiljöer, medan det frodigare kulturlandskapet kräver ett betydligt större sortiment där bl.a. gräshoppor kan ingå. Sedan jag för första gången satte en terrestrial på kastet, har jag fångat fisk på åtskilliga mönster, men min bästa fluga över en lång period har varit en geting tillverkad i kork eller balsa.

För några år sedan satt jag i strandgräset vid en liten å i norra Härjedalen. Framför mig hade jag ett lugnvatten mellan två smärre strömmar. I en dryg halvtimme hade jag utan framgång kastat över en harr, som patrullerade den här sträckan i regel-

bundna sävliga turer. Den passerade min utkikspunkt ungefär varannan minut, och bröt då och då ytan för att ta en liten slända av en halv lillfingernagels storlek. Jag bytte och provade och bytte igen. Vid ett par tillfällen höjde sig fisken en aning i vattnet som för att markera att den hade sett min fluga, men så sjönk den tillbaka igen och fortsatte sin vandring. Det var då min geting hamnade på tafs. Harren hade just passerat uppströms, så jag väntade någon minut innan jag lade ut flugan på vattnet. Den hade lagom börjat sin stillsamma drift, när jag såg harren glida in i mitt synfält från vänster. Utan brådska steg den rakt upp till getingen och tog den i en långsam vacker rörelse. Det var min bästa harr den säsongen, och ett exempel bland många då getingen har räddat min dag. Jag är naturligtvis medveten om

att det inte finns någon universalflyga för alla situationer, men den har fungerat tillräckligt bra för att jag ska våga rekommendera den.

Kork eller balsa

Här är några synpunkter på tillverkningen. Jag har omväxlande använt kork och balsa till mina getingar. Balsa har den fördelen, att det är enkelt att forma till en slät och jämn yta. Korken är mera ohanterlig, smular sig lätt och vill gärna gå sönder i nyporna. I gengäld kan det mjukare materialet ge en slags naturlig segmentering, som ser mycket anslående ut genom att bindtråden sjunker in ett stycke i korkytan.

Hacklet är tupphackel, och jag har huvudsakligen använt Grizzle och Cree. Den färdiga getingen flyter i ytfilmen, och hacklet har ingen stödjande funktion, så någon god kvalitet är inte nödvändig. En liten finess är, att eftersom hacklet binds in separat, kan det lätt bytas ut när det börjar bli medfaret. Själva flugkroppen håller i evigheter.

Färgen jag använder är Enamel nr 9, och till de svarta ränderna Enamel nr 21. Man kan visserligen invända, att den brunorange Enamel-färgen inte är påfallande lik den en geting har på bak-kroppen, men av alla färgkombinationer jag har provat, är det just den här som har gått bäst. I själva verket har jag ibland en lurande misstanke, att fisken överhuvudtaget inte uppfattar den här kusen speciellt som en geting. Den glansiga ytan kanske helt enkelt ger en allmänt bra image av kitinskalet hos många insekter.

Lycka till med terrestrial-fisket i sommar, och pröva gärna en balsageting. Skulle Du misslyckas med att fånga fisk på den, kan Du i alla fall glädja Dig åt en fluga som aldrig sjunker ens i den starkaste ström eller det mäktigaste vågsvall.

Till den som vill fördjupa sig i studiet av landinsekterna ur flugfiske-synpunkt vill jag gärna rekommendera Gerald Almy's instruktiva bok i ämnet. Den heter, i väntan på översättning, "Tying and fishing terrestrials" och är utgiven av Stackpole Books, Harrisburg, USA.

Flyteringen – vil vi virkelig ha den?

Av Terje Bomann-Larsen Foto: Björn Tång

De fleste fluefiskere er klar over at vi lever med en motsigelse. På den ene side ønsker vi fortsatt utvikling mot et mer givende fiske, og strever trutt for å forbedre vårt utstyr og vår teknikk. På den annen side er fiskestammene begrenset og stedvis så hardt belastet at de knapt tåler mer. En god grunn til å fiske med flue er nettopp at vi derved oppnår størst totalopplevelse i forhold til de ressursene vi tærer på. Vi avstår bevisst fra lettvinde løsninger på våre fiskeproblemer.

F.eks. er haspelutstyr til fluefiske utenkelig, selv om det ville øke vår rekkevidde, særlig på trange fiskeplasser med lite rom for baksleng. I stedet øver vi oss i kasteteknikk til vi er i stand til å buksere flua ut til fisken på alle tenkelige – og utenke-

---

Är flytringen ett alternativ till båten? Eller utgör den en större fara, eftersom den kan tas med överallt?

lige – måter. Går det likevel ikke, så innrømmer vi nederlaget og speider videre etter nye vak. Ved neste korsveg møter vi med bedre teknikk, utstyr og fluer. Om vi lykkes denne gang er det fordi vi er blitt en bedre fluefisker. Når effektiviseringen av fisket skjer på denne måten er det selvsagt akseptert, og heldigvis er det ofte slik at økt dyktighet fører til økt ansvarlighet. Den gode fiskeren søker utfordring i jakten på stor og sky fisk og er mindre interessert i å komme hjem med et knippe steikefisk, selv om de kryper over et minstemål på 25 cm e.l.

Ved å legge band på oss selv kan vi ennå holde en balanse som tillater oss å koke en ørret eller tre til søndagsmiddag. Vi kan fortsatt høste av en viktig ressurs og innta fiskerens naturlige plass i kjeden. Vi slipper å fiske "put and take", og vi slipper å fiske "på liksom" på stammer som egentlig burde få være helt i fred.

Men nå skjer det noe som kan forrykke denne balansen. Flyteringen er på veg over Atlanteren. Hvor utbredt den vil bli i nordisk sportsfiske er det for tidlig å si noe om, men vi bør være på vakt allerede nå. Flyteringen har nemlig et formål til felles med kasteduppen og haspelsnella: Å øke rekkevidden uten å stille krav til ferdighet. I følge Clayne Baker (FiN 1/82) har flyteringsfiskeren i USA trengt inn på ørreten og regnbuens siste domener. – "de smale gatene mellom beskyttende vekstbelter, de mørke plassene inne under overhengende strender, over, under og rundt sunkne tømmerstokker..." osv. Og – og det er det viktigste – "Flyteringen er like anvendbar i små som i store vann!"

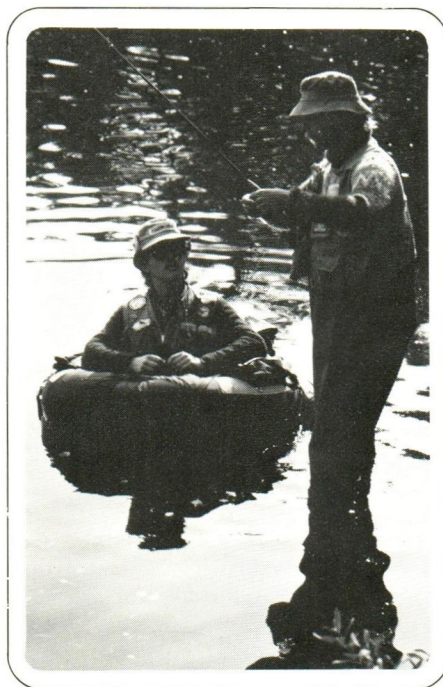
Jo, takk. På mine kanter, og ellers i vårt langstrakte land finnes en rekke småvann og tjern som er utmerkede fiskevann nettopp fordi fisken har slike friområder som Baker nevner, samt fordi mulighetene til vading er sterkt begrenset og bilveg og båter ikke finnes. I slike vann kunne en middelmådig fluefisker med letthet mangedoble sine fangster med flyteringens hjelp. Og slett ikke alle fluefiskere har vett til å stoppe i tide. Når ringen først er på markedet vil det jo dessuten være umulig å reser-

vere den for ansvarsbevisste fluefiskere. Hvis vi tar den i bruk, er det ingen grunn til å tro at meite-, spinn-, oter-, line- og garnfiskere vil avstå. Jeg har ingen vanskeligheter med å mane fram skrekkbilder for mitt indre øye, og vi vet at forbud og reguleringer har liten mening i avsidesliggende strøk med minimalt oppsyn. Frykt for ukontrollert spredning er da også grunnen til at jeg har liten lyst til å ta flyteringen i bruk også der hvor den kunne forsvares. Det kan den nemlig i de store innsjøene og vannene hvor fiske med båt og yrkesredskap allerede har sin naturlige plass og hvor bestanden tåler det. Vil man jakte på storfisken i innsjøene, kan det f.eks. gjøres fra kano. Kanoen er allerede velkjent, og den har bl.a. den fordel framfor flyteringen at ikke hvem som helst kan dra den med seg hvor som helst. Er man forsiktig, kan man også med kano komme nær innpå fisken uten å skremme den. Det krever riktignok en viss padleteknikk, og da man kommer noe høyere over vannflaten,

må man kaste på lengre avstand. (...holde seg utenfor fiskens "vindu") M.a.o. kan man bli tvunget til å kaste 15–20 meter (eller mer) fra knestående stilling, men det er vel ikke for mye forlangt? Fluefiskets charme er da vel nettopp at det krever noe av utøveren, og at man aldri blir utlært på noe felt?

I over 25 år har jeg fisket med flue, og hovedsaklig i "stille vann". Da flyteringen ble omtalt i FiN må jeg medgi at jeg umiddelbart tente på idéen. Dette var løsningen på en rekke problemer i mitt fiske. Men etterhvert seg ettertanken på, og i tillegg til ovennevnte funderinger meldte følgende spørsmål seg med full tyngde: "Ville jeg virkelig kvitte meg med problemene, og i så fall; ville det gjøre mitt fiske rikere på opplevelse?" Langt på veg ville det bety at alt jeg hadde tilkjempet meg av kasteteknikk gjennom et kvart århundre vill vært langt på veg bortkastet. Det ville bli slutt på den enorme stimulansen man opplever når "Den Store" tar flua på et umulig kast fra en håpløs posisjon. Tilfredsstillelsen kan umulig bli den samme når det skjer etter et 12 meters overhåndskast fra en flytering. Nei, da vil jeg heller klatre småbannende i tette grantrær og løsne fluer og fortom etter åttende og niende forsøk, for så kanskje å lykkes i det tiende.

Likedan mener jeg at et utstrakt "put and take" – eller "take and put"-fiske betyr en forringelse av fiskeopplevelsen, og håper ennå vi kan unngå dette i Norge. Det er mitt ønske at vi kan utvikle et nordisk fluefiske som i all hovedsak er basert på ansvarlig beskatning av naturlige ressurser. I denne prosessen skal vi fortsatt være åpne for impulser utenfra, – ikke minst fra USA. Men vi skal være kritiske til amerikanernes oppfinnsomhet og si "Nei takk" til flyteringer og andre lettvinde løsninger. I denne sammenheng bør vi heller rette vårt blikk mot den engelske tradisjon og dennes idealer om "sportmanship". Med sin sans for fair play ville det være umulig for engelskmannen å finne opp flyteringen. Ikke engang "rebellen" Skues ville finne på å padle etter ørreten i en glørete badering. Hva med deg?

Känner flytringsfiskaren sitt ansvar, eller flyttar vettet också ner och lägger sig kring magen? Diskussionen kommer säkert att gå hög vid våra vatten i sommar.

... och här några andra flugfiskares syn på flytringen

De stora sjöarna

Första gången jag uppmärksammarde att det fanns något som hette belly-boat, var i en tidskriftsartikel. Där fanns en bild av en reservoar, och som små prickar kunde man se dessa flytringar spridda över sjön. Tokiga amerikaner, tänkte jag. Aldrig sätter jag mig i en sådan. Det är ju rena hänet mot det ädla flugfisket, – ett helgerån.

Så fick jag se en flytring i verkligheten. Först ville jag inte ens ta i eländet. Flytringarna kommer att förstöra våra vatten, – det var min bestämda uppfattning. Men så började jag få klart för mig att flytringen har många fördelar: förutom att den har låg silhuett, och därmed inte skrämmer fisken, så kan den också ta mig till vatten, vilka jag tidigare inte kunnat nå.

Eftersom jag bor vid Vättern, så kastade jag naturligtvis mina blickar mot denna stora sjö. Den ter sig som ett innanhav, och har för mig hittills varit reserverad för nätfiskarnas redskap. Här öppnades helt nya perspektiv med flugfiske efter harr, öring och kanske till och med insjö-lax. Vilka möjligheter skulle en flytring inte kunna erbjuda.

Sakta men säkert började en ny syn ta form i mitt inre. Antagligen hade jag varit nerlusad av etiska aspekter, och därmed inte värderat flytringen efter förtjänst. Nu hade jag kommit så långt, att jag bad en kompis i USA sända över en flytring till mig. Hade jag tur, så skulle jag ha den till sommarens semester. Men borta i Los Angeles, där han befann sig, hade man knappt hört talas om "float tubes", och när han långt om länge hade fått tag i en, var sommaren nästan över och höstlöven hade börjat falla.

Jag ska i alla fall pröva innan isen lägger sig, tänkte jag. Det hade hunnit bli ganska kallt i vattnet, så jag tog på mig ett par vaderade täckbyxor, som jag annars använder till skid-turer vintertid. Över dessa drog jag så ett par vadare med "stocking foot", och på fötterna hade jag stora simfenor.

Lika klumpig som jag kände mig på land, lika lös och ledig var jag i vattnet. Det var en smält fantastisk känsla att rytmiskt pendla upp och ner med fötterna och nästan kungligt skrida fram till hälften nersänkt i vattnet.

Det har förflutit cirka tre år sedan jag första gången såg och reagerade så negativt på flytringar. Tre förspillda år. Nu är jag omvänd och heltänd på att fiska från den plats jag själv väljer. Jag tror inte att flytringen kommer att förstöra våra vatten, det gör endast människor med dåligt omdöme. Därför är jag numera flytringsfiskare också, för jag vet att jag därmed har vidgat mina möjligheter att utöva mitt flugfiske.

Staffan Pantzar

Abborre och gädda

Själv ser jag närmast flytringen som en möjlighet att utveckla mitt flugfiske efter gädda och abborre under de tider på sommaren, då värmen gör öring och regnbåge svårflörtade. Jag fiskar gärna abborre på fluga, och flytringen tar mig enkelt och snabbt ut till de rätta grunden. Den ger mig också möjlighet att fiska utifrån sjön och in mot vassarna – platser, som inte kan nås från land. Att med flugspö "fiska ut" ett abborrvatten är helt omöjligt. Istället kan det vara en god fiskevård att glesa ur bestånden.

I mina hemtrakter finns också småsjöar med sank stränder och breda näckrosbälten. Dessa är omöjliga att fiska från land, och anses idag vara helt värdelösa. Det är små vatten, som lätt kan kalkas upp, men som nu ligger helt outnyttjade. Som ett alternativ till andra put and take vatten, skulle dessa kunna arrenderas av privatpersoner eller mindre klubbar, och tack vare flytringen kunna erbjuda ett fiske på näravstånd. Med dagens bensinpriser kan dessa småvatten komma att bli allt mer värdefulla, – men först med flytringens hjälp.

Hasse Norell

Licens för känsliga vatten

Jag har under flera år haft tillgång till flytring, men kanske inte utnyttjat den i den omfattning, som jag så här efteråt inser att jag borde ha gjort. Men under den gångna sommaren provade jag att fiska röding från den med oväntat gott resultat. Rödingfiske med flytande lina på spegelblankt vatten brukar vara bland det svåraste en flugfiskare kan ge sig på, – i varje fall under dagsljusförhållanden. Jag har tidigare provat på denna typ av fiske, men då genom regelrätt vadning. Jag vet därför att rödingen är mycket känslig för vågförändringar i vattnet. Med denna erfarenhet i bakhuvudet, så provade jag flytringen med mycket små förhoppningar att nå inom kasthåll för de vakande rödingarna utan att skrämma dem.

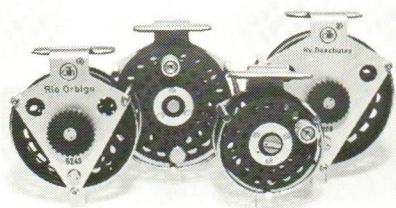
Att jag sedan hade problem att hitta rätt rörelsemönster för den puppa, som fisken för tillfället åt, har inte med flytringen att göra, men när jag väl lyckades med detta, kunde jag snabbt kroka och släppa några vackra fiskar. De var inga jättar, men ändå gamla nog att vara på sin vakt.

Med lite träning och rätt spöttyp kan man faktiskt kasta från flytringen, utan att åstadkomma större svallvågor än vid vadning. Utan tvekan är det så, att man kan komma mycket närmre skygg fisk, än då man vadar eller fiskar från båt. Jag tror att det beror på flytringens låga profil.

Flytringen är alltså mycket effektiv då det gäller att närma sig skygg fisk. Den gör det också möjligt att komma åt områden, som man annars inte fiskar på ett effektivt sätt. Det gör att ansvaret ökar för den som väljer att fiska från flytring. Vissa vatten är lämpliga för den här typen av fiske, medan andra vatten lätt kan störas. Jag tänker då i första hand på våra fjällvatten. Kanske borde man till och med införa någon form av licens, där innehavaren först finge visa, att han har de nödvändiga insikterna i ekologi, för att få använda sin flytring i speciellt känsliga vatten.

Kenneth Boström

Nya exklusiva flugrullar i absolut toppklass

ARI. T. HART.
designer

Handtillverkade rullar för kännaren som vet, att kvalitet kostar pengar! Världsberömda genom ett nytt patenterat bromssystem, största precision och modernt materialval.

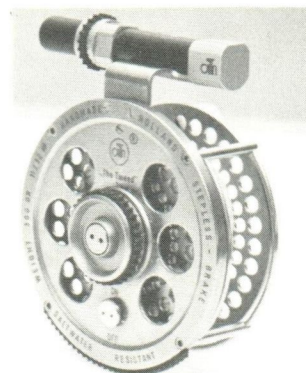

Bindstöd och handgjorda
bindverktyg av sällsynt
kvalitet och skönhet!

Generalagent för hela Norden

ADDEXA

Box 5025, 461 05 TROLLHÄTTAN
Tel 0520-377 30

Revolution

Det är inte en revolutionärs blodiga utrustning Du ser på bilden här intill. Det är inte alls någon rekvisita för samhällsomstörtande verksamhet, det är endast en del av en flugfiskares utrustning – men en viktig del, en fluglina. Vad är då så revolutionerande med denna fluglinan. Är den så märkvärdig, att den förtjänar namnet REVOLUTION! Det vore överord att säga att den skall revolutionera flugfisket. De flesta fluglinor är bra idag, men Masterlines nya lina har givits detta namn därför att den har en fluglinas alla goda egenskaper i mycket hög grad.

- Den har en hård slitstark yta.
- *Trots* den hårda ytan är linan den smidigaste och mest välkastande Du kan tänka Dig.
- *Tack vare* den hårda ytan är friktionen mycket låg, och linan skjuter därför exceptionellt bra.
- Den levereras med fabriksmonterad backing.
- Flytlinor levereras dessutom med en flaska Linecleaner, undermedlet som ger än mera sagolikt "skjut".
- Den kostar bara 175 kr, vilket i dagens läge är ett mycket konkurrenskraftigt pris för bara en lina, och med Revolution får Du både monterad backing och ett linmedel "på köpet".

REVOLUTION finns i flytande och "Neutral Density" (ND)* och kommer så småningom i en snabbsjunkande version. Bägge finns i DT 4-11 och WF 5-10.

TALA MED DIN REDSKAPSHANDLARE!

Ps. Den snabbsjunkande linan har vi fått in i en särskild tungviktsklass för mycket kraftiga kolfiberspön (Klass 12-15). Den betecknas endast "Heavy-weight" och finns i DT och WF. Den är 32 m lång och har 75 yds fabriksmonterad backing (30 lb) Pris 256:00

*) ND är en lina som flyter när den behandlas med ett flytmedel och sjunker mycket, mycket sakta, om den är obehandlad eller behandlas med ett sjunkmedel.

Begär katalog 82 och/eller nyhetsblad och (tyvärr) ny prislista.

Fly Dressing

Box 2003, 561 02 Huskvarna
Tel. 036/13 41 97

TÄNK OCH TYCKT

En försummad insektsfamilj

I nr 5-6/82 av FiN tar Bengt Öste upp bäcksländorna till diskussion och efterlyser tips om de riktigt stora. Mina erfarenheter gäller förhållandena i norra Sverige (Jämtland och norrut). Den s.k. jättebäcksländan heter med all sannolikhet *Dinocras cephalotes* på latin. Den har som enda bäckslända en treårig livscykel, och man kan därför hitta larver av tre olika storlekar.

Den kan bli upp till 40 mm som färdig insekt, och förekommer troligen företrädesvis i fjällen och fjällranden. Den är vanlig i många vattendrag inom detta område, men finns nog inte i lika stora mängder som en del andra bäcksländearter. Själv har jag bara sett den flyga en enda gång, den 31 juli i fjol (Duved, Indalsälven). Någon förhöjd aktivitet hos öringen kunde dock inte noteras.

Jag har själv inga idéer om "jättebäcksländans" betydelse som fiskföda, men kanske är den större än man tror. Framför allt den stora treåriga nymfen och imagines (den färdiga, vingade insekten) måste ju locka öringen till aktivitet.

Allmänt kan man väl säga om bäcksländorna, att de förmodligen har störst betydelse som fiskföda tidigt och eventuellt mycket sent på säsongen. De flesta arterna kläcks ut till vingade insekter mycket tidigt, och fullbordar sin livscykel innan juni månads utgång. Välkänd här i Norrland är "skorven", som kläcks i samband med islossningen i våra större älvar. Det handlar då om *Taeniopteryx nebulosa*, som man kan se framför allt haren kalasa på i issprickorna redan i april månad (det är då vi kikipimplar här uppe).

Men i fjällområdet är förhållandena förstås litet annorlunda. Där kan man ha stora bäcksländekläckningar långt in på sommaren, vilka eventuellt skulle kunna utnyttjas ur flugfiskesynpunkt. Sammantaget tror jag dock att bäcksländorna betyder mest som fiskföda i maj och början av juni (både nymfer och imagines). Genom den tidigare äggläggningen blir också nymfer som skall övervintra rätt stora redan i september-oktober. Det kan därför tänkas att fisken äter bäcksländenympor i stor utsträckning under senhösten och, i den mån den äter då, även under vintern.

Vad man också bör komma ihåg är att

bäcksländornas betydelse ur biomasse-synpunkt avtar med ökande storlek på vattendragen. Men trots det kvarstår, att bäcksländorna är en ur flugfiskesynpunkt försummad grupp, som nog borde ägnas större intresse. Läs om bäcksländor kan man göra i Per Brincks "Plecop-tera", som behandlar alla svenska arters livscyklar, tillväxt, utbredning m.m. Något har väl kommit till sedan den skrevs, men den är en bra bok på svenska. Jag vet inte om det är möjligt att få tag på den i dag, men en foto-kopia borde väl gå att framställa.

Jag jobbar tillsammans med några likaledes flugfiskebitna kompisar på Institutionen för Ekologisk zoologi här på Umeå universitet. Vi vill långtifrån framstå som experter på bottenfauna, men kanske kan vi fungera som en länk mellan "latin-svamlare" och "flugfiskare på fältet" – hur det skall gå till vet jag ännu inte, men vi ställer gärna upp, om intresse finnes.

Ingemar Näslund m.fl.

(Inst. för Ekol. Zoologi,

Umeå universitet, 901 87 Umeå).

Öppet brev till alla FiN-läsare.

Låt oss hjälpas åt för att få "Riksdagsgubbarna" att äntligen inse att något måste göras åt fiskevärden medan vi ännu har någon fisk kvar och – inte minst – att vi är villiga att själva bidra till detta.

Se bara vad jagarna åstadkommit med sin jaktvårdsavgift. 170 000 älgar bör årligen skjutas, för att hålla stammen på rimlig nivå. När skall vi sportfiskare få t ex 170 000 laxar om året? Skriv nu till Din riksdagsledamot. Han/hon är glad för varje kontakt med sina väljare.

Vi har redan den organisation och administration som erfordras för att förvalta en fiskevårdsavgift, så att pengarna verkligen kommer fisket till godo. PENGARNA FAR INTE GÅ TILL NÅGON BYRÅKRATISERING. Du bör också veta att jordbruksministern liksom alla ledamöter och suppleanter av riksdagens jordbruksutskott informeras om, att de listor, som cirkulerade i detta ärende i somras, på kort tid gav 22 000 namnunderskrifter.

Följ den lilla flickans uppmaning i FiN nr 1 i år, och skriv så här till din riksdagsledamot:

Värderade ledamot av Sveriges Riksdag!

Då jag är en seriös sportfiskare, ber jag Dig arbeta för införandet av en allmän fiskevårdsavgift på förslagsvis 30 kronor om året (i dagens penningvärde) och, OBSERVERA, pengarna skall helt gå till fiskevård och inte till någonting annat. I den härigenom skapade "Fiskevårdsfonden" måste vi sportfiskare också ha ordentligt inflytande. Tack!

Underteckna med namn och adress. Skriv sedan av hela det här brevet och skicka det till tre fiskekompisar. Med normal kedjebrevsreaktion bör vi kunna visa Sveriges regering och riksdag vilken oerhört bred opinion det finns i vårt land för en kraftigt förbättrad fiskevård.

En riklig tillgång på fisk i alla våra vatten och Din tillfredsställelse över att själv ha gjort något är väl värt att Du offerar 4 porton och en halvtimmes jobb med brevskrivning. TACK!

Sven Hallman

Tack, Gary LaFontaine!

I dykarutrustning har Gary LaFontaine studerat nattsländepuppornas liv och leverne, och i FiN nr 1/83 visar han på några av sina iakttagelser. Det är nya och intressanta – för att inte säga epokgörande – teorier som han därmed presenterar, nämligen den långa stilla driften strax under vattenytan. Äntligen en amerikansk artikel, som vi i nattsländeland har användning för. Jag gör detta påstående med stöd av det mest traditionsrika vi har här uppe i det norrländska flugfisket, – de fridriftande våtflugorna.

Dessa idag så undanskuflade skönheter fiskas just på detta sätt, och alla vet vi att det är en effektiv flugfiskemetod. Vi har också sett den vaktyp, som man normalt förknippar med sjöarnas myggpuppevakande regnbåge, men här har det varit harr eller öring, som tagit insekter i makligt tempo. Insekter, som drifit strax under ytan, och som fisken tagit med loja vak. Födan försvinner inte så fort.

Vi är säkert många som tillbragt mer än en kväll utan att riktigt komma underfund med vad som stått på menyn. Men efter att ha läst Gary LaFontaines artikel, så förstår man lättare, att en nattsländepuppa inte alltid behöver tas med ett "plaskvak", och personligen tror jag mig ha funnit lösningen på de till synes myggpuppeätande fiskar, som vägrat befalla sig med myggpuppeimitationer. De har bevisligen ätit något annat, – och med största sannolikhet just fridriftande nattsländepuppor! Långsamt vatten blir med Gary LaFontaines teori långsam drift, vilket ger ett långsamt påslag, – men fortfarande nattsländepuppor, trots indikation på något annat. Det bekräftar också den norrländska traditionen, som visat den driftande våtflugans överlägsenhet, – fiskad strax under ytan. Med silverkropp ger den dessutom just det intryck av ljus, som LaFontaine upplevt vara så betydelsefullt.

Leif Johansson

VID FLYTRINGSFISKE GÄLLER DET ATT HA EN FLYTRING AV HÖGSTA KVALITET, FÖR STÖRSTA SÄKERHET OCH KOMFORT

Välj därför

Insul-Dri®

"The Float Tube Systems People"

Det är viktigt att inte dra ner på kraven vid flytringsfiske vad gäller säkerhet och kvalitet. INSUL-DRI är ansedd som USA:s mest välrenommerade tillverkare av högkvalitativa flytringar. Man bör också ställa krav på bekvämligheten. Ett ryggstöd är ett måste för att orka flyta längre stunder. Ryggstödet ger dessutom skydd mot vågskvalp då man ofta sitter och fiskar med vinden i ryggen. En linbricka är också ansett som ett måste då det annars lätt händer att fluglinan hamnar mellan fötterna och orsakar trassel. Linbrickan används också som ett "bord" då man byter flugor, tafsmaterial odyll.

INSUL-DRI ringen har två rymliga sidofickor där flugaskar och andra tillbehör kan placeras. På ringens utsida finns 6 st D-ringar där vissa större tillbehör kan fästas, fiskekorg, håv etc. 2 bärremmar vid i- och urstigningen i vattnet samt ytterligare en vid landtransport.

STÅLLBAR sittbrunn med snabbblås gör att alla människor efter eget bevåg kan finna sin "egen" sitthöjd, för högsta komfort.

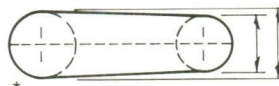
INSUL-DRI FLYTRINGAR håller definitivt högsta kvalitet. Sydda i ett superstarkt lätt nylonmaterial som är snabbtorkande. Sömmarna är dubbla och på speciellt utsatta ställen t.o.m. tredubbla.

INSUL-DRI FINNS I 2 MODELLER:

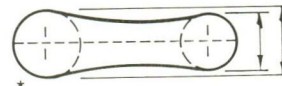
WATER SKIPPER (Den traditionella runda modellen som amerikanerna anser vara den finaste av alla konstruerade flytringar)

WATER SCOUT (Ny kvadratisk modell som har en ny "profil" vilket gör den mycket stabil och framkomlig med högre hastighet)

Profil WATER SKIPPER

Profil WATER SCOUT

Pris: WATER SKIPPER

Pris: WATER SCOUT

Innerslangen skall vara en truckslang med beteckningen 8.25x20. (Slangen kan inhandlas hos däckhandlare. Vi har den hemma som service till våra kunder). Till ryggstödet används en dubbelvikt bilinnerslang.

998:- exkl. innerslang

896:- exkl. innerslang

VI HAR KOMMIT UT MED ETT VÅRSUPPLEMENT TILL VÅR KATALOG Nr 2. Alla som har handlat från oss under 1982 erhåller detta automatiskt på posten. Ni andra som endast har beställt vår katalog Nr. 2 får beställa Supplement separat. TILL NYA KUNDER SOM VILL HA VÅR KATALOG, SKICKAR VI DEN OCH VÅRSUPPLEMENTET **GRATIS**. (Observera att alla som handlar någon vara från oss hamnar i vårt Data-Kundregister för automatiskt utskick av supplement och nya prislistor. Ni som är kunder till oss och har bytt adress är vi tacksamma för en adressändring.)

Box 403, 184 00 ÅKERSBERGA

Tel: 0764-214 00, 214 60

Butiksadress: Sägvägen 12,

Runö Industriområde, Åkersberga

Bo på Klarälvdalens flugfiskecenter

I SOMMAR drar vi efter många och långa förberedelser igång Klarälvdalens flugfiskecenter i Syslebäck, norra Värmland. Vår målsättning är att fylla det behov av vägledning som finns hos den alltmer växande skaran av flugfiskeintresserade. Verksamheten kommer att förläggas till Kvistbergsgården, ett modernt och väl utrustat elevhem med plats för 10 personer. Första veckokursen börjar 20/6 och vi kommer att hålla på

t o m 7/8. Hemmavatten blir självklart Klarälven, Nordens "sydligaste bästa" harrvatten, vilken även hyser en grovvuxen öringstam väl värd att utmanas. För er som funderat på att börja med flugfiske men ej har någon utrustning tillhandahåller vi kompletta sådana av hög kvalitet från Elbe **helt kostnadsfritt!!** Vi vill även poängtera att det inte råder något som helst tvång att delta i all "undervisning". Kurserna omfattar bl a:

● **KASTTEKNIK:** Såväl en som tvåhandsfluga.

● **FLUGBINDNING:** Från nybörjare till fulldressade laxflugor.

● **SPÖBYGGNAD:** "Värmlands Garrison" lär dig konsten (se Flugfiske i Norden 2/82).

● **ENTOMOLOGI:** Vi lär oss de insekter som är av betydelse för flugfisket.

● **REDSKAPEN:** Från greenheart till boron.

● **TEKNIK OCH TAKTIK:** bl.a. "konsten att läsa vatten".

● **GUIDADE FLOAT TRIPS:** Upp-täck Klarälvens smultronställen från båt.

● **GIVETVIS:** Praktiskt fiske.

Pris: **inkl logi** m självhushåll **695:-/veckan!!!**

Vill du boka eller veta mer kontakta då nedanstående så får du vidare information samt ett utförligt prospekt. Per Lindberg, Eriksdalsg 4, 654 62 Karlstad. Tel 054/11 04 07, 11 04 47

NYTT PÅ MARKNADEN

Lättviktsrullar

Lagom till säsongens början tar Sporttag i Malmö hem nya lätta magnesiumrullar. Det är förra årets Ryobi 255 MG som fått större efterföljare: nämligen 355 MG, 355 MGS och 455 MG. MG står för den superlätta magnesiumlegering, som de är tillverkade av, och S:et står för ljudlös (silent), – d.v.s. utan knarr. Rullarna är verkligen mycket lätta, och 355:orna väger endast 85 gram och den större 455:an 115 gram. Rullarna verkar förtroendeingivande, och konstruktionen liknar tidigare rullar från Ryobi, vilket förhoppningsvis bör innebära, att man tagit vara på det bästa i konstruktionsväg från dessa.

Rullarna är ventilerade i såväl spole som stativ, och de har steglös, enkelt justerbar broms och är vändbara för både höger- och vänsterhandsvevning. Enligt fabrikantens anvisningar ska den större modellen rymma en lina WF 11 plus 200 meter backing, medan den mindre rullen tar en DT 7:a och 100 meter backing. Det verkar vara i överkant för den 355-rulle jag kikar på, – åtminstone vad gäller flytlinor, som ju kan vara lite tjockare. Själv la jag på en WF 7F plus 50 meter backing, och skulle knappast rekommendera mer vid praktiskt fiske. Men det räcker ju gott vid de flesta tillfällen. Rullarna är klart prisvärda, – för att inte säga billiga. Den mindre 355 MG och MGS kostar endast 249 kronor, och den större 455 MG får man för cirkapris 279 kronor. Den, som är på jakt efter en verklig lättviktsrulle, får alltså mycket för sina pengar.

Staffan Pantzar

Var köper man Antron?

Efter Gary LaFontaines artikel om nattsländepupp, har många läsare hört av sig till redaktionen, eftersom de misslyckats att köpa Antron hos sina ordinarie leverantörer av flugbindningsmaterial.

Antron kan köpas från Lars G Olofsson, Box 8044, 421 08 Västra Frölunda, tel 031/49 30 55 samt från Fly-Dressing i Huskvarna. Men förmodligen har även en del andra firmor tagit hem Antron under våren, så det kan löna sig att fråga på nytt. Det här garnet består av 100 procent Antron och finns i två olika kvaliteter, – varav en är något mer krusad. Priset från båda firmorna är 12 kronor för 10 meter, och 14 kronor för samma längd av den krusigare varianten. Materialet finns i dussinet färger, men kan också köpas ofärgat av den som själv önskar färga fram en speciell nyans. Antron, som är ett samlingsnamn för många olika av Duponts polyamider är lätt att färga med exempelvis Dylons hemfärger. Det högljumsiga garnet kan, förutom till Simo Lummes och LaFontaines puppor, också användas som vingmaterial i streamers.

En annan typ av garn med inslag av Antron (det säljs för övrigt under det namnet i USA) finns att få från Ulf Lundström i Uppsala. Garnet säljs i 3-meters längder som kostar 5 kronor. Det finns i 14 olika ljusa pastellfärger. Ulf Lundström binder idag flera olika mönster med Antron, – bland dem också Gary LaFontaines puppor. Garnet, som också kan klippas ner och användas som dubbing, är mycket lättarbetat, och de inlag-

da trådarna ger en fin effekt, eftersom de reflekterar mycket ljus. Men det är inte lika glansigt som det tidigare nämnda.

Ulf Lundström har för övrigt i vår utkommit med en ny katalog på 34 sidor. En mycket stor del av utrymmet använder han för att berätta om den historiska bakgrunden till de flugor han binder, vilka material han använder och lämplig fisketeknik. Katalogen blir därmed samtidigt en liten "uppslagsbok", och ger för blygsamma 10 kronor en värdefull läsning för alla, som vill veta mer om de flugor de fiskar. Katalog, Antrorgarn eller färdiga LaFontaine-puppor kan beställas från Fjäderkraft, Källparksgatan 8C, 754 32 Uppsala.

Gunnar Johnson

Masterlines nya linor levereras komplett med backing.

Revolution på linmarknaden

Revolution, ja så heter Fly-Dressings nya serie från Masterline. Linorna finns dels som flytande, och dels som en Neutral Density Line, d.v.s. en lina med samma specifika vikt som vatten. Infettad flyter den, i annat fall är den långsamt sjunkande. Den förstnämnda är sandfärgad, medan den senare är mörkt rödbrun. Båda finns i klass DT 4-11 och WF 5-10. De lägre viktklasserna är 25 meter långa och linorna är från fabrik försedda med 50 yds backing. De tyngre linorna är 32 meter och har 75 yds backing. Levereras med en flaska Line Cleaner respektive Leader Sink.

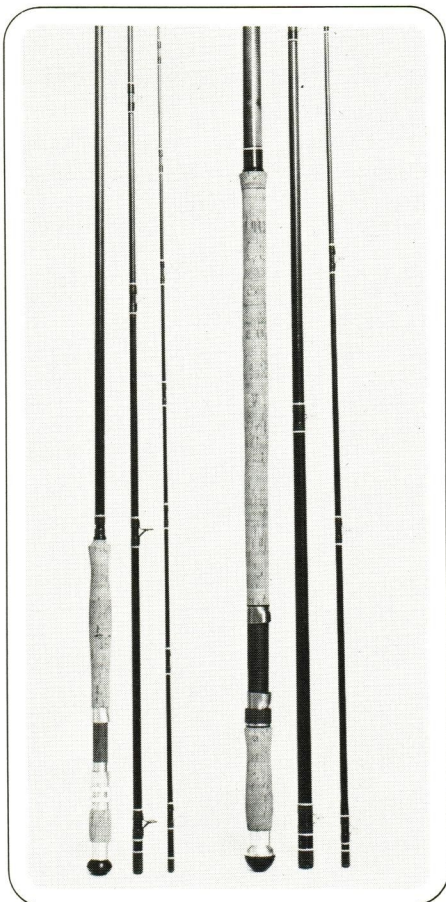
Den lina vi provat var en mycket trevlig bekantskap med fin skjutförmåga. Då dessutom priset för samtliga linor är satt till 175 kronor, har linorna all möjlighet att bli populära, speciellt som de är mycket mjukare och behagligare än tidigare Masterlinelinor, vilka gärna krävt en viss "infiskning" för att helt komma till sin rätt.

Bill Olsson

Ryobi 255 MG, 355 MG och 455 MG, rullar med låg vikt till lågt pris.

Spön ur Sportags serie Kingfisher Black Habit.

Välbyggd spöserie

Sportag har utökat sin serie Kingfisher Black Habit med ytterligare några kolfiberspön i längderna 11, 14 och 16 fot. Det är mycket lätta och välbyggda spön med lågprofilholkar och rullfästen i ädelträ, och har s.k. progressiv compound taper, vilket ger extra kraftresurser vid ökad belastning.

Elvafotaren, som heter Black Dose, är försedd med fighting but, och lämpar sig för flytlinefiske efter havsöring. Det mesta av testfisket skedde med de två längre spöna, som visade sig mycket lättkastade också vid roll- och speykast, samt till att menda lång lina. Spöna gav också mer smak när det gäller att känna fisken. Även det lättaste hugg märks omedelbart genom den snabbregistrerande klingan, och spönas styrka ger optimal krokning förmåga.

14-fotaren, Black Doctor, visade också sin ryggrad under provfisket, då en 5 kilos havsöring snabbt tröttades och landades i hårt strömmande vatten. Detta är ett idealiskt Mörrumspö, medan 16-fotaren passar till större vatten, vårfisket med tunga linor eller fiske efter nystigen lax.

Riktpriserna är 1.185 kronor för elvafotaren, 1.459 kronor för mellanspöet, och 1.615 kronor för det 16 fot långa Black Ranger.

Tor Mellberg

forts. på nästa sida

Sunrise

MANUFACTURERS OF TOP QUALITY FLY TYING TOOLS AND MATERIALS

- VICES
- SCISSORS
- BOBBINS
- WHIP FINISHERS
- WING CUTTERS
- FLOSS
- TINSELS
- COCK CAPES
- HEN CAPES
- FLY FISHING ACCESSORIES
- CREELS
- BAGS
- LANDING NETS

Sunrise
International

71 Lake Road • Calcutta-29 INDIA
TLX 212961 CTHT IN

SSDC

CIBACHROME PROFFSKOPIOR

Förstora era bästa dia i färg på våra **MANUELLA** kopior. Cibachrome är det enda system som ger färgkopior så ljusakta att de håller för arkivering. Så skicka också du dina dia så gör vi CIBAKopior av dem. Bilder som inte tappar färgen.

Storlek	Matt	Blank
1:a kopia 18×24	45:–	55:–
följande	21:–	26:–
1:a kopia 20×30	65:–	75:–
följande	30:–	37:–
1:a kopia 30×40	70:–	82:–
följande	39:–	49:–
1:a kopia 40×50	97:–	115:–
följande	58:–	69:–

Fururamar med styrenglas bakstycke och upphängn.		
	Ram 113	Ram 120
18×24	29:–	34:–
21×29,5	32:–	37:–
24×30	34:–	39:–
30×40	38:–	50:–
35×45	45:–	62:–
40×50	54:–	69:–
50×70		95:–

nr. 120
nat.
storlek

nr. 113

Full returrätt inom 8 dagar frakt och porto tillkommer. Från bifogad dia vill jag ha .....st färgkopior i format.....x.....cm blank ☐ matt ☐ ram storlek .....

Namn .....

Adress .....

Postnr ..... Postadress .....

LL:s FOTO Stråvägen 5, 921 00 Lycksele

P.S. Spar annonsen

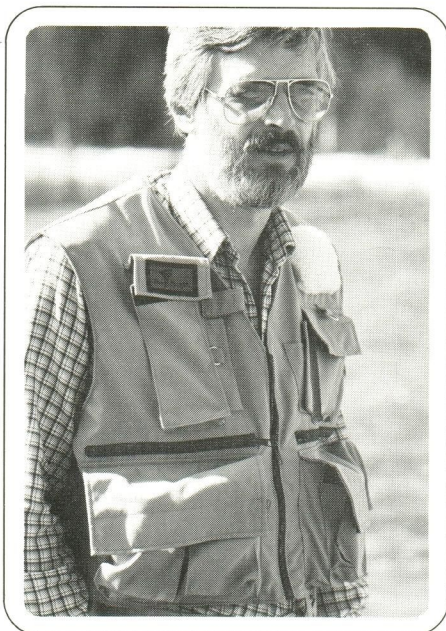

forts. från föreg. sida

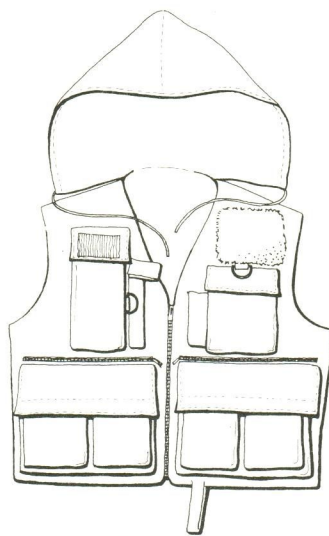
"Fantomenväst"

Teeny Nymph Vest kommer från USA och har samma konstruktör som Teeny Nymph Locators – han med "Fantomenglasögonen" för nymfspejare. Även här tycks upphovsmannen ha haft samma idol som förebild. Den sandfärgade västen är nämligen försedd med fantomenhuva, som ligger invikt i ryggen. Kapuschongen skyddar både mot vind och regn – och lågt flygande krokar. Västen är mycket välsydd och har många och väl tilltagna fickor med blixtlås eller kardborreband, och som ett extra plus en stor ryggficka, som kan öppnas åt båda sidor. Pris 630 kronor från Fly-Dressing.

Kenneth Boström

Fantomenvästen – Teeny Nymph Vest – här med huven invikt.

Elegant och praktisk.

Engelska Wheatly har vi lärt oss betrakta som tillverkare av verkliga kvalitetsaskar. Nu presenterar de en ny elegant svarteloxerad aluminiumask med inredning av skumplast i hög kvalitet. Asken har plats för 120 till 140 flugor. De sitter mycket överskådligt, och fästs i små skårar i skumplastribborna. Dessa kan flyttas, och erbjuder därmed nya inredningsalternativ. Asken fungerar bra för

Wheatleys nya svarteloxerade aluminiumask med inredning av skumplast. En attraktiv ask med låg vikt.

alla typer av flugor från midge till streamer, och även för hackeltorrflugor upp till storlek 12 utan att hacklet skadas. För större torrflugor eller vingade flugor är asken inte lämplig.

Vid "tapp-prov" i golvet visade sig samtliga flugor sitta på plats, då asken öppnades. Skumplastribborna fungerar alltså mycket bra, och samtidigt har konstruktionen givit en lägre vikt, än vad vi är vana vid när det gäller de traditionella Wheatleyaskarna med fack och clips.

En attraktiv ask, vars enda nackdel upptäcks först av dem, som ofta fiskar i skymning och mörker. Inredningen är nämligen också elegant svart, vilket gör det svårare att se flugorna i dåligt ljus. Asken, som heter Wheatley 4601, kostar cirka 112 kronor och marknadsförs av Sportag i Malmö.

Gunnar Johnson

Ölpimplarväst!

En uppmärksam FiN-läsare har sänt den här annonsen till redaktionen. Han fann den i tidskriften "Rolling Stone", och konstaterar, att nu är det tydligen inte bara de sista älvarna man vill ta ifrån oss, utan även den kära fiskevästen är i farozonen. Enligt annonsen är det ju plagget för okonventionella män och kvinnor, – och nog låter det okonventionellt och originellt alltid, särskilt om den ungdomlige köparen följer annonsen och springer omkring med fickorna fulla med öl.

De flesta av oss lider säkert under tyngden av alla de flugaskar och småprylar, som vi inbillar oss att vi måste dra med oss. Att då bara tänka sig möjligheten att släpa omkring på 22 ölburkar, – puh! Säg vad man vill om det uppväxande släktet, – men nog är det konditionsstarka pojkar och flickor vi fostrar i dagens samhälle.

Tyvärr framgår inte i annonsen hur många tomma ölburkar västen rymmer.

UNIQUE, NONCONFORMIST clothing for the unconventional male or female. Pockets! 10 snapped, 5 zippered. Carries 22 beers. Light khaki. S,M,L,XL. Send \$38. Immediate shipment. Dangerboy Bumpers \$1. Dangerboy Designs

Följande välsorterade redskapshandlare säljer FLUGFISKE I NORDEN i lösnummer:

Göteborg

Strömvalles
Östra Larmgatan 16

EL-GE Sportfiske
Kyrkbytorget 16

Fiskehuset AB
Södra vägen 36

Landskrona

Artillerigatans
Sport & Cykel
Artillerigatan 24 A

Malmö

Wobbler Sportfiske
Tessins väg 6

Stockholm

Utters
Kommendörsgatan 11
Royal Coachman
Kungsholmsgatan 12

Tidaholm

Fiskelyckan
Barkvägen 4

Åkersberga

Karpens
Sågvägen 12

Örebro

Östlunds Sportaffär
Stortorget 11

Norge

Alfred Sport A/S
Storgatan 146
Porsgrunn

Är din redskapshandlare välsorterad?

Dan Åslund, fd världsmästare, casting

Fiske för Alla testar:

Sigma Grafit för fluga och klassikern Medalist

Redan tidigare har jag testat Sigma Grafit från Shakespeare i haspelsammanhang. Och mitt omdöme var att det här spöet var rena kastmaskinen. Hur fungerar då klingan för fluga?

Ja, vad som måste tilläggas är att Sigma Grafit, fluga, inte har någon eftersvängning som stör linans gång. Ett viktigt tillägg. Spöet dämpas snabbt och stannar upp. Linan skjuter iväg utan störningar. Fujiöglan i toppen ger minsta möjliga friktion mot linan. En detalj jag också fäste mig vid var att snakeöglorna är något större än vanligt. Ett fint tänkande, menar jag, eftersom den våta linan då har mindre benägenhet att klibba vid spöet.

Nå men Medalist då? Tja, vad säger man? När man i sin hand får en klassiker. En rulle man själv fiskat med i 30 år! Och det är samma rulle! (En inskjuten parentes: Det var med den rullen jag tog guld i fluga skish, VM i Nürnberg -63. Kanske det kan vara av kuriosaintresse för läsaren.)

Sigma Grafit, Medalist, fluorescerande Sigmalina — det är en fin kombination som bör ge mycket nöje. En kommentar om linan? Den är mjuk och följsam. En bra detalj är att den syns även när det mörknar. Glöm bara inte att sköta den. Spola den i ljummet vatten och låt den torka i stora slingor. ■

Elbe Shakespeare

Harren under Rendalsølen

forts. från sid 9

te seg opp i lufta og velte seg over fortommen. I neste øyeblikk ville den inn under tømmerstokken. Jeg satte hardt mot hardt og ba en stille bønn for fortommen. Den holdt. Fisken ga etter og la seg for et øyeblikk over på ryggen. Den lyse buken ga meg et klart bilde av mitt livs harr. Kilosfisk – minst! Jeg svelget hjertet i det den tverrvendte og gjentok hele sitt repertoire. Men reprisen var tammere en premieren, og etter ytterligere noen minutter måtte den i nettet. Vekta viste 1 kg prikk. Fortsettelsen ga ytterligere et par vakre harrer på 4,5 og 6,5 hg. Hvor mange det kunne ha blitt er ikke godt å si, men jeg var mett på opplevelse og pakket sammen etter bare en halvtimes fiske.

Smilet satt ennå om munnen da vi padlet nordover dagen etter. Ved Langneset gjorde vi strandhogg på en holme, og mens det siste måltiden putret på kokeapparatet havnet ytterligere et par pene harrer i håven. Mens jeg drillet den siste dukket en robåt fram bak neset nord for oss. Den hadde oteren ute, men snudde før den nådde vår holme. På de siste kilometrene før Fiskevollen fikk vi ny kontakt med oterbåten og kom opp på siden av den. Den obligatoriske utvekslingen av fangstrapporter minsket ikke vår selvfølelse. Etter å ha trålet en strekning på 7–8 km hadde oteren gitt en ynkelig harrpinne. Med dårlig skjult stolthet berettet vi om de siste dagers begivenheter. Oterfiskerne ville naturlig nok vite hva vi brukte for vidunderredskap, og det var vel kanskje et snev av triumf i stemmen da vi svarte: "Tørrflue".

Da vi nådde Fiskevollen var smilet vokst til et glis. Er det noe som kan forsterke den gode følelsen ved suksess, så er det oterfiskeres fiasko. Fli-ret satt der ennå da vi passerte Mistra og fluefiskernes campingvogner. Neste gang lar vi oss kanskje friste til en stopp ved den vakre lille elva, men det var ikke fritt for at vi tenkte: "De skulle bare visst"...

Nå er det kanskje noen av dem som vet, og kanskje kan denne artikkelen bidra til å lette ørlite på presset på hardt belastede elver? Sølensjøen virker nærmest uoppdaget av fluefiskere, og den tåler så absolutt å besøkes av mange, mange fler enn i dag.

KÖP SÄLJ & BYT

Köp, sälj och byt-annonserna är gratis endast för FiN:s **prenumeranter**. En annons per nummer, i mån av utrymme, bestående av högst fem textrader plus namn och adress får Du gratis.

Köp, sälj och byt-marknaden avser endast PRIVAT annonsering. Företag och firmor kan ej annonsera under denna vinjett.

Skicka Ditt annonsmanus (maskinskrivet eller tydligt textat) till Flugfiske i Norden, Box 11062, 250 11 Helsingborg.

Säljes: Falcon laxspö, splitcane 12,5 fot, AFTM 9–10, modell Peregrine 3-delat med 1 topp. Mycket vackert engelskt hantverk. Helaktion, långa kast och suverän switch. Oanvänt. Pris ca 2.200 SEK. Torben Asfeldt Tlf DK (07) 26 72 06.

Säljes: Scott 10' 8–9 med al-tub som nytt 1.200 (nypris 2.200), Scott 9' 3–4 med al-tub som nytt 1.100 (nypris 2.026), Loomis 9' 5–6 med al-tub nyskick 950 (nypris ca 1.600), Loomis 7'6" 4–5 med al-tub nyskick 900 (nypris ca 1.500), 3 Scientific Anglers ULTRA linor – direkt från USA – WF 5, 6 och 7 250 kronor per styck (gray). Magnus Mörth, Björnskogsgård 41, 162 46 Vällingby, tel. 08/89 11 77.

Köpes: Metallfiskemarker til samling. Elon Petersen, Fuglebakken 7, 6823 Ansager, Danmark. Tel. 05/29 77 28.

Säljes: Sage kolfiber 7 1/2 fot AFTM 5–6, 600 kr. Ring 046/14 96 49.

Säljes: Et begrenset antall kvadrater Organza fluoriserende vingemateriale til "No-Hackle" fluer i hvitt eller farvet Blue Dun. To kvadrater kr 40:– inkludert nylonpensler til tilmateriale. Se artikkel i FiN nr 5/6 1982, side 59." Even Rise, Dronningensgate 1, 1500 Moss, Norge.

Säljes: 1 st kolfiberspö Orvis Ultimate 10,5 fot AFTM 6, 650 kronor. Ulf Gustafsson, tel. 0526/109 53.

Sælges: 1 stk flueline Masterline Chalkstream WF 9 S/F "Halford Nymph". Brugt ca 1 time. Købes: ekstra spole til Hardy Marquis No 5. Eller hjul af lignende kvalitet og størrelse. Henrik V. Pedersen, Martin Vahlsvej 21, 2 th, 8000 Århus C. DK. Tel. (06) 19 83 53.

På grund av att mina närmaste vänner inte är intresserade av sportfiske och det är både tråkigt och dyrt att åka på fisketurer ensam söker jag, en inbiten flugfiskare, en eller flera flugfiskande kompisar som sällskap på fiskefärder och att utbyta idéer och erfarenheter med. Roland Vogel (33 år), Herrhagsgatan 21, 652 22 KARLSTAD, Tel. arb. 054/11 50 40/125

Köpes: Flugrulle Hardy Perfect 4 1/4. Tommy Ekmark. Tel. 0325/254 78.

Köpes: Rulle Mörner Salmon, lina WF10S extra snabbstj. och Orvis 13.6 fots laxspö AFTM 10, allt förutsatt gott skick. Anders Hallberg, 031-20 41 06 kvällstid.

Bytes: P.T. Jacobsen: "Tørfluefiskeri" 1965 byttes til Sv. Saabye: "Om fluefiskeri efter ørred og stalling" (1. udgave). Tlf. (08) 18 27 17, DK.

Säljes: HARDY GRAPHITE AFTM 6/7, 700 kr. HARDY LRH LIGHTWEIGHT rulle med extra spole och DT6F + WF6S linor, 500 kr. Allt som nytt. Ny pris ca. 2.500 kr., Tel. 0302-323 31.

Köpes: Pfleuger Medalist rulle för lina 5 – (6). Ring Per Göran Jönsson 040/712 70 eller 0410/184 01 efter kl. 17.00.

Köpes: BOGDAN flugrulle, lax- eller steelhead-modell. R. Alm, Selbäcksvägen 16, 792 00 Mora, Tel. 0250/132 31.

Säljes: Fångstjournal Mörrum 1982 15:–, 1981 10:–, vikt, längd, datum, pool, redskap, bete, väder, lufttemp, vattentemp, m³/s, lufttryck mm. H Cajander, Hedenhöscr 19, 393 63 Kalmar, tel. 0480/732 38 eft kl 17.00. Pfsk + porto.

Säljes: flugspön av splitcane, Garry H Howells 8,5 ft 2 toppar WF 6, nyskick, högstbjudande (enda i Sverige?). Walton Powell 8,5 ft 2 toppar WF 5, 6, toppskick, högstbjudande. Weir o Son 8 ft 2 toppar WF 5, 6, toppskick, byggt 1975, 1.300 kr. Hardy The Perfection 9,5 ft DT 6, 500 kr. Farlows 6 ft 10" som nytt, 550 kr. Bogdan laxrulle nr 1, nyskick, Cortland WF 11 medföljer, 2.100 kr. Marryat rulle 8a guldfärg, 350 kr. Gut eyed sal-

NYHET

MITCHELL 7700-Serien

- Kvalitetsflugrulle i nya material, bl.a. magnesium och grafit. 2 storlekar.
- Snabbt utbytbar spole med tyst eller ljudande gång.
- Enkel att ställa om för höger- eller vänsterhandsvevning. Lätt justerbara, separata bromsar för vardera riktningen.
- Linföraren kan snabbt och lätt justeras i önskat läge.
- Mitchell 7700-seriens flugrullar är väl anpassade till teknologin i modern flugfiskeutrustning.

FISKREDSKAPSINDUSTRI AB – GNOSJÖ

mon flies, 30–50 kr/st. Hardy katalog 1937 Coronation number, bra skick, 350 kr. Tommy Brunzell, Pl 1641, 671 00 Arvika, tel 0570/214 72.

Säljes: 1 st splitter nytt ABU Royal Carbolite kolfiber AFTM 7–8, 9 1/4 fot med förlängningshandtag. Pris 350 kronor plus postförskott. Björn Karlsson, 031/75 27 82.

Säljes: Flugspön i grafit: Orvis "Spring Creek" AFTM 4–5 1.000 kronor. Kunnan 100% grafit AFTM 6–7 300 kronor. Bägge i nyskick. Tel. 0589/501 07.

Säljes: 2 extraspolar Ryobi 355, 80 Kr. Berkley's DT95 Quick sinking, halv lina, helt ny, 50 kr. Michael Ohlin, Kungsgat 34, 1 tr, 211 49 Malmö, tel. 040/12 15 61.

Säljes: Flugfiske i Norden, kompl årgångar 1979–1982. Sven Åke Mattson, Björneborgsvägen 10, 820 23 Bergvik, tel. 0270/449 16.

Säljes: Välbundna torrflugor bl a: Europea 12, Blue Dun, Black Gnat m fl 5 kr/st. Flugor bundna på Swedish Dry Fly Hook 6 kr/st. Även Rackelhanen, Muddler Minnow, dagsländor... Telefon 036/14 07 66.

FLUGFISKARE med höga krav

kan med förtroende vända sig till oss. Vi har ett stort sortiment av allt, flugfiskaren behöver för ett lyckat fiske.

Vår målsättning är högsta kvalitet.

Ring eller skriv till oss!

NORDISK FLUGFISKE SERVICE

Generalagent för HÖRGÅRD

Långgatan 40, 814 00 Skutskär
Tel. 026/767 44 – 794 19

Natur- trogna vingar...

Av Bertil Ekholm-Erb

Luftkuddevingar från Österrike, – ska de lura också våra nordiska öringar?
(Foto: Bertil Ekholm-Erb)

Veli Autti – bosatt i Tammerfors – är en av grundarna av flugfiskeföreningen i finska Pirkanmaa, och han är också dess nuvarande ordförande. Veli är hängiven flugfiskare och flugbindare, och – som han skriver till oss – så får han lättare nya vänner än fisk på sina flugor. Detta har vi svårt att tro efter att ha sett hans fina flugor. Vi kan knappast hjälpa honom att få mer fisk, men vi kan säkert ge honom ännu fler flugfiskande vänner genom att presentera en av hans många idéer.

”På mina fisketurer” – skriver Veli till oss – ”samlar jag alltid insekter för att kunna imitera dessa. Jag gillar imitationsflugor”, fortsätter han. ”För mig är flugbindning att begrunda och lösa små problem, och jag funderar ofta mycket länge, innan jag hittar en lösning som tillfredsställer mig. Även om jag binder den finaste fluga, så kan jag ju ändå aldrig vara säker på att få fisk på den”.

Veli anser att vingarna är av speciell betydelse för en flugas förmåga

att locka fisken, och vi ska här se närmare på hur han tacklat problemet. Hans krav på ändamålsenliga vingar är att de ska vara lätta, genomskinliga, ”water-proof”, mjuka och naturliga, samt att de inte får åstadkomma den fruktade propellerverkan.

Lösningen blev vingar av genomskinlig plast av den sort som man hittar i påsar eller förpackningar. Ådningen stämplas på plasten med hjälp av en gummistämpel som gjordes på följande sätt:

- Riktiga insektsvingar fotograferas med reprokamera.
- Bilden förstoras 8 gånger och retuscheras.
- Ett nytt negativ framställs i passande storlek.

Därefter lämnades filmen in till en stämpelfirma, som tillverkade en liten gummistämpel. Som stämpelfärg väljer Veli TRODAT nr 7081, vilken visat sig vara tämligen hållbar.

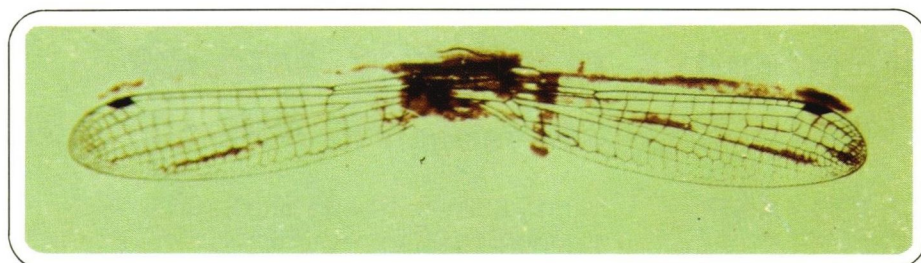
För dun-vingar rekommenderar Veli att man före stämplingen gnider

plastytan lätt med lite stålull. Vingarna blir då en aning mattare, precis som på en nykläckt slända, och dessutom bidrar behandlingen till att stämpelfärgen fäster bättre.

Nästa vingnyhet kommer från dr Kellner i Bad Ischl i Österrike. En vacker sommardag, när han såg sina telningar flyta omkring på sina luftmadrasser i en österrikisk fjällsjö, kom han på idén med luftfyllda vingar. Väl hemkommen från badutflykten satte han igång med försöken, vilka sent omsider resulterade i alla tänkbara former av plastvingar, som alla hade det gemensamt, att de tillverkats med hjälp av en foliesvets – en sådan maskin ni vet, som man använder i våra varuhus för att packa in färskvaror med.

Genom att gjuta in en liten bit nylon – eller tunn koppartråd – går det att styva upp vingarna på olika sätt. Lättast är det naturligtvis att binda in vingarna spent eller bakåt över kroppen som på nattsländor. Att dessa flugor är garanterat flytsäkra kan ingen betvivla, och deras fisklighet har intygats från flera håll i Österrike.

FiN har fått ett mindre antal luftkuddevingar, som vi gärna delar ut till hugade provfiskare. Som motprestation förväntar vi oss en rapport om deras attraktionskraft på våra nordiska fiskar. Intresserade kan vända sig till Bertil Ekholm-Erb, tel 0456/107 09 eller 124 10.

Vingar tillverkade med Veli Auttis specialstämpel. (Foto: Bertil Ekholm-Erb)

...och fribärande kroppar

Av Tomas Olsson

Att binda flugor med fribärande bakkroppar tycks alltid ha inspirerat flugbindare till egna och ofta okonventionella lösningar. Varianterna verkar vara nästan oändliga, och naturligtvis var fribärande kroppar en inspirationskälla även för mig. Mina försök var emellertid till en början allt för sporadiska, varför det skulle dröja ett bra tag, innan mina kreatio-
ner dög någonting till, – åtminstone på vattnet. Det tog faktiskt flera år innan jag mer helhjärtat gav mig i kast med problemet. Vad som gav mig förnyad inspiration, var en bok som kom ut för några år sedan. Jag tänker på *Med Flugan* av Gunnar Johnson.

I ett kapitel beskriver författaren, hur han använde en stoppnål fastklämd i bindstället för att tillverka fribärande bakkroppar till sina flugor. När han avslutat en flugkropp, så sköt han av den från nålen med hjälp av naglarna. Resultatet blev en mycket realistisk flugkropp, som till skillnad från många andra typer också var mjuk och böjlig. Kroppen blev också mycket lätt. Det är i grunden denna metod, som jag använt till min egen flugkropp.

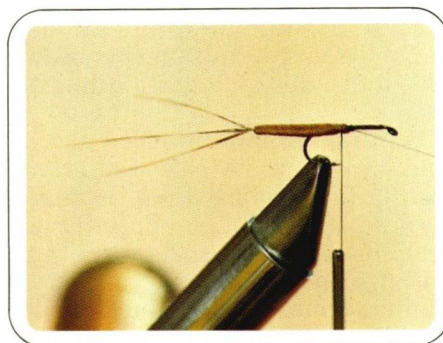
Stoppnålen är ju förträfflig att binda på, eftersom man enkelt kan få en rörformig och lätt flugkropp. Den gör det också möjligt att tillverka

kroppen, så att den blir avsmalnande mot spetsen.

Efter många försök med flera olika bindsätt och med olika material, fastnade jag slutligen för en metod, där jag med nålen i vänsterhanden rullar på en tunn och flat "matta" av Fly-Rite. Polypropylenullen lägger sig då som ett rör runt nålen. Sedan binder jag ihop fibrerna med ett transparent och elastiskt lim.

Svårigheten har varit att hitta det lämpligaste limmet, som förutom att vara transparent och elastiskt också måste vara vattenfast. Efter mycket letande fann jag till slut ett lämpligt lim. Det säljs i pappers- och fotoaffärer, och jag har funnit det under två olika varunamn; *Büngers Fastik* samt *Sanford's Rubber Cement*. Limmet vill efter en tid gärna torka ihop i flaskan, men det kan lätt tunnas ut med ren bensin. Bäst blir resultatet, om lim och lösningsmedel får stå blandat en tid. Jag har också använt vanlig solution, som också fungerar bra. Verkligt hållbara kroppar får man om de bestryks med klar silikon (tätningssmassa), men denna har nackdelen, att den måste torka över natten.

Jag har funnit det enklast att tillverka en serie flugkroppar i följd, och låta varje kropp torka till på spetsen av nålen. Det är därför lämpligt

Stjärtspröten träs genom den rörformiga kroppen, som sedan fästs på krokskaftet. Se också punkt 6 i bindbeskrivningen.

(Foto: Björn Tång)

Den taperade stoppnålen ger vackert avsmalnande flugkroppar.

(Foto: Gunnar Johnson)

att ha ett halvt dussin nålar i samma storlek. Då hinner de första kropparna torka till, medan man gör färdigt de sista. Till riktigt långa och tunna kroppar på flicksländeimitationer där det behövs en längre nål, kan man med fördel använda en styv och jämn pianotråd, som är avputsad i änden.

Vi gör en stor dagsländekropp

Som exempel på min teknik, ska jag beskriva tillverkningen av en stor dagsländekropp, – till exempel en sjösandslände eller en åsandslände.

Drag ut en tuss Fly-Rite och försök att få fibrerna parallella. Efter några försök lär man sig att bedöma hur mycket material som behövs för en kropp i viss storlek. Klipp av tussen i tre lika stora delar och blanda dem noga. Dra ut och forma tussen till en jämn och tunn rektangel. Nu har du grundmaterialet till den fribärande kroppen.

1. Tag stoppnålen i höger hand (för högerhänta), och håll samtidigt fast polyrektangeln mot nålen.

forts. på nästa sida

Realistiska och lätta flugor. Prova inte bara att göra dagsländor, utan använd också metoden för harkrankar, flicksländor och andra stora flugor.

(Foto: Björn Tång)

forts. från föreg. sida

2. Rulla på rektangeln mellan vänsterhandens tumme och pekfinger.

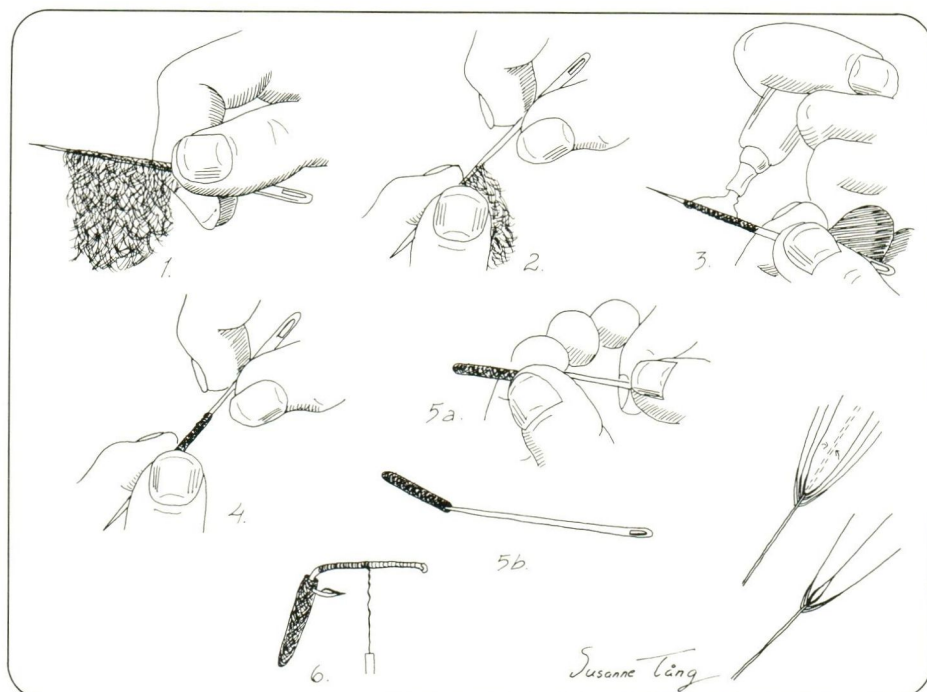
3. Cirka 15 mm av nålen ska nu vara täckt med Fly-Rite. Det är viktigt för flugans hållbarhet, att fibrerna helt täcker nålens yta. Speciellt gäller detta vid nålens spets. Lägg så på rikligt med lim. Det är praktiskt att hantera limmet i en engångsspruta.

4. Smeta in limmet ordentligt. Använd samma handgrepp som i figur 2.

5. Dröj endast en kort stund, och skjut sedan av kroppen från nålen, men låt den hänga och torka på nålens spets. Nålens tjockände kan under tiden stickas in i en bit cellplast eller motsvarande. När kroppen torkat ordentligt, klipper man av den i båda ändar, och ser samtidigt till att den får rätt längd för den fluga man senare tänker binda.

6. Vid bindningen träs kroppen på kroken. Det går lättast om hullingen redan är nedklämd. Fäst därefter kroken i städet, och täck krokskaftet med ett lager bindtråd.

Till stjärtspröt kan ett tupphackel med långa fjäderstrålar användas. Klipp av spetsen, och lämna sedan

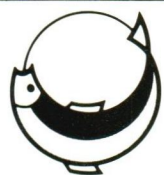

tre fibrer på varje sida. Limma ihop fibrerna två och två. Stick in hackelstammen genom hålet längst bak i flugkroppen, och fäst hackelstam och den lösa kroppen med bindtråden.

I övrigt binds sedan flugan på van-

ligt sätt. Metoden kan användas både till duns och spinners.

Med den här tekniken kan man också binda en rad andra flugor. Fältet är fritt för nya experiment. Själv har jag med framgång gjort både harkrankar och flicksländor.

NORDFISH
PRESENTERAR

KUNNAN 1983

	MODELL	LÄNGD	HANDTAG	RULLFÄSTE	SPÖRINGAR	AFTM	SPÖVIKT	CA-PRIS
	NYTT BORON/GRAPHITE, 2-DELAT, SVART EXKLUSIV FÄRG							
	922900	9'	kork	Fuji	Fuji SIC ring	5-6	110 gr	995:-
	BORON COMPOSITE, 2-DELAT, SVART EXKLUSIV FÄRG MED GULDLINDNINGAR							
	B5204	7 1/2'	kork	dubbl. låsr.	snake	4-5	79 gr	780:-
	B5205	8'	kork	dubbl. låsr.	snake	6-7	82 gr	830:-
	B5206	8 1/2'	kork	dubbl. låsr.	snake	7-8	102 gr	965:-
	B5207	9'	kork	dubbl. låsr.	snake	8-9	104 gr	1.015:-
	EUROPASERIEN I 96 % GRAPHITE, 2-DELAT, TRANSPARENT BRUN FÄRG							
	821700	7'	kork	Fuji	Fuji	3-4	87 gr	575:-
	821800	8'	kork	Fuji	Fuji	5-6	110 gr	655:-
NYTT	822800	8'	kork	Fuji	Fuji	4-5	100 gr	645:-
	821860	8 1/2'	kork	Fuji	Fuji	6-7	105 gr	655:-
	821900	9'	kork	Fuji	Fuji	7-8	120 gr	665:-
NYTT	822900	9'	kork	Fuji	Fuji	5-6	110 gr	665:-
	821106	10 1/2'	kork	Fuji	Fuji	7-8	140 gr	770:-
	7000-SERIEN I GRAPHITE, 2-DELAT, TRANSPARENT CHOKLADBRUN FÄRG							
	CG7204	7'	kork	dubbl. låsr.	snake	4-5	80 gr	370:-
	CG7205	8'	kork	dubbl. låsr.	snake	6-7	84 gr	390:-
	CG7206	8 1/2'	kork	dubbl. låsr.	snake	7-8	90 gr	399:-
	CG7207	9'	kork	dubbl. låsr.	snake	8-9	100 gr	430:-

NORDFISH Box 2036 162 02 VÄLLINGBY TEL: 08/37 19 80 Finns inne hos de flesta och bästa sportfackhandlare.

Nr 2 apr 1983

Årgång 5

Redaktör:
Gunnar Johnson

Ansvarig utgivare:
Nore Sundin

Redaktionskommitté:
Kennet Boström
Preben Torp Jacobsen
Gunnar Johnson
Jerry Pettersson
Nore Sundin
Bengt Öste

Redaktionsråd: Carl Adlercreutz;
Tommy Bengtsson, Jan Forssander,
Nils Färnström, Svend Saabye,
Rolf Smedman, Steen Ul-nits.

REDAKTION: Gunnar Johnson,
Box 22, 570 20 Bodafors, tel. 0380/
303 90-303 91.

ANNONSER och PRENUMERATIONER (även uteblivna tidningar, lösnnummer etc): Bertil Ekholm
Erb, Box 82, 294 01 Sölvesborg, tel.
0456/107 09-124 10.

Prenumerationspris: Från 1983:
Helår 120 svenska kronor. I Danmark,
Norge och Finland motsvarande priser
omräknat efter gällande valutakurser
vid prenumerationsstillfället.

GLÖM EJ ADRESSÄNDRA NÄR DU FLYTTAR!

Vid all korrespondens med tidningen rörande prenumerationer,
adressändring etc uppge alltid prenumerantnummer!

Redaktionen tar gärna emot artiklar,
reportage och bilder från läsarna. För ej
beställt material ansvaras icke.

Eftertryck eller annat mångfaldigande
av innehållet i denna tidning, helt eller
delvis, är ej tillåtet enligt lagen om
upphovsmannarätt.

Flugfiske i Norden utges av Förlags-
aktiebolaget Flugfiske i Norden, Box
11062, 250 11 Helsingborg. Tidningen
utkommer med sex nr om året, fördelade
på tre nr på våren och tre nr på
hösten/förvintern.

Tryckt 1983 hos Abetryck, Helsingborg.

ISSN 0349-3849.

Nummer 3 av Flugfiske i Norden
1983 beräknas utkomma i juni.

Tankar på strandkanten

Under den här vinjetten kan kända och okända gästkrönikörer med-
arbeta. Små filosofiska funderingar, arga åthutningar, tankar och ref-
lexioner kring det där med flugfiske – allt är välkommet. Skriv högst 1,5
A4-papper och skicka in till redaktionen.

Införda gästkrönikor belönas med ett signerat konsttryck av Gunnar Johnson.

En stund på jorden...

Det var en morgon för länge sedan. Luften kändes varm redan vid soluppgången. Han satt på slutningen ned mot ån med kaffemuggen i ena handen och en slarvigt bredd smörgås i den andra. Han var svettig och arg. I gryningen hade han gått ut med det nya flugspöet och på vägen till vattnet varit full av förväntan om flugfiske med riktiga redskap och stora, nyfångade öringar, prydligt uppradade i gräset för fotografering. Men fisket hade blivit ett fiasko. Han klarade dåligt att hantera det nya spöet och hade ägnat större delen av morgonen åt att hämta ned flugor, som fastnat i träd och buskar. En öring låg bredvid honom i gräset, en fisk, vars storlek jagade bort alla tankar på fotografering.

Morgonen var en besvikelse, spöet var en besvikelse, och besvikelsen omfattade också hans egen förmåga.

Han hade varit alltför upptagen av sitt misslyckade fiske, för att lägga märke till morgonens ljud och färger. Först nu, efter kaffet och smörgåsen, såg han, att morgonen hade en gyllene ton, och han hörde fågelsången och bruset från ån.

Framför honom var åns vatten mörkt, skuggat av de höga träden utefter stränderna. Han tände sin pipa och lät blicken följa det mörka vattnets virvlar.

Då fann solen en öppning i lövverket, och en stråle solljus tändes plötsligt över vattnet som ljuskägla från en strålkastare. Han såg förvånat upp. Mitt i ljusstrålen rörde sig något uppåt ån, något klart lysande blått, som ett destillat av blåklint. Det närmade sig, och han såg att det var en fågel, och att det blå bröts av orange på dess undersida.

Fågeln passerade honom utan att störas i sin flykt och försvann, men ljusstrålen tycktes ännu vibrera av den intensivt blå färgen.

Han märkte att han hållit andan en lång stund. Det han sett hade drivit ilskan ur honom och givit honom ett egendomligt lugn. Han registrerade utan förvåning att han gick ur sig själv och in i allt som omgav honom. Verkligheten blev en annan och han var i stenarna, jorden, träden, vattnet och den blå himlen, och han förstod med ens och utan ansträngning sammanhangen i detta universum och alla universum.

Tillståndet varade kanske trettio sekunder, kanske en minut, och förklingade långsamt, som en ton, som dör ut. När han kommit tillbaka till sig själv satt han länge stilla, utan tankar, och registrerade med sinnena vidöppna allt som skedde runt honom.

Senare förstod han, att han för en stund sluppit värdera vad han upplevde i inlärdas skalor av ont – gott och skönt – fult, och att han i den stunden kunnat finna en glädje i enbart det faktum, att han och det omkring honom var.

På hemvägen kände han en sinnesfrid, som han aldrig tidigare känt. Ett eko av den plötsliga förståelsen fanns ännu kvar hos honom, och han var kvitt det annars alltid närvarande behovet att fråga "varför?".

Han tog sedan reda på att fågeln varit en kungsfiskare. Dess färger i fågelboken var döda.

Flera år senare läste han i en bok om Zen-buddism en beskrivning av ett sinnestillstånd, snarlikt det han själv känt. Zen-buddisterna kallar det "satori".

Vattnet speglar sol
i kungsfiskarens fjädrar;
safirblå sommar.

Balanserad utrustning ger lyckat flugfiske

Dragonfly den moderna flugrullen

Extra lätt flugrulle med patentsökt, tyst, variabelt bromssystem. Modern termoplastteknologi har använts vid konstruktionen av denna kompositrulle. Den innehåller inte bara grafit utan även orienterade glasfibrer för ökad styrka. Unik friktionsfri linförare. Enkel att ändra från höger- till vänsterhandsvevning. Idealisk för grafitspön. Tre storlekar.

Det är linan som »gör» kastet Cortland original

Leder utvecklingen av den moderna fluglinan. Genom erfarenhet redan från råsilketiden har Cortland ett enastående kunnande, som byggs in i linorna. Cortland var dessutom först i världen med den syntetiska fluglinan och ligger därför även före när det gäller modern plastteknologi.

Det är därför Cortland kan »skräddarsy» linor för varje typ av flugfiske i alla slags vatten från strida strömmar till lugna put-and-take-vatten.

Men det gäller att välja rätt

Dubbel-taperade eller klump må vara vars och ens ensak.

Vad som kan sägas är väl möjligen att klumplinan ger bästa utbyte med de alla populärare grafitspöna. Att man sedan bör ha rätt linklass till varje spö är en självklarhet.

Cortland har linor för alla fiskedjup

Flytande, Intermediate med specifik vikt 1,06 (obetydligt tyngre än vatten). Denna lina »flyter» strax under ytan. Sink tip med ca 3 m sjunkande främre del. Denna linspets kan antingen vara sakta sjunkande, sjunkande eller snabbsjunkande beroende på vilket fiskedjup som är aktuellt. SL-linorna har mera »body» för längre kast och är flytande.

I sortimentet ingår naturligtvis flera varianter av sjunklinor med de så kallade »strykjärns»-linorna (snabbsjunkande) som ett gångbart alternativ speciellt vid vårfiske i stora vatten. Om man sedan väljer att fiska med shooterhead finns alla varianter.

Cortland tar ut maximal aktion ur varje spö. Det är därför så många väljer Cortland.

Mera information
i Normark-Daiwa-
katalogen som Du
kan hämta hos
Din handlare.

Normark®
Box 74, 782 00 Malung. Telefon 0280/125 65 växel